JEANE RICHARDS

Raţiunile inimii

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Clay Kencade păşea repede în lungul si în latul biroului său privat din luxosul apartament de la ultimul etaj al clădirii Kencade. Se opri o clipă să privească panorama pe care Tifth Avenue, faimosul bulevard al New York-ului, o oferea cu şaizeci şi patru de etaje mai jos. Apoi, îşi reluă mersul, enervat. Cranston îl ţinea pe loc! Nu fusese de-ajuns că trebuise să verifice ore întregi atâtea pagini cu cifre - procedură asupra căreia meticulosul său contabil insista înainte de începerea fiecărui audit, acum îl bloca şi acest Philip Cranston. îl aşteptase deja o jumătate de oră în cursul dimineţii.

Apăsă pe butonul interfonului, aruncând o privire rapidă spre numărul chiar din acea zi a ziarului Time, unde sub fotografia lui stătea scris: „Clay Kencade, milionarul de treizeci şi şase de ani - Şansa unei vieţi“. Nu citise articolul, dar vroia să spună autorului că şansa n-avea nimic comun cu succesul lui. Era vorba doar de a şti să faci lucrul potrivit la momentul potrivit, adică de-a nu rata o ocazie preţioasă.

- Maggie, sună si află ce naiba s-a întâmplat cu Cranston.

- Am sunat deja, domnule K; domnul Cranston e bolnav si vor trimite o oarecare doamnă Rogers în locul lui. Urmează să sosească imediat.

Aflând că în locul lui Cranston va veni o individă, Clay Kencade se domoli considerabil. Îi plăceau femeile. Chiar si în lumea aridă a afacerilor, acestea aduceau o adiere de prospeţime. Constatase că, aproape fără excepţie, femeile de afaceri pe care le întâlnise dădeau dovadă de multă pasiune, de o bogată experienţă si de competenţă, fiecare în domeniul ei. Şi apoi, îi plăcea si cum arătau: atât de sic si de feminine, întotdeauna învăluite în mireasma unui parfum delicat si scump.

Prefera însă ca întâlnirile cu partenerele sale de afaceri să aibă loc la orele mai târzii ale după-amiezii si să se prelungească toată seara, mai ales dacă interlocutoarea se dovedea inteligentă si plină de farmec. Rogers cam întârzia; probabil îsi făcea ultimele retuşuri la machiaj sau coafură.

Ştia că întârziase, dar nu-i păsa. Cynthia Rogers stătea la biroul ei, cu privirea aţintită spre telefon. N-avea de gând să plece până n-o suna medicul pediatru.

- Cindy, iar îţi strici manichiura! strigă Jane de la biroul alăturat, din sediul Carruthers & Cranston.

- Ah, fir-ar să fie! într-adevăr, îşi rosese din nou unghia de la degetul mare. Jamey a făcut temperatură azi-noapte; de dimineaţă îi trecuse, dar tot sunt puţin îngrijorată.

- Nu faci altceva decât să fii îngrijorată de când ţi-au

venit pe cap copiii surorii tale; e de-ajuns ca unul din ei să se lovească la un deget ca să intri în panică.

- Temperatura nu e chiar ca o lovitură la un deget. M-am gândit să-l ţin acasă astăzi şi să chem doctorul. Nici n-aş fi venit la serviciu decât ca să iau dosarul Alston, şi-acum, iată, trebuie să merg la acel interviu în locul lui Cranston.

- De ce nu programezi întâlnirea pentru mâine? Dacă te invită la dejun?

- Cine?

- Cum, cine? Cum poţi sta aici, rozându-ţi unghiile, în loc să fii în culmea fericirii? Şi de ce nu-ţi dai cu ruj? Doar ai o întâlnire cu Clay Kencade.

Cindy râse. Jane Bowers era o bună contabilă, dar mai puţin interesată de şirurile de cifre decât de clienţii ei în persoană - mai ales cei de gen masculin şi cu venituri substanţiale.

- Eşti o norocoasă. Mi-aş dori şi eu s-ajung măcar la o distanţă de câţiva paşi de el.

- Pentru Dumnezeu, de ce? Toată atenţia îi era concentrată în încercarea de a îndesa în mapă dosarul Kencade.

- Mai e nevoie să spun? Toată lumea e la curent cu aventurile lui amoroase. Şi cred că ai citit asta... arătă spre un exemplar din „Time“.

- Da, am citit articolul şi ştiu totul despre contul lui de profit şi pierderi. Şansa a jucat, într-adevăr, un rol important, numai că, într-o bună zi, poate să dispară. Clay Kencade a riscat mult prea mult. Îi făcea auditul de patru ani si de multe ori avusese impresia că imperiul creat de el se cam clătina. Dar nu discuta despre clienţi

nici măcar cu colegii. Ştiu că ţi-ar prinde bine milioanele acelea ale lui, dar nu e genul care să se căsătorească. In „Time“ scrie că e un burlac convins.

- M-as mulţumi cu o brăţară de diamante sau cu o vacanţă în Hawaii, ba chiar cu invitaţia la masă pe care ţi-o va face ţie. Este cu mult deasupra celor mai bogaţi clienţi ai nostri, este frumos, tânăr...

- Iar tu, Jane, esti cea mai... Se întrerupse în mijlocul frazei, pentru a răspunde la telefon. Da, domnule doctor Scofield...

Medicul îl putea vedea pe Jamey la ora două si jumătate. Cindy calculă repede: era zece si un sfert. Dacă termina cu Kencade cel târziu la unsprezece si jumătate putea prinde trenul de douăsprezece treizeci spre Connecticut.

Abia când îsi luă în grabă mapa, îsi dădu seama că pantofii si pantalonii sport nu prea erau potriviţi pentru o întâlnire de afaceri, dar poate că bluza de mătase va salva aparenţele. Nici nu se mai gândi la acest aspect si fugi să oprească un taxi.

Desi Cynthia mai fusese în clădirea Kencade de câteva ori, nu urcase niciodată mai sus de etajul al saizeci si treilea, unde se aflau birourile de contabilitate. Şi nici nu-l văzuse personal pe Clay Kencade. Conform revistei „Lumea financiară“, era un vrăjitor în domeniul finanţelor; conform ziarelor de scandal, era un playboy; în fotografii, arăta înalt si frumos. Pentru ea, nu însemna decât un sir de cifre pe o declaraţie de profituri si pierderi - cifre într-un echilibru destul de precar, după părerea ei.

„încerc mereu să-l fac să înţeleagă“, îi spunea

Cranston, „dar nu acceptă sfaturi cu uşurinţă“.

Ei bine, eu nu sunt aici ca să-i dau sfaturi, ci doar ca să lămurim câteva lucruri înainte de a începe auditul, se gândi Cindy în timp ce liftul o ducea spre apartamentul lui.

- Sunteţi aşteptată; intraţi, spuse femeia atrăgătoare de la biroul de recepţie, zâmbindu-i prietenos.

Cindy era obişnuită cu birourile luxoase şi cu întâlniri de afaceri cu directori de companii puternice şi importante, aşa că intră pregătită să-şi deschidă servieta şi să-şi scoată documentele, în mintea ei prinzând deja contur datele pertinente pentru argumentare.

Kencade veni zâmbind în întâmpinarea ei şi Cindy ridică privirea să-l salute, numai că... Nu ştiuse... nu fusese pregătită pentru acel neobişnuit magnetism, pentru acea energie, acea forţă pe care întreaga lui făptură le emana. Nu, nu e vorba de şansă! se gândi ea. Este vorba de o siguranţă şi de o încredere în sine absolut impresionante cu care provoca, sfidător, întregul univers. O învăluia o senzaţie atât de senzuală şi de îmbătătoare, încât pur şi simplu se sperie.

Zâmbetul lui Kencade i se şterse treptat de pe figură, văzând-o: mică, păr răvăşit, pantofi sport - părea mai degrabă descinsă direct dintr-un campus universitar. Ce naiba era cu Carruthers de-i trimiteau o novice?

Cindy îşi dădu seama imediat de gândurile lui, ceea ce o ajută să depăşească starea de moment şi să-şi recapete controlul.

- Bună dimineaţa, domnule Kencade. Sunt Cynthia

Rogers, spuse ea preluând iniţiativa, aşa cum proceda întotdeauna cu noii clienţi care o cotau drept o începătoare. Mă tem că am întârziat puţin.

- Treizeci si cinci de minute! Şi nici măcar nu folosise acest timp ca să-si acopere pistruii de pe nas cu puţină pudră, completă el în sinea lui. Nu-mi place să pierd timp.

- Vă rog să mă scuzaţi, dar a trebuit să dau un telefon urgent. Vocea ei avea o usoară urmă de insolenţă, iar ochii transmiteau cât se poate de limpede mesajul: „Nu mă intimidezi, Clay Kencade!“ Sper că nu v-am încurcat.

- Ei bine, am o agendă de lucru foarte încărcată. îl irita maniera ei neprotocolară si simţea lipsa lui Cranston. Desi individul îl reţinea întotdeauna ore în sir, discutând argumentele pro si contra ale celei mai mici miscări pe plan financiar, cel puţin stia perfect despre ce era vorba, pe când copila asta... Oftă, apoi îsi dădu seama că se poartă totusi nepoliticos. Luaţi loc, doamnă Rogers. Apreciez foarte mult faptul că aţi venit... Ezită puţin, gândindu-se cum să nu pară foarte dur. Nu am nimic cu dumneavoastră personal, continuă el, privindu-i mirat părul, o combinaţie ciudată de castaniu si auriu, cu bucle care-i încadrau totusi perfect ovalul feţei. Dar Compania Kencade Enterprises este o afacere destul de complicată; avem holdinguri în diferite ţări din lume. O privi cum încuviinţează din cap, apoi continuă. Toate aceste ţări au propriile lor reglementări privind comerţul si taxele. Asadar, doar un bun cunoscător al dreptului internaţional poate avea o privire de ansamblu.

- Desigur.

- Cranston cunoaste foarte bine afacerile mele si îmi

pare foarte rău că nu este disponibil tocmai în acest moment, as spune crucial.

- Viruşii aceştia nu au nici un fel de respect... îmi dau seama perfect de ceea ce simţiţi. Domnul Cranston trebuie să se întoarcă la lucru într-o săptămână, cel mult două. Dacă preferaţi să-l aşteptaţi pe dumnealui, putem înainta o cerere de prelungire.

- Cred că ar fi o idee bună, răsuflă el uşurat. Deşi îi plăcea să-şi respecte programuul şi această întârziere ar fi însemnat să-şi amâne călătoria la Londra, totuşi, fără Cranston... Mai privi o dată amalgamul de nuanţe din părul ei decolorat de soare - un indiciu al faptului că-şi petrecea mai mult timp afară decât studiind registrele contabile. Cred că aş prefera să-l aştept pe domnul Cranston. îmi pare rău că aţi făcut drumul degeaba.

- Nici o problemă; riscurile meseriei. Se ridică, ezită puţin, apoi îl privi cu o expresie foarte serioasă în ochii larg deschişi. Ar trebui totuşi să luaţi imediat unele decizii, domnule Kencade. Intenţionaţi să renunţaţi la opţiunile pentru concesionările legate de petrolul din Peru? Şi... mai sunt apoi Liniile Maritime Scandinave... Unele contracte ar trebui încheiate înainte de sfârşitul semestrului, ca să nu vă afecteze la impozite.

O privi mirat, apoi îi făcu semn să se aşeze din nou.

- Spuneţi-mi un singur lucru, domnişoară, şi renunţaţi la aerul acesta inocent! De ce m-aţi indus în eroare?

- Nu sunt răspunzătoare pentru presupunerile pe care le faceţi în ceea ce priveşte calificarea mea, domnule Kencade.

- Ar fi trebuit să aveţi amabilitatea de a mă informa.

- Dacă aţi avea încredere în Carruthers şi Cranston, nu ar fi necesar să vă informez că, timp de patru ani, am avut responsabilitatea de a ţine în ordine dosarele dumneavoastră si a redacta documentele finale pentru acest audit si declaraţiile de impozit. De fapt, înainte de a se întâlni cu dumneavoastră, domnul Cranston si-a făcut un obicei de a veni la mine pentru o instruire de o oră.

- înţeleg... O privi nedumerit, mai degrabă înduiosat de zâmbetul acela care o făcea să arate ca o adolescentă, mai mult amuzat decât furios de greseala făcută. Ei bine, din moment ce v-a luat treizeci de minute ca să ajungeţi aici si încă zece pentru prezentarea scrisorilor de acreditare, continuă el, aruncând o privire spre ceasul de pe perete, nu ne-a rămas prea mult timp la dispoziţie; n-aţi fi de acord să mă asteptaţi până când termin cu următoarea întâlnire si apoi am putea discuta în timpul prânzului?

- îmi pare rău, dar nu pot; si eu am o altă întâlnire. Oricum, nu ne va lua mult timp. Nu sunt decât câteva chestiuni de amănunt pe care doresc să le supun atenţiei dumneavoastră. De exemplu, priviţi aici, spuse ea, scoţând, pe măsură ce vorbea, câteva documente din servietă.

Se aseză si el la birou, fără nici un chef. Ura acea procedură

- ura să se concentreze asupra unor cifre care reprezentau pentru el concepte abstracte ca „profit“ si „pierderi“. Pentru el, importante erau faptele, acţiunea: falimentul lanţului de fabricaţie de hardware, sau prăbusirea unei fabrici de automobile, care cereau

măsuri imediate. Să cumpere, să vândă, să modifice sau să extindă - acestea erau punctele lui de interes.

Trebuia să recunoască însă că era bine pregătită; tot atât de meticuloasă ca si Cranston, dar cu ea se lucra mai relaxat.

Cranston avea tendinţa să ezite în ceea ce priveşte opţiunile de viitor şi se angaja în discuţii lungi pentru fiecare speculaţie financiară. Cynthia Rogers nu dădea sfaturi, dar analiza ei precisă a faptelor importante şi a cifrelor de cost îi lăsa lui libertatea de-a lua decizii - lucrul acesta îi plăcea.

- Ei, cred că, deocamdată, asta e totul, spuse ea după câtva timp.

- Da, aţi avut materialul foarte bine organizat. O privi speculativ, dându-şi seama că era chiar atrăgătoare în stilul acela nesofisticat şi plin de prospeţime pe care-l aborda. Sigur nu puteţi rămâne la prânz?

- Nu, îmi pare rău.

Nici măcar nu se uită la el cât îşi strânse documentele de pe masă. Kencade simţi un parfum delicat de... pudră pentru copii?! Aruncă o privire spre degetele ei - subţiri, pătate de cerneală, fără verighetă; unghia de la un deget mare era roasă până în carne. Indiferent cât de capabilă părea, avea totuşi un aer de nesiguranţă şi de vulnerabilitate.

- N-aţi întârzia prea mult; putem lua masa aici, în sufragerie!

- Nu, mulţumesc. Trebuie să plec. îşi închise hotărâtă servieta şi-i zâmbi. Cred că toul este în ordine

şi nu va trebui să vă mai deranjez decât când aduc documentele la semnat. La revedere, domnule Kencade. Vă urez o zi bună.

Cyunthia merse normal până când trecu de secretară şi ieşi din hol, apoi pur şi simplu alergă până la lift. De cine fugea? se-ntrebă ea, apăsând pe buton. De fapt, ştia.

De Clay Kencade.

Fusese luată prin surprindere de impactul prezenţei lui fizice, ca si de propria ei reacţie; nu mai simţise asa de la Dan.

Ei, fii sinceră, Cindy. Dar nu reusise să provoace niciodată o emoţie atât de ciudată. Când privise în ochii întunecaţi ai lui Clay Kencade, se simţise tulburată într-un mod straniu si dezorientată. Din fericire, reusise să-si ascundă reacţia. De fapt, era obisnuită cu clienţii care, văzând-o pentru prima dată, asociau în mod invariabil înfăţisarea ei tinerească, adolescentină, cu lipsa de competenţă. Atunci îsi lua un aer serios, încântată să le demonstreze contrariul! Aceeasi strategie o salvase si acum: bilanţurile contabile îi limpeziseră gândurile si-i potoliseră tremurul mâinilor si al vocii.

Şi invitată la masă... Dorea atât de mult să fie cu el, să-l cunoască - o dorinţă care o contraria si contrazicea hotărârea ei fermă de a nu mai începe o relaţie cu vreun bărbat. Relaţie cu un bărbat? Doar luase masa adesea cu o mulţime de clienţi sau asociaţi, asa că, de ce un dejun cu Kencade ar fi diferit?

Şi totusi, stia că ar fi. Simţea clar o teamă, dar încercă să se linistească spunându-si că, în curând,

Cranston se va întoarce si va prelua dosarul, asa că era foarte probabil că nu va mai avea ocazia să-l întâlnească pe Kencade, ceea ce era o usurare pentru ea.

Puse capăt acestor gânduri si se concentră asupra problemelor mai urgente. Poate că Jane avea dreptate; poate că-si făcea griji inutile în privinţa celor trei copii de care răspundea de la moartea surorii ei Claire, cu mai bine de un an în urmă. Teri, fetiţa, era doar un bebelus; acum, avea aproape trei ani, iar fraţii ei, Johnny şi Jamey, aveau nouă şi respectiv cinci ani. Creşteau repede, iar ea făcea faţă din ce în ce mai greu.

Era conştientă că-şi făcea prea multe griji, dar nu putea altfel. Şi-ar fi dorit să fie o mamă minunată şi total relaxată, aşa cum fusese Claire, cel puţin până în cele câteva luni îngrozitoare dinaintea morţii.

în timpul călătoriei cu taxiul, Cindy se gândi din nou la Claire. Oare boala ei fusese cauzată de stres? Este posibil să fi existat unele tulburări de ordin emoţional şi înainte, dar nu a existat un indiciu clar al bolii decât la trei luni de la accidentul fatal de maşină al soţului ei. Moartea acestuia fusese un şoc dublu pentru ea: accidentul nu se petrecuse în California, unde îi spusese că merge în călătorie de afaceri, ci în Pennsylvania, unde era însoţit de frumoasa lui secretară.

Chiar şi pentru Cindy fusese un şoc; considerase întotdeauna căsătoria surorii ei cu John Atwood ca fiind fericită şi trainică, deşi îi vizitase destul de rar. Pe-atunci, era complet absorbită de propria ei existenţă împlinită: fericită în micul ei apartament din Manhattan, fericită pentru cariera ei în plină ascensiune,

îndrăgostită şi fericită alături de Dan, logodnicul ei.

- Doar n-ai de gând să iei copiii! exclamase acesta, ajutând-o să îndeplinească toate formalităţile legale.

- Ba da, normal. Cine altcineva?

în nici un caz părinţii ei, care-şi vânduseră în urmă cu cinci ani casa din Bronx şi se mutaseră într-un centru pentru pensionari din Phoenix, Arizona, unde clima era mai bună pentru artrita mamei ei.

In nici un caz Jerry, fratele ei mai mic, aflat în ultimul an de studii în California.

în nici un caz socrii lui Claire, care nu manifestaseră prea mare interes nici pentru fiul lor, cu atât mai puţin pentru cei trei nepoţi.

„Vrem să ajutăm“, spuse mama lui John; „am putea lua eventual fetiţa dar, la vârsta noastră... în nici un caz n-as mai face faţă să cresc un băiat...“

- Vezi si tu că trebuie să-i iau eu, îi spusese lui Dan.

- Da... fusese el de acord. Şi chiar o ajutase mult, recunostea Cindy, coborând din taxi si fugind spre gara aglomerată. O ajutase să se mute din apartamentul ei în casa lui Claire din Greenwich, Connecticut, astfel încât copiii să nu fie dislocaţi din mediul lor; petrecuse chiar multe weekenduri împreună cu ei, luând băieţii la plimbări cu barca sau jucându-se împreună în curte - o făcuse bucuros, timp de sase luni. Apoi, renunţase.

„Copiii acestia mi te-au luat de tot“, îi spusese el, si avea dreptate! îsi continuă ea gândul, urcându-se în tren. Nu-si mai petrecea serile mergând cu el la teatru, la restaurant, sau dansând în diferite localuri până dimineaţa, nu mai aveau aceeasi intimitate ca în micul

ei apartament... Poate că, dacă n-ar fi amânat căsătoria... sau, dacă n-ar fi fost atât de ocupată la serviciu...

Poate, însă, era mai bine asa; desi fusese convinsă că-l iubise pe Dan, acum nici măcar nu-i mai simţea lipsa. Mai mult le lipsea băieţilor, care resimţiseră plecarea lui ca pe o a doua părăsire.

Cindy oftă din nou. Viaţa nu însemna numai joc şi citit de poveşti şi răsfăţ; simţea acut răspunderea pe care şi-o asumase pentru cei trei copii. încerca să le organizeze existenţa cu maximum de grijă şi disciplină, numai că nu era atât de simplu ca în cazul registrelor ei contabile în care se descurca fără nici un efort cu milioanele de dolari din bilanţurile contabile, având convingerea că fiecare cifră este corectă. în relaţia cu copiii, îi lipsea această încredere în sine: nu-l lăsase pe Johnny să joace fotbal, considerând că e prea periculos; acum îşi dăduse acordul în scris pentru antrenamente de baseball şi băiatul era entuziasmat, dar ea nu ştia dacă nu cumva ar fi trebuit s-aştepte până când îşi mai îmbunătăţea nota la matematică; de asemenea, se simţea vinovată că-l lăsase singur acasă pe Jamey şi acum venea mai devreme de la serviciu, dar, pe de altă parte, nu era sigură că nu exagerase cu aceste măsuri de precauţie.

Cum nu-i plăcea să piardă timpul cât dura călătoria cu trenul, Cindy scoase din servietă câteva documente. Citind notele făcute pe marginea paginilor, simţi din nou acea inexplicabilă emoţie.

Capitolul 2

- Băieţelul acesta e cât se poate de sănătos, spuse doctorul Scofield. Jamey, esti sigur că n-a fost o tentativă de chiul?

- Cindy nu m-a lăsat să merg; eu as fi vrut, fiindcă azi era programată o plimbare în parc. Ai văzut, n-am plâns!

- Dar nici nu ţi-am făcut injecţie!

- Totusi, voi primi un balon?

- Jamey! protestă Cindy, încercând zadarnic să-i aranjeze părul blond rebel.

Doctorul Scofield râse si-l trimise pe Jamey la asistentă, pentru a-si lua balonul, apoi se-ntoarse binevoitor spre Cindy.

- Diagnosticul este: mătusă exagerată.

Cindy zâmbi oarecum jenată si-i mulţumi. Se săturase să i se tot repete că-si face prea multe griji; nu vroia decât să procedeze asa cum ar fi procedat Claire...

- Cindy, ne oprim să mâncăm un hamburger? întrebă Jamey, în drum spre casă, în vechea furgonetă a lui Claire.

- în nici un caz! Ai uitat că diseară mergem să mâncăm pizza? Acum trebuie s-ajungem repede acasă, ca să poată pleca doamna Stewart.

Doamna Stewart, menajera internă, îşi petrecea întotdeauna sfârşitul de săptămână cu sora ei, în oraş.

„Dar weekendurile tale?“ o întrebase Jane. „Nu-nţeleg cum suporţi să stai atât de retrasă“.

Retrasă? Mergea cu copiii la tot felul de activităţi şi o făcea mereu cu plăcere. Şi de fiecare dată când intra în

casă, torentul de dragoste pe care copiii îl revărsau zgomotos asupra ei compensa toată oboseala pe care inevitabil o simţea uneori. Ca şi acum, de altfel: nici nu intră bine şi Johnny alergă spre ea, arătându-i cu mândrie lucrarea la matematică pentru care primise o notă mult mai mare decât de obicei, iar micuţa Teri, făcându-şi loc între ei, se căţără în braţele lui Cindy, punându-i în pericol îmbrăcămintea cu acadeaua lipicioasă pe care o agita în toate direcţiile.

O conduseră toţi patru pe doamna Stewart la gară cu maşina, apoi se-ntoarseră să termine de făcut curăţenie. Doamna Stewart reuşea să menţină parterul casei în perfectă ordine, dar era prea mult pentru o singură persoană să se ocupe şi de cele cinci dormitoare, cu băile respective. întotdeauna Cindy considerase că locuinţa aceea era prea mare. Din fericire, existase asigurarea ipotecară a cumnatului ei, astfel încât casa putuse fi păstrată.

Dar, chiar aşa, nu era uşor. Trebuia plătite taxe, cheltuieli de întreţinere, salariul menajerei, şcoala copiilor, fără a mai pune la socoteală banii necesari pentru mâncare şi îmbrăcăminte. Bunicii din ambele părţi se oferiseră să ajute, dar Cindy îi convinsese că se va descurca numai cu asigurarea pe viaţă a lui John si cu pensia socială. Totusi, o mare parte din banii proveniţi din asigurarea lui John fuseseră cheltuiţi cu boala lui Claire, iar Cindy depusese restul pentru anii de colegiu ai copiilor. Salariul si pensia socială nu erau de-ajuns, asa că apelă la economiile ei. Tot nu vroia să recurgă la ajutor; trebuia să se bazeze pe propriile ei

resurse - dar era îngrijorată. Hotărâse că era bine ca băieţii să nu schimbe, deocamdată, profesorii si colegii, dar era foarte posibil ca, începând cu anul următor, să fie nevoită să-i mute de la scoala particulară la care învăţau, se gândi ea în timp ce curăţa băile cu „ajutorul“ lui Teri, îl supraveghea pe Johnny care dădea cu aspiratorul în dormitoare si insista pe lângă Jamey să strângă toate jucăriile împrăstiate.

Cindy adora primăvara în Greenwich: explozia de verde cu care pomii se trezeau la viaţă; zilele însorite în care speranţa părea că pluteste în aer, parfumul florilor. Trase cu putere în piept mirosul de iarbă reavănă pe terenul de baseball unde venise pentru antrenamentele lui Johnny în cadrul Ligii Juniorilor.

Se părea că era singurul părinte ce-si însoţea copilul. Antrenorul, un bărbat înalt si frumos căruia toată lumea îi spunea Steve avea destulă bătaie de cap ca să alinieze băieţii, ţipând în acelasi timp la propriul lui fiu care se juca în apropiere cu alţi băieţi.

- Se pare că-i lipseste Lem, se adresă soţia lui Steve lui Cindy.

- Cine e Lem?

- Asistent de antrenor, dar si-a rupt piciorul si e indisponibil pe toată durata sezonului. Dar nu m-am prezentat: sunt Marcy Prescott.

- Cindy Rogers. Pot ajuta în vreun fel?

Oferta lui Cindy se dovedi o adevărată usurare pentru Marcy care, însărcinată fiind, obosise deja să măsoare băieţii. La fel de mult preţuise si Steve ajutorul ei la antrenamentul propriu-zis. Incet-încet, Cindy, care

avusese de multe ori ocazia să joace baseball cu fratele ei, devenise asistenta antrenorului. Nici ea nu stia bine cum se întâmplase - probabil, pentru că Steve era prea tracasat si Marcy prea însărcinată - dar, nici nu mai avea importanţă si-i prindea chiar bine, din moment ce astfel putea fi lângă Johnny.

Concediul medical al lui Philip Cranston se prelungise mai mult decât era de asteptat, astfel încât, într-o luni dimineaţă, Cindy merse împreună cu echipa ei de audit în clădirea Kencade, unde începură lucrul în aripa care le fusese rezervată temporar.

în următoarea zi după-amiază târziu, Cindy stătea în picioare în spatele lui Ted Barister, privind pe deasupra umărului acestuia cifrele de pe ecranul calculatorului. în ultimul trimestru acţiunile crescuseră cu mai mult de zece la sută şi mintea ei ordonată de contabil era cam speriată în faţa multitudinii de opţiuni de afaceri care puteau fi preluate - de la nave la căzi de baie.

„Time“ îl numise pe Kencade „întreprinzător strălucit“, pe când publicaţia „Lumea afacerilor“ îl etichetase drept un „gunoier care trăia din eşecurile altora“.

Cindy vedea o oarecare lăcomie în toată acea grabă de a înşfăca orice afacere care dădea semne că se clatină. Se aplecă să noteze ceva pe o foaie, când deveni conştientă de o clipă de linişte nefirească, urmată de o uşoară rumoare şi, ridicându-şi privirea, înţelese motivul: Clay Kencade în persoană se afla acolo!

Era probabil prima dată când preşedintele

coorporaţiei se afla în departamentul contabilitate pentru că, de patru ani de când făcea ea parte din echipa lui Cranston şi lucrase aici în etape de câteva săptămâni, nu-l văzuse niciodată.

Directoarea biroului veni spre el, dar Kencade o opri cu un semn al mâinii şi merse drept la Cindy. Aceasta simţi că nu mai poate să respire şi ameţeşte, dar se strădui să păstreze o aparenţă de calm.

- Bună ziua, domnule Kencade.

- Bună ziua, doamnă Rogers. Cum merg lucrurile?

Zâmbetul lui era plin de căldură şi amabilitate. Cum putea
fi atât de relaxat? O enerva calmul lui, comparativ cu propria
ei stare de cumplită agitaţie pe care încerca zadarnic s-o înăbuse. Ce naiba era cu ea? Il văzu salutându-l pe Ted cu o usoară înclinare a capului, iar acesta bâlbâi o scuză si plecă, lăsându-i singuri - atât cât puteau fi singuri în acel birou în care lucrau atât de multe persoane.

- Sper că nu au apărut probleme?

- Oh, nu, spuse ea repede dându-si seama că nu răspunsese la prima lui întrebare. Totul merge bine, până acum.

- Bun! E aproape ora de terminare a programului si vroiam să vă invit să luăm cina împreună.

- Ăă... Era ultimul lucru la care se asteptase si, pe lângă faptul că se simţea foarte încurcată, constată cu surprindere că-i părea extrem de rău că trebuia să refuze. Imi pare rău, am o întâlnire pe linie de serviciu.

- Atunci, poate mâine la prânz

- Mă scuzaţi, dar... Se opri, dându-si seama că era unul din cei mai importanţi clienţi ai lor. Doreaţi să discutăm ceva?

- Nu, era o rugăminte, nu un ordin.

- Nu m-am gândit... adică, n-am fost... La naiba! Parcă era o scolăriţă care rosea. Vreau să spun că mâine avem sedinţa obisnuită cu personalul... Deoarece domnul Cranston încă lipseste, am promis să revăd unele materiale.

- înţeleg. Ei, nu vreau să-ţi încurc programul atât de încărcat; lăsăm pe altă dată. Se-ntoarse brusc si plecă.

Cindy îl privi, cuprinsă de dezamăgire. Poate ar fi putut, în seara aceasta... Fir-ar să fie, era asistentă de antrenor acum - trebuia să fie acolo. Şi dacă n-ar fi mers, cum ajungea Johnny la antrenament? Hotărâse că va respecta întotdeauna programul copiilor. Parcă şi-ar fi dorit... nu, nu să nu aibă copiii, pentru că-i iubea enorm, dar... măcar puţin din libertatea de altădată, când n-avea nici o grabă s-ajungă acasă, sau putea rămâne oricât la un cocteil, explora un nou sentiment, să cunoască bine pe cineva...

- Cindy, uită-te puţin aici!

Vocea lui Ted, pe care nici nu-l observase când se întorsese la biroul lui, o făcu să tresară. Privi pe ecranul calculatorului, dar gândul ei mai zăbovea încă la bărbatul care tocmai plecase. O invitase de două ori! Pe de altă parte, Jane, care citea ziarele de scandal, prevăzuse această invitaţie şi o prevenise că aventurile lui amoroase concurau în număr şi diversitate cu

afacerile, abilitatea lui în ambele domenii fiind remarcabilă. Era ştiut, de asemenea, că relaţiile lui cu femeile erau de scurtă durată.

Clay Kencade ridică din umeri şi urcă în liftul privat, spre apartamentul său. Ei, asta era! Cert este că nu şi-o mai putuse scoate din minte de când plecase din biroul lui, în acea vineri dimineaţă, deşi nu-şi explica de ce. Nu-şi explica nici de ce, când o văzuse acum, simţise o timiditate pe care n-o mai avusese în relaţiile cu femeile de când avea, probabil, paisprezece ani.

Zâmbi, amintindu-şi de vara în care-şi cunoscuse cele trei surori vitrege în compania cărora, cele câteva luni de vacanţă petrecute în mod obligatoriu cu mama lui şi cel de-al treilea soţ al acesteia, deveniseră suportabile. Dacă tatălui său vitreg, un bărbat mereu nemulţumit şi îmbufnat, îi displăcea prezenţa lui tot atât de mult ca aceea a propriilor fiice, acestea, în schimb, pur şi simplu îl adorau, ceea ce şi pentru el constituia o mare schimbare faţă de existenţa spartană din casa tatălui său, în timpul şcolii. Clay le spunea fără ocolişuri dacă le venea bine sau nu cu o anumită îmbrăcăminte, le dădea sfaturi în privinţa altor băieţi, le însoţea în diverse locuri şi le repara uscătoarele de păr sau orice altceva ce se defecta, iar ele îl învăţau primii paşi în dans, ca şi în universul complicat al femeilor, începând cu primele întâlniri. Chiar şi acum, după mai mult de douăzeci de ani şi după încă doi taţi vitregi, Clay rămăsese la fel de apropiat de ele şi nu uitase niciodată afecţiunea lor. De asemenea, niciodată de-atunci nu se

mai simţise intimidat în prezenţa unei femei. Exceptând... Ce avea Cynthia Rogers împotriva lui?

Privirea aceea, oarecum sfidătoare...

în definitiv, de ce i-ar fi păsat?

Pentru că avea ceva deosebit.

- Domnule K, spuse Maggie, intrând cu un teanc de hârtii, de ce nu mi-aţi spus c-aţi venit?

- Abia am intrat.

- Sper că rămâneţi câteva minute; ar trebui clarificate unele probleme.

Maggie, o femeie înaltă si foarte cochetă care, în ciuda coafurii perfecte si a taiorului Dior purtat cu eleganţă, era o bunică de cincizeci de ani care făcea prăjituri si citea povesti, scoase câteva dosare si se aseză la birou, pregătită să facă câteva însemnări.

- La dispoziţia ta, doamnă. Clay se aseză resemnat în faţa ei privind-o atent, dar gândindu-se încă la femeia cu părul cam ciufulit si în două nuanţe si care manifesta o predispoziţie spre întâlniri de afaceri.

- Lanţul! Landover a respins oferta dumneavoastră.

- Mă-ntreb de ce... „Oare chiar avea o întâlnire sau a fost doar un pretext?“

- Vreţi să oferiţi mai mult?

- La naiba, ce rost are? „Dacă nu mă place si nu mă consideră atrăgător, de ce să-mi pese?“

- Foarte bine. Ar putea lua în consideraţie totusi oferta dumneavoastră dacă nu mai primesc o alta.

- O altă ofertă? Crezi că e implicată în vreo relaţie? De ce nu-i dădea liniste acest gând?

- Cine?

- Cynthia Rogers.

- Cynthia... îl privi cu ochi miraţi. Despre ce vorbesti?

- Despre acea contabilă pe care Caruthers mi-a trimis-o... Este o persoană foarte ocupată...

- Da?

- întotdeauna are câte o întâlnire de serviciu.

- Vorbesti despre doamna aceea care a avut nerusinarea - mai degrabă curajul - să refuze una din acele invitaţii pe care le faci sub impulsul momentului?

- Impulsul... Oh, Maggie.

- Exact, domnule K. Nu neg că există o listă lungă de persoane care abia aşteaptă cel mai mic semn din partea ta.

- Ah, încetează!

- Dar este posibil să fie câteva, continuă ea netulburată, care preferă să fie anunţate din timp... să se pregătească pentru marele eveniment, sau poate să-şi replanifice agenda.

- Bine, bine, am înţeles. Recunoscu faptul că era o persoană impulsivă şi că rareori făcea planuri.

- Să trecem acum la uzina din Denver.

- Simple rapoarte; poţi scrie orice pe hârtie. Trebuie să văd uzina; programează-mi o întâlnire. Ba nu, prefer să-i iau prin surprindere.

- Ah, mai e ceva; au sunat de la revista „Fortune“ şi vor un interviu.

- Doar ştii că nu dau interviuri.

- Cred că e timpul să începi să dai, altfel vor scrie toţi ce-şi închipuie. De exemplu, „Lumea afacerilor“ te consideră un vultur care profită de cei în pericol de a rămâne fără slujbă.

- Prostii!

- Nu e chiar aşa! Nu se scrie niciodată nici un cuvânt despre cum îi salvezi luându-i ca parteneri, sau numindu-i în posturi de manager, sau dându-le prime - asta, pe lângă faptul că le salvezi afacerea pe care n-au ştiut s-o conducă.

- Maggie, îţi creşte tensiunea!

- Am să dau eu însămi un interviu. Dacă tu nu te aperi...

- Calmează-te. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Fără interviuri. Treaba noastră este să avem grijă de afacerea noastră. Ceilalţi, n-au decât să vorbească!

- Apropo de vorbe! Se vede că nu citesti ce se scrie despre tine. Revista de scandal „Personalităţi“ pretinde că umbli după femei si că apoi le părăsesti. I-as spune eu acelui redactor cine urmăreste pe cine! Dumnezeule! Toate acele femei care nu mai stiu ce să facă pentru a te prinde în plasă...

Soneria interfonului de pe biroul lui o întrerupse. Ca răspuns la privirea ei întrebătoare, Clay apăsă pe butonul care făcea posibil ca vocea interlocutorului său să se audă tare. Era o voce de femeie, cu inflexiuni pasionale.

- Iubitule, Maggie nu e în anticameră, asa că am apăsat pe butonul ăsta să văd dacă nu cumva esti în biroul tău. Esti singur?

- Ăă... da... cu Maggie.

- Te rog, lăsă-mă să intru. Nu-mi place să vorbesc în masinăria asta.

Maggie deschise usa si o individă îmbrăcată în mătase si gabardină si emanând o aromă puternică de

„Obsesie“ trecu pe lângă ea, salutând-o cu o usoară înclinare a capului, repezindu-se pur si simplu spre Clay.

- Clay, iubitule, să nu-mi spui că esti ocupat! Am un plan fantastic: cina - mă gândeam la acelasi loc unde m-ai dus cu o lună în urmă, apoi, dacă esti foarte, foarte bun...

Maggie îl privi cu înţeles, apoi iesi din birou.

La ora patru si jumătate, Cindy se strecură într-un taxi, încercând să-ncapă si ceilalţi trei colegi care aveau drum comun până la gară. Dacă prindea trenul de cinci fără un sfert, reuşea s-ajungă la şase cu copiii la antrenamentul lui Johnny. Numai că era o oră de maximă aglomeraţie şi taxiul abia putea înainta.

încercă totuşi să se relaxeze, privind involuntar spre masa de oameni care ieşea din clădirea Kencade; printre ei - însuşi Clay Kencade, la braţ cu o femeie extrem de frumoasă.

Femeia mergea încet, legănându-şi şoldurile şi vorbea - spunea probabil ceva ce-l interesa pe Clay, deoarece acesta părea complet absorbit de ceea ce asculta.

îi trebuise mai puţin de-o oră ca s-o înlocuiască la cină. îi părea bine că-l refuzase; îi părea bine, de asemenea, când taxiul îi depăşi. îndată, îşi dădu seama că imaginea lor îi persista în minte: un bărbat şi o femeie fericiţi că se află unul lângă celălalt.

Pentru ea, asta nu însemna nimic. Absolut nimic!

Capitolul 3

După câteva zile, când coborî dintr-un taxi, Clay o văzu pe Cynthia care tocmai iesea din clădirea companiei lui. Rămase câteva clipe pe trotuar, privind-o cum păseste hotărât, cu capul semeţ si umerii drepţi, unduindu-si trupul pe picioarele zvelte, fără a părea deloc constientă de privirile admiratoare îndreptate spre ea. Se misca repede si usor, cu o graţie naturală, nestudiată, iar fiecare gest al ei trăda energie si dragoste de viaţă.

Când dispăru din raza lui vizuală, Clay intră în clădire, usor stânjenit. Se surprindea mereu privind-o sau căutând-o din priviri pe stradă, pe culoarele dintre birouri, când venea la lucru, în pauza de masă, la terminarea programului. N-o mai invitase de-atunci si nu stia de ce. N-avea nici o legătură cu ceea ce insinuase Maggie - că era singura femeie care-l refuzase. Nici nu era adevărat.

Sau era? se-ntrebă el, urcând în lift. La naiba, nu-si amintea. Se pare că nici nu contase vreodată.

De ce ar conta acum?

O văzuse o dată la cafeneaua de la parter cu un alt angajat de la contabilitate; când îşi ridicase privirea spre acel individ, ochii îi străluceau puternic şi discutau şi râdeau, părând amândoi că se simt atât de bine! Simţise o invidie iraţională. Ce nebunie! N-o cunoştea aproape deloc, tot aşa cum nici ea nu-l cunoştea. Totuşi, de ce-l refuzase? De ambele daţi la fel de categoric şi de politicos. „Ei bine, voi reglementa această situaţie!“ îşi spuse el hotărât, intrând în birou.

- Maggie, scrie te rog o scrisoare.

Din ce în ce mai amuzată, Maggie scrise invitaţia cu

caracter semioficial:

„Domnul Clay Kencade are plăcerea de a invita pe doamna Cynthia Rogers în ziua şi la ora pe care aceasta le va decide. Vă rog sa bifaţi varianta care vă convine: Cina, sâmbătă 14 aprilie, ora 19.00 Mic dejun, duminică 15 aprilie, ora 10.00 Prânz, luni 16 aprilie, ora 12.00....“

Lista nu se oprea aici.

Cindy intră în magazin cu un pas hotărât, dar gândurile îi fugeau de la un subiect la altul: ziua de naştere a lui Teri, dinţii lui Johnny, bugetul ei şi... un bărbat numit Sam Alexander.

Alese pentru Teri o trusă de jucărie de machiaj, un puzzle şi două cărţi de colorat - două, ca să-i dea una şi lui Jamey.

Pentru că era cea mai mică si băieţii cedau în faţa ei, Teri devenise cam egoistă; poate c-ar trebui integrată într-un grup de copii de vârsta ei, dar deocamdată, costul unei grădiniţe era inaccesibil

Lui Johnny îi trebuia aparat dentar - trei mii de dolari, din care doar jumătate era suportat de asigurări.

Sam Alexander - bărbatul care intră în lift când ea iesi. îl mai văzuse mai demult si-l cunostea oarecum. Era principalul proprietar si directorul financiar al unei companii de hârtie si declarase faliment cu aproximativ o lună în urmă. Era unul din clienţii Companiei Carruthers si Cranston si Philip Cranston o trimisese pe ea să întocmească actele. Lui Cindy nu-i plăcuse deloc ceea ce văzuse.

- Se pare că s-a umblat la cifre, îi spusese ea lui Cranston. E ca si cum cineva ar deturna profiturile;

probabil le îngroapă undeva în vreun cont la o bancă elveţiană.

- Fii atentă, draga mea! o prevenise Cranston. Nu suntem detectivi; treaba noastră este doar să lucrăm cu cifrele pe care clienţii nostri ni le furnizează.

Făcuse asa cum fusese sfătuită, dar oarecum împotriva voinţei ei. Şi n-avea deloc încredere în Sam Alexander. Dar poate că nici nu s-ar fi gândit la el, dacă nu l-ar fi întâlnit din nou, de data aceasta chiar în Compania Kencade.

„Fac pariu că-ncearcă să-si plaseze fabrica de hârtie care nu mai face doi bani, Companiei Kencade“, gândi ea din ce în ce mai convinsă, înapoindu-se la serviciu. Şi avea sanse să reusească, având în vedere stilul de lucru al lui
Clay. Hotărât lucru, acest om era o enigmă pentru ea; nu numai că prelua firme aflate în pragul dezastrului, dar câteodată forma parteneriate chiar cu aceia care le aduseseră în stare de faliment. Până acum, fusese incredibil de norocos, dar, cu un om ca Sam Alexander... Ar trebui să-l avertizeze.

Şi cum s-o facă? Să-i spună asa, din senin. „Ştiţi, l-am văzut pe acest individ urcând cu liftul si m-am gândit că veţi încheia o afacere cu el si... tipul nu e de încredere?“ S-ar face pur si simplu de râs. Şi, în definitiv, ce conta un măr stricat în cosul cu firme deţinute de Kancade? Cât despre acesta, era convinsă că stie să-şi poarte singur de grijă. Cu toate că... dincolo de toată puterea lui, acea încredere nemăsurată pe care

o avea în oameni îl făcea vulnerabil.

încă o mai preocupa acest gând când ajunse la biroul ei si văzu plicul care-i era adresat.

Invitaţia era cu totul diferită: inteligentă si nostimă, îi dădea posibilitatea să aleagă dintre... zece variante. O astfel de invitaţie din partea unui bărbat cum era Clay Kencade! O făcea să se simtă deosebită!

„Fii atentă, Cindy!“ De fapt, nici nu avea timp pentru o relaţie sentimentală si... ce importanţă avea o cină? începu să scrie răspunsul:

„Doamna Cynthia Rogers acceptă cu plăcere amabila invitaţie a domnului Kencade...“ si, când Clay o sună să-ntrebe de unde s-o ia, propuse să se întâlnească la sase si jumătate chiar în holul clădirii.

***

Plăcerea pe care Clay o simţi văzând-o pe Cindy asteptând îl surprinse; se temuse să nu se răzgândească.

O privi, înainte ca ea să-l observe: rochia maro, fără mâneci, îi punea în evidenţă silueta, iar sliţul ce lăsa să se vadă o parte din piciorul subţire, frumos, era o provocare la visare.

Rezervase o masă la Ritz, dar când ea îl privi, zâmbindu-i, se răzgândi; brusc, nu mai vroia s-o împartă cu nimeni.

Asadar, Cindy constată mirată că taxiul în care se aflau se-ndrepta spre o zonă de locuinţe si opri în faţa uneia din acestea: un bloc vechi, bine întreţinut, cu aspect sobru si simplu.

- Am înţeles că mergem să cinăm, spuse ea după ce coborâră din masină.

- Asta si facem.

- Aici?

- Mâncarea e foarte bună, e liniste si o atmosferă plăcută, maestrul bucătar e excelent...

- Cine este?

Clay bătu din călcâie si se înclină, zâmbind.

- Dumneavoastră? Nu se poate... nu... Mai privi o dată locuinţa - în nici un caz în casa în care si-ar fi închipuit că locuieste un om ca el. Nu cred că... Totusi, as prefera să mergem... la un restaurant.

- De ce nu spuneţi exact ce gândiţi?

- Tocmai am spus!

- Din privire, s-a înţeles cu totul altceva, ceva de genul „Uite ce e, n-am nici un chef să fiu singură cu tine într-un apartament - mai ales când am citit ce se scrie despre tine în ziarele de scandal: departe de a fi cea mai bună recomandare“.

- Vă rog, şopti ea, nevrând să dea trecătorilor impresia că se certau.

- îmi pare rău. Uite, dacă mergem sus, dumneavoastră stabiliţi regula. Nu mă apropii la mai puţin de o lungime de băţ, dacă aşa vreţi, sau pot sta tot timpul la capătul celălalt al camerei. Ca să fiu cinstit, am făcut o rezervare la Ritz, aşa că putem merge oricând. Dar, când am coborât în hol şi m-aţi privit zâmbind, mi-am dorit, deodată să vă am numai pentru mine în seara aceasta. Acum, îmi daţi voie să pregătesc

eu cina? întinse mâna spre ea. Promit să fiu un gentleman“.

O privea atât de deschis şi-i vorbise atât de sincer, încât îi câştigă încrederea. îi dădu mâna şi intrară.

Apartamentul lui Clay se afla la ultimul etaj. Livingul era o încăpere spaţioasă, decorată în tonuri calde, curată şi ordonată şi totuşi lăsând clar să se vadă că e un spaţiu viu, locuit: pe masa de lângă fereastră erau o ceaşcă de cafea şi un ziar deschis, iar în faţa canapelei, o pereche de pantofi sport pentru jogging. Cindy şi-l imaginä imediat făcându-şi turul de alergare, apoi întorcându-se să-şi bea cafeaua de dimineaţă şi să citească ziarul - ca orice om obişnuit, având foarte puţin în comun cu zeul din biroul de la ultimul etaj al clădirii companiei sale.

- Faceţi-vă comodă, o invită el, ridicând adidasii si dispărând în dormitor.

Rămasă singură, Cindy merse să privească de aproape pictura de deasupra căminului - un peisaj stilizat, de bun-gust, ca de altfel tot ce se afla acolo, în nota predominantă de lipsă de lux si ostentaţie:

- Beţi ceva înainte de cină? întrebă el, reapărând. Isi scoase haina si cravata si-si ridică mânecile. Ce preferaţi?

- Indiferent ce se oferă din partea casei.

Asteptându-se la un Martini clasic, Cindy primi cu surprindere un Daiguiri cu gheaţă.

- Delicios! Asezată într-un fotoliu mare din piele, Cindy savura gustul minunat de piersică. îl privea pe

Clay care stătea în faţa ei, pe canapea, dar nu se simţi ameninţată, ci mai degrabă învăluită de o liniste ciudată si de bucurie. E frumos aici si confortabil, desi cu totul diferit...

- ... de ceea ce vă asteptaţi să fie?

- Ei, recunosc; îmi închipuiam că măcar băutura vă este servită.

- M-ar enerva cumplit să-mi stea cineva permanent prin preajmă.

- De aceea nu v-aţi căsătorit? La naiba, nu intenţionase să fie indiscretă.

- Ah, nu m-ar deranja un astfel de „cineva“. Dar căsătoria... ei bine, asta presupune în mod obisnuit copii.

- Nu vă plac copiii?

- Cred doar că, uneori, aceştia au mult de suferit.

- Asta este o prostie. Se gândi totuşi că, în cazul copiilor lui Claire, aşa se întâmplase. Pe de altă parte, dacă n-ar fi existat căsătoria dintre Claire şi John, n-ar fi existat nici copiii.

- Bine, bine; mă referеam la faptul că, în cazul unui divorţ, copiii sunt cei care au de suferit. Spun asta în cunoştinţă de cauză - am avut patru taţi vitregi.

- Patru! I se părea ceva cu totul nemaipomenit să te îndrăgosteşti şi să te căsătoreşti de cinci ori. Mama dumneavoastră trebuie să fi fost foarte frumoasă.

- încă mai este. Locuieşte la Paris cu cel de-al şasea soţ... probabil cel mai bun, în afară de tata, desigur. Ei, e timpul să merg să văd ce face bucătarul.

Cindy îşi scoase pantofii şi-l urmă în bucătăria echipată modern, cu tot ceea ce trebuia într-o gospodărie.

- îmi place aici, spuse ea. De cât timp locuiţi?
- De aproximativ douăzeci şi cinci de ani.
- Nu se poate!
- Ba da. Tata s-a mutat după divorţ aici, împreună cu mine. După moartea lui, am rămas în continuare în apartament.
- Dar totul arată foarte modern. Probabil aţi renovat.
- Am cumpărat clădirea acum cinci ani. Am vrut să modernizez instalaţia de încălzire, să montez aer condiţionat...

în timp ce vorbea, Cindy pusese friptura şi cartofii în cuptorul cu microunde, iar acum tăia sparanghelul în bucăţi mici, aşezându-l pentru un sote.

- Gătiţi cu mare dexteritate; privindu-vă totul pare atât de usor.

Ii spuse că-ncepuse să gătească de când avea doisprezece
ani, pentru că tatăl lui nu se pricepea, iar ea mărturisi că nu gătise niciodată, pentru că mai întâi se ocupase mama ei de aceasta, apoi sora ei mai mare, Claire. Ii povesti despre Claire si despre fratele ei, Jerry, dar nu si despre copii.

La rândul ei, în timp ce vorbea, aseza masa în sufragerie: argintăria, paharele de vin... Se gândi la Jane; ce-ar zice de această întâlnire total atipică - un restaurant luxos, un apartament luxos, nici măcar o

tentativă din partea lui Clay de a-i face curte; nu încă...

- Pentru atmosferă, comentă ea, asezând un sfesnic pe masă.

- Perfect. Muzică?

- Nu; îmi place să fie liniste. De fapt, îi plăcea enorm să discute cu el.

- Atunci, povestiţi-mi despre dumneavoastră.

- V-am spus deja.

- Mi-aţi spus despre părinţi, sora care a murit, fratele...

- Nu e mult de spus despre mine: facultatea în New York, apoi Carruthers si Cranston - cam la asta se reduce totul.

- Dar viaţa sentimentală?

- Nimic serios. Am avut o legătură, dar acum totul s-a terminat.

- Regret.

Cindy scutură din cap. Simţea nevoia să-i povestească despre Dan, despre cât de mult i-au simţit lipsa băieţii, despre problemele ei cu copiii, dar se abţinu. „Hei, Cindy, nu eşti singură; nu mai ai nevoie de un bărbat care să aducă o nouă dezamăgire copiilor“. Cel mai sigur era să schimbe subiectul - da, afacerile erau salvarea.

- Compania Kencade s-a extins mult, chiar în ultimele trei luni.

- Cu cât mai mare, cu atât mai bine.

- Poate, dar, vedeţi... îşi muşcă buza; nu era nici locul, nici momentul potrivit să-i spună că poate risca

investind atât de mult capital în proiecte nesigure. Poate era mai bine să-l lase pe Cranston să-i sugereze. Totuşi, trebuia să continue cumva, din moment ce Clay aştepta să-şi termine fraza. Unele proiecte, de exemplu Linia Navală Scandinavă, au o evoluţie frumoasă; acesta aduce un profit de patruzeci la sută şi a fost o investiţie bună.

- Altele însă... de exemplu Compania de Vopseele Allen, nu, continuă el gândul ei.

- Ei bine, ezită ea, zâmbind, evidenţele contabile prevedeau aceasta. Sunteţi alergic la cifre, se pare, din moment ce nu luaţi în consideraţie...

- Să spunem că-mi plac mai mult oamenii decât cifrele. Les Allen a lucrat cândva pentru tatăl meu.

- Ah, un prieten... Asta explică lucrurile. „Dar alţii“... de exemplu, Sam Alexander... încă nu ştia ce să facă, să-l prevină sau nu. Aţi avut dreptate, spuse ea, ridicând paharul: în sănătatea unui excelent maestru bucătar. Mâncarea este delicioasă.

- Mulţumesc. Speram să vă placă. Regretaţi că aţi venit?

- Ah, nu!

Aici, Clay părea diferit; cu cămasa puţin sifonată si o suviţă de păr rebelă care-i cădea pe frunte, părea atât de vulnerabil, încât simţi nevoia să-l protejeze.

- M-am întâlnit deunăzi în lift cu un individ, un oarecare domn Alexander.

- Da, are o fabrică de hârtie în pragul falimentului.

- Şi vrea ca dumneavoastră să investiţi în ea.

- Ceva de genul ăsta.

- N-o faceţi.

Tonul ei categoric îl făcu să-si ridice imediat capul.

- Ştiţi ceva împotriva lui?

- Nu... Atâta doar că... nu-mi plac ochii lui.

- Ochii lui? Când îl mai văd, am să mă uit mai bine, râse el. Cafea?

- Da, vă rog. Isi dădu seama că nu luase în serios ceea ce-i spusese, dar nu mai era treaba ei, de-acum.

După cină, discutară despre o mulţime de lucruri: cărţi, filme, politică, afaceri internaţionale, îsi împărtăsiră idei. De mult timp Cindy nu se mai simţise atât de relaxată. Se îngrozi când văzu, întâmplător, cât e ceasul.

- Vă rog să-mi chemaţi un taxi, spuse ea deodată, în mijlocul unei fraze. Trebuie s-ajung la ultimul tren.

- Tren?

- Locuiesc în Greenwich, Connecticut.

- N-am stiut. Trimit imediat să mi se aducă masina.

- Nu, nu vă deranjaţi. îmi las maşina în gara Greenwich, aşa că nu ar fi nici o problemă să ajung acasă.

- Când invit o doamnă la cină, întotdeauna o conduc acasă. Se înclină şi-i atinse uşor bărbia cu degetul.

Jaguarul strălucea în lumina lunii, iar Clay conducea maşina cu aceeaşi siguranţă de sine cu care făcea totul. Tăceau amândoi, ca şi cum fiecare savura în linişte compania celuilalt. O dată, Clay îi luă mâna şi liniştea şi încrederea pe care Cindy le simţise tot timpul alături de

el căpătară sensul adânc al unei tandre intimităţi. Ar fi vrut ca acea călătorie să nu se sfârşească.

Când ajunseră la gară, era din nou stăpână pe sine. Clay insistă s-o urmeze cu maşina lui până acasă. Ajungând în faţa garajului, Cindy coborî din maşină şi-l aşteptă să vină.

- A fost o seară minunată, spuse ea întinzându-i mâna. Mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc. A fost într-adevăr minunat.

O sărută uşor, făcând-o să vibreze de o dorinţă pe care cu greu şi-o putea stăpâni. Cindy păstră o aparenţă de calm şi se urcă din nou în maşină pentru a o duce la garaj, în timp ce el pornea înapoi spre locuinţa lui.

Capitolul 4

Clay văzuse casa si curtea si apoi, tot drumul spre casă se gândise. Acolo locuia ea? Singură? Imposibil, sau în orice caz, puţin probabil. Recapitulă ce-i spusese despre ea - nu mare lucru. Spusese însă că relaţia anterioară se terminase definitiv si păruse convinsă de acest fapt. Şi dacă totusi... acel bărbat era doar plecat temporar undeva? Nu, era totusi prea sinceră si directă ca să procedeze asa. Dar, în definitiv, ce conta?

Ştia însă că Cynthia Rogers conta. Şi vroia să stie totul despre ea. Putea să-l întrebe pe Cranston, dar n-avea nici un rost. Va afla tot ce va dori chiar de la ea - pentru că intenţiona să se întâlnească din nou cu ea, încă si încă o dată.

Nu, nu se va mai întâlni cu el - niciodată. Cindy rămase încă mult timp în maşină, cu palmele lipite de obrajii care-i ardeau, încercând să-nţeleagă ce se petrecea. Abia o atinsese cu buzele şi fusese gata să-i cadă în braţe. Asta, poate pentru că-i lipsea dragostea unui bărbaat. Era atât de mult timp de când nu mai fusese sărutată! Râse, dar râsul ei semăna mai mult a hohot de plâns. De ce trebuia să fie tocmai Clay Kencade - renumit pentru numeroasele lui aventuri amoroase, bogat, puternic, făcând parte dintr-o altă lume?

Şi totuşi, în seara aceasta, în apartamentul lui, o făcuse să se simtă ca în compania unui vechi prieten. Poate că avusese dreptate când, instinctiv, simţise nevoia să fugă de el. Şi până la urmă, de ce să fugă?

reuşi ea să ajungă la un acord cu sine însăşi când coborî în sfârşit din maşină. Putea dansa cu Clay, râde, merge braţ la braţ cu el, trăi cu intensitate maximă, fie chiar numai pentru o clipă; putea fi minunat.

Intră în casă într-o stare euforică, apoi, urcând scările, starea ei de spirit se schimbă brusc. Copiii - aceştia ar fi fost implicaţi în mod obligatoriu în orice relaţie a ei cu un bărbat, aşa cum se întâmplase şi în relaţia cu Dan şi nu mai putea să rişte ca aceştia să primească o mare lovitură.

De ce făcea atât de mult caz pentru o cină? Poate că nici nu va mai fi invitată a doua oară; şi chiar dacă va fi, va refuza.

Intră pe rând în camera fiecărui copil, învelindu-l, sărutându-l, strângând câte o jucărie, apoi merse şi se culcă, fără să-l viseze pe Clay.

***

Două săptămâni mai târziu, Clay discuta la birou cu arhitectul pe care îl angajase pentru a se ocupa de centrul comercial pe care intenţiona să-l construiască. Avea o oarecare nostalgie la gândul că va demola blocul de patru etaje mostenit de la tatăl lui... cel mai mare din zona respectivă! De fapt, vroia să schimbe puţin aerul întregului cartier cu locuinţe cam învechite, dar ocupate de familii burgheze, cu tradiţie, în majoritate profesori si studenţi de la universitatea din apropiere, să-l modernizeze. Şi, ca de fiecare dată când începea un nou proiect, era entuziasmat.

Merse la fereastră si privi mulţimea de masini si de oameni, fiecare din ei grăbindu-se spre o destinaţie.

Printre ei, probabil si Cynthia.

N-o înţelegea deloc si faptul acesta îl deranja. De ce naiba continua să-l refuze? Petrecuseră amândoi o seară deosebită... sau poate pentru ea nu fusese asa, poate-ar fi preferat restaurantul Ritz.

La naiba, dacă asta vroia, asta va primi... numai că nu-i dădea niciodată sansa. De câte ori încerca s-o invite, spunea acelasi lucru: „Imi pare rău, dar sunt extrem de ocupată zilele acestea... nu am timp“.

De ce n-avea timp? Ce, sau mai bine spus cine îi ocupa tot timpul în casa aceea enormă din Greenwich?

- Să verificăm agenda, domnule K, spuse Maggie zâmbind si asezându-se deja la birou. Vineri după-amiaza e complet ocupată. Mâine seară, cocteil la Sanderses si apoi spectacol la teatru.

- Anulează.

- Duminică dimineaţa, partida obisnuită de golf. Acolo se-ntrerupse pentru a răspunde la telefon. Bună ziua, doamnă Daniels... Ah, îmi pare rău, dar nu este aici si nu stiu când revine, minţi ea, ascultând de semnele pe care Clay i le făcea.

- Ştii ceva, Maggie, începu el, fără să mai asculte la ceea ce aceasta încerca să-i spună. Cred c-am făcut o greseală.

- Da?

- Am dus-o pe această doamnă acasă la mine.

- Bine, dar niciodată... Abia atunci ridică privirea spre el, surprinsă. Adică, întotdeauna spui că-ţi ajunge cât esti de hărţuit de femei la serviciu si că nu ai duce

pentru nimic în lume pe vreuna din ele acasă la tine. De fapt, mi-ai spus să nu dau nimănui nici numărul tău de telefon, nici adresa.

- Ştiu, stiu, dar aceasta nu este una care să mă urmărească, mai degrabă una care mă evită...

- Te evită?

- Da, reuseste de fiecare dată să mă refuze.

- Ha, ha! Asta este o adevărată provocare pentru atât de mult căutatul Clay Kencade!

- Incetează, Maggie! Mai bine, spune-mi programul de luni.

Provocare? Dar de ce avea senzaţia că totul se prăbuşeşte când îşi amintea că, în curând, auditul se va termina, Cranston revenise la serviciu şi nu o va mai vedea pe Cynthia măcar pe culoarele companiei sale?

- Luni... da... Sam Alexander a sunat de două ori şi vrea să discute cu tine. La ora patru după-amiază, încă nu ai nimic aranjat. Vrei să-l programez atunci?

Sam Alexander. Clay zâmbi, amintindu-şi cum încercase Cynthia să-i spună, fără ca totuşi să precizeze, că individul era un escroc.

- Domnule K, aştept un răspuns.

- Nu. Spune-i că m-am răzgândit. Nu mă interesează. Am făcut multe investigaţii, dar nu e necesar să ştie el asta.

Se ridică brusc. Sam Alexander! Era un pretext foarte bun.

Cynthia, încruntată, stătea la capătul aleii, ţinând cu toată puterea bicicleta.

- Nu pleci nicăieri până nu cureţi toate buruienile! Oricum, nu putea dura mult, pentru că stratul de flori era
mic.

- Ba mă duc! strigă Johnny. Nu mă poţi opri. Smuci ghidonul, încât Cynthia abia reuşi să-şi menţină echilibrul. Merg la Todd, pentru că tatăl lui exersează cu noi pase la baseball. Pot să curăţ grădina şi când mă întorc.

- Asa ai spus si săptămâna trecută si ţi-am datt voie să pleci, dar n-ai făcut nimic când te-ai întors. Mai mult, ai avut toată săptămâna la dispoziţie si tot n-ai făcut nimic! Ii venea foarte greu, dar trebuia să nu cedeze, desi stia cât de mult îsi dorea Johnny să meargă. Nu contau buruienile rămase nesmulse, dar era necesar ca băiatul să înveţe să fie responsabil. Prinse din nou bicicleta, aproape trăgând-o din mâna lui. Incepi imediat să smulgi buruienile dacă vrei să mai pleci undeva, inclusiv la antrenament în această după-amiază.

- Esti meschină, Cindy, meschină! Mama m-ar fi lăsat să merg. Ea nu m-a pus niciodată să smulg buruienile astea nenorocite sau altceva. Şi nici nu esti mama mea! Oricum, plec! După care, dădu drumul bicicletei atât de brutal, încât se dădu peste cap, trântind-o si pe Cindy.

Durând-o mai mult cuvintele lui decât căzătura, Cindy privi deznădăjduită cum Johnny fuge afară din curte, iesind pe stradă. Dumnezeule, dacă i se-ntâmpla ceva? Apoi, îl văzu ciocnindu-se de un individ care-l prinse de umeri.

- Stai puţin, amice! Clay Kenecade îl întoarse pe

Johnny spre casă, împingându-l cu o mână fermă. Nu asa se vorbeste cu o doamnă. Cred c-ar fi cazul să-ţi ceri scuze!

Cindy se ridică, scuturându-si sortul de praf, îngrozitor de stânjenită, furioasă deopotrivă pe Johnny si pe Kencade, care fusese martor la acea scenă penibilă; furioasă si neajutorată.

- Incă n-am auzit nici un cuvânt de scuză.

- Scuză-mă.

- Asa e mai bine. Neluând în seamă faptul că Johnny nu arăta deloc că i-ar fi părut rău, întinse mâna. Sunt Clay Kencade. Cum te cheamă?

- Johnny Atwood. Dădu mâna, fierbând însă de mânie împotriva acelui străin care preluase controlul.

- Buruienile te aşteaptă, spuse Cindy, neştiind sigur cum să procedeze; desigur, simţea o mare uşurare, pentru că fusese desperată văzându-l pe Johnny fugind de acasă în semn de sfidare şi protest.

Johnny se încruntă, dar Clay nu-i dădu timp.

- Ştii ceva? întotdeauna îţi ia mai puţin timp să faci o treabă neplăcută decât să negociezi ca să scapi de ea. Vrei să facem un pariu?

- Ce pariu?

Clay merse deja la stratul de flori, în timp ce Johnny încă îl privea neîncrezător.

- Fac pariu că putem curăţa buruienile în douăzeci... nu, într-o jumătate de oră. Dacă am dreptate, mai rămâne încă timp şi Cynthia te va lăsa să mergi la prietenul tău. Dacă durează mai mult, înseamnă că pierd pariul şi-atunci va trebui să fac eu câteva pase de mingi cu tine. Ce spui?

Pentru o clipă, Cindy se temu că Johnny va refuza, doar era la fel de încăpăţânat cum fusese şi tatăl lui.

- De acord, spuse Johnny alăturându-i-se lui Clay.

Cindy îi privi, încă bulversată de incredibilul întregii scene:
Clay tocmai venise, neinvitat, văzuse acea scenă penibilă şi preluase imediat controlul pentru a o remedia; şi-acum, smulgea buruienile cu Johnny, fără să-i pese deloc de blugii săi, creaţie a unui renumit desinger, tot aşa cum nu-i păsase nici de cămaşa de mătase ale cărei mâneci le răsucise cu un gest cât se poate de firesc când începuase să gătească atunci, la el acasă. Individul acesta...

Ah! uitase de Teri si de Jamey! Intră repede în casă, desi n-ar fi trebuit să-si facă griji; încă în pijama, stăteau amândoi pe jos, fascinaţi de ecranul televizorului.

- Stai prea aproape, dovlecel! Cum se termină desenele animate, mergem sus să vă spălaţi si să vă îmbrăcaţi pentru că, după prânz, îl însoţim pe Johnny la antrenament.

Era sus cu copiii pe care tocmai îi îmbrăcase, când Johnny veni în fugă.

- Am terminat, anunţă el cu o mândrie care distona puternic cu repulsia cu care se apucase de treabă. In douăzeci si nouă de minute. Acum pot să merg la Todd?

- Da, poţi să stai o oră. Asteaptă puţin! Unde e domnul Kencade?

- Il cheamă Clay. E jos, în living, si te asteaptă.

Cindy coborî încet, cu Teri în braţe, în timp ce Jamey alergă înaintea ei. Când îi văzu, Kencade se ridică

imediat, vădit surprins.

- Bună! spuse Jamey oprindu-se chiar în faţa lui Clay.

- Bună! Cine esti?

- Jamey. O să te căsătoresti cu Cindy?

- Păi... aruncă o privire rapidă spre aceasta.

- Dan asa vroia, dar s-a răzgândit. Dan are o barcă si ne lua la plimbare. Tu ai barcă?

- Jamey! Nu-i frumos să bombardezi un musafir cu tot felul de întrebări, încercă Cindy să-l oprească, îngrozitor de jenată.

- Şi cine este această domnisoară? întrebă Clay, ridicând o buclă de pe obrazul fetiţei care continua să rămână tăcută, cu braţele strâns lipite de gâtul lui Cindy.

- Ea e Teri, începu Jamey; e încă un bebeluş şi...

- Teri, salută-l pe domnul Kencade, interveni Cindy punând capăt oricăror alte comentarii nedorite din partea lui Jamey, după care trimise amândoi copiii afară, să se joace. Pot să-ţi ofer ceva de băut, se adresă ea din nou lui Clay, apă minerală, ceai cu gheaţă, sau ceva mai tare?

- Ceai cu gheaţă, mulţumesc.

O urmă în bucătărie şi se aşeză pe un scaun de la bar, cu acelaşi calm de invidiat.

- De ce mă priveşti aşa?

- Nu-mi vine să cred; arăţi chiar mai tânără decât când ne-am văzut ultima dată. Mai degrabă pari sora mai mare a acestor copiii. Ce le eşti, mătuşă?

Cindy încuviinţă cu o mişcare a capului şi aduse pahare.

- Ei sunt toţi?

- Toţi?

- Toţi copiii.

- Ah, da, sigur.

- Ai lui Claire?

- Da.

- N-ai spus nimic despre ei.

- Nu? Stai, să aduc puţină mentă. Hai să mergem afară ca să-i pot supraveghea.

- De ce? întrebă el din nou, după ce se aşezară la masă în curte.

- Ce anume?

- De ce nu mi-ai spus nimic despre copii?

- Ah! Cred că nu m-am gândit la ei. Roşi, văzându-i privirea plină de neîncredere. Hei, Teri! Nu te duce la nisip. Jamey, jucaţi-vă cu mingea, nu vreau să se murdărească până plecăm.

- Nu ştie s-arunce mingea.

- Atunci, dă-o în leagăn, te rog. Merse şi o aşeză pe Teri în leagăn. Ai grijă, nu foarte tare! mai spuse ea, înainte de a se întoarse lângă Clay.

- Viaţa e uneori dură, comentă acesta, surprinzând-o cu înţelegerea de care dădea dovadă. îi luă mâna mângâind-o încet cu degetul mare, zăbovind îndelung cu privirea asupra unghiei roase.

Stânjenită, Cindy îşi retrase mâna.

- Trebuie să-ţi mulţumesc, şi nu numai pentru curăţarea grădinii. îţi mulţumesc pentru modul în care l-ai abordat pe Johnny. Oh, câteodată... nu ştiu...

- Ce-l de-al doilea tată vitreg al meu avea un puşti obraznic de nouă ani. Eram doar cu puţin mai mare

decât el, dar a trebuit să învăţ să mă comport cu el în autoapărare.

- Trebuie să fi avut o mulţime de experienţe, extrem de diverse. Eu, mărturisesc, n-am ştiu ce să fac. Dacă n-ai fi venit...

întrebare nerostită - din privirea ei îşi aminti că trebuia să explice cumva venirea lui neanunţată.

- Vroiam să te întreb ceva. Ai amintit despre un anume Sam Alexander.

- Da... roşi uşor, alertată.

- Aş dori unele date care nu sunt accesibile celor din afară despre compania lui, „Aloha Paper“.

- Date cu circuit interior...

Reţinerea ei era evidentă şi Clay se simţi vinovat: nu trebuia s-a pună într-o situaţie stânjenitoare, din moment ce făcuse deja unele cercetări si luase o hotărâre. Totusi, nu se putu abţine să nu adauge că firma Carrunthers si Cranston se ocupase de întocmirea dosarului contabil.

- Acum, dosarul este la tribunal si poate fi consultat de oricine.

- Cynthia, stim amândoi că, de multe ori, cifrele pot minţi. Când fac afaceri cu un om, vreau să stiu mai mult despre el decât culoarea ochilor. Iar tu ai spus...

- Că nu-mi place expresia ochilor lui. Asta este tot ce vei afla de la mine. Mai doresti un pahar cu ceai?

Clay încuviinţă si o privi cum îi umple paharul. Chiar dacă părea tânără, era o adevărată profesionistă. Indiferent ce credea si cât stia despre o persoană, nu trăda caracterul confidenţial al informaţiilor. Ii plăcea

mult aceasta si-i plăcuse chiar si modul în care i-o spusese.

La rândul ei, Cynthia se-ntreba dacă avea de gând să continue cercetările pe cont propriu, pentru că era un individ corect si nu i-ar fi plăcut să-l stie combinat cu acel escroc.

- Am venit, Cindy, asa cum am promis, se auzi vocea lui Johnny.

- Foarte bine. Acum, rămâi aici, afară, lângă Teri, până pregătesc ceva de mâncare. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă grăbesc, se adresă ea lui Clay.

- Spuneai că nu stii să gătesti.

- Nu stiu, dar sunt expertă în tartine cu unt de arahide si jeleu.

Clay nu plecă, iar lui Cindy aproape că nu-i venea să creadă văzându-l asezat la masa de bucătărie, mâncând tartine, ajutând-o pe Teri să-şi bea laptele, discutând cu Jamey despre zâne; Jamey credea în tot - în zâne, în Moş Crăciun, în iepuraşul de Paşte, iar Clay părea să-l înţeleagă perfect.

Pentru Cindy însăşi era ca un basm şi trebuia să-şi repete mereu că tot ceea ce trăia era real şi că, dacă nu se grăbea, întârziau la antrenament. Când, după ce terminară prânzul, apăru îmbrăcat în uniforma pe care Steve i-o comandase, se simţi îngrozitor de jenată, dar spre surprinderea ei, Clay o privi admirativ.

- Pur şi simplu mă uimewşti; mereu mai scoţi la iveală câte o faţetă nouă. Ce talent urmează să descopăr la tine? Johnny, te duc eu în maşina mea. Aş vrea să te văd şi pe tine, şi pe antrenor în acţiune.

„Chiar n-are altundeva unde să meargă?“ se gândi Cindy, încercând să nu se mai gândească la bărbatul care conducea în spatele ei. Ar fi trebuit să meargă la cine ştie ce întrunire, sau să fie în drum spre aeroport, ca toţi ceilalţi mari oameni de afaceri pe care-i cunoscuse sau de care auzise, pe când el avea timp să cureţe grădina şi să discute cu copiii.

Cum ajunseră la terenul de baseball, fetiţa lui Steve îi luă în primire pe Teri şi pe Jamey, Cindy şi Johnny intrară pe teren, iar Clay luă loc întribună.

După doar două servicii, meciul se transformă într-un adevărat dezastru. Cindy observă la un moment dat cum Johnny aruncă bâta şi fuge, plângând, apoi cum Clay coboară din tribună şi discută cu el, dar trebuia să se ocupe de ceilalţi jucători şi nu-i mai putu urmări pe cei doi. Când, mai târziu, aruncă din nou o privire spre tribună, Clay nu mai era acolo.

Nici pe drum, nici când ajunseră acasă, nu-l întrebă pe Johnny când plecase Clay - nu mai vroia să se gândească la el. Abia mult mai târziu, când merse la culcare, starea emotivă pe care si-o reprimase întreaga zi, izbucni într-o multitudine de sentimente si senzaţii; încă îi mai simţea atingerea usoară pe mâna ei si prezenţa lui, în general, îi adusese o nesperată alinare.

- Cindy? era o soaptă însoţită de o bătaie usoară în usa dormitorului ei.

- Johnny? Impinse usa si merse lângă pat, în pijama si ciufulit, cu ochii umezi de lacrimi. Te rog să mă ierţi, Cindy.

- Nu face nimic, dragul meu; ai mai spus-o deja.

- Faptul c-am spus că nu esti mama mea... Ştiu că nu esti, dar... cuvintele se înecară în plâns.

Cindy îl trase lângă ea, ţinându-l strâns la piept.

- Te-nţeleg. Johnny; îţi lipseste mama ta, asa e? Ştiu ce simţi, pentru că si mie mi-e dor de ea. Nici nu poate fi altfel când cineva pe care l-ai iubit nu mai e.

- Da... si mi-e dor si de tata, si de Dan. De ce nu l-ai mai lăsat să vină?

- El... se opri brusc. Oare l-ar fi durut si mai mult să afle că Dan o părăsise? El e foarte ocupat... fiind avocat, o mulţime de oameni au nevoie de el. Şi eu sunt ocupată cu serviciul si nu avem timp unul pentru celălalt. Pe când noi, vom avea mereu timp pe care să-l petrecem împreună.

- Te rog să mă ierţi si pentru c-am ţipat la tine.

- Te-nţeleg. Incercă să râdă. Sunt sigură că vom mai avea discuţii de acest gen, pentru că ţin la tine si-ţi voi spune întotdeauna ce să faci. Nu trebuie să ne supărăm şi să ţipăm unul la celălalt... dar, dacă totuşi se întâmplă, întotdeauna vom şti să ieşim din impas, pentru că ne iubim.

- Să ştii că te iubesc mult, Cindy.

- Şi eu te iubesc. De aceea, vom încerca să nu mai ţipăm unul la celălalt; ne-am înţeles? Apoi, încet-încet, schimbă subiectul: baseball.

- N-am fost foarte bun astăzi...

- Nu te poţi aştepta să fii perfect dintr-o dată; trebuie mult antrenament.

- Aşa mi-a spus şi Clay; mi-a dat ca exemplu pe cel mai bun jucător din Liga Naţională. Spunea că şi lui i-a

trebuit un antrenament îndelungat. Şi a mai spus ceva: că va veni şi va exersa cu mine.

- Da... asta e bine, dar el este o persoană foarte ocupată şi s-ar putea să nu aibă totuşi timp...

- Mi-a promis, spuse Johnny încrezător, cu faţa luminată de o speranţă pe care Cindy nu avu inima să i-o năruie.

în sufletul ei, însă, neîncrederea stăruia. Copiii nu înţelegeau şi aşteptau mai mult decât unii oameni erau dispuşi sau capabili să ofere. Şi-i durea îngrozitor când promisiunile nu erau respectate.

Cel mai sigur era ca bărbatul acesta să nu se apropie prea mult de ei.

Capitolul 5

- Ghici ce s-a întâmplat azi, Cindy! o întâmpină Johnny cum sosi acasă, luni seara. Clay a venit în această după-amiază si am exersat câteva aruncări de minge.

- Şi le-am prins eu! strigă Jamey.

- Nu-i adevărat! Ne tot încurca si Clay îi spunea să stea deoparte.

- Doar când mingile s-au rostogolit pe jos, atunnci le-am prins.

- Şi eu, interveni Teri, alergând spre Cindy cu braţele deschise.

- Inţeleg că v-aţi distrat bine în această după-masă, spuse Cindy, încercând să se obisnuiască oarecum cu ideea: Clay pierzându-si atâta timp cu un băiat de nouă ani.

- A fost aici un oarecare domn Kencade, confirmă si doamna Stewart. A spus că avea drum pe aici si au aranjat să exerseze împreună. Sper că nu te deranjează, nu?

- Sigur că nu.

Oare o deranja? Intr-un fel, îi părea bine că nu-l degamăgise pe Johnny, dar spera totusi ca vizitele să nu devină foarte dese, pentru ca acesta să nu înceapă să se astepte la prea mult. Doar si Dan se jucase cu ei...

Era cazul să nu se mai gândească la Clay! Dar, nu era prea usor de făcut. Nu se putu concentra nici măcar când trebui să facă socotelile lunare, lucru pe care oricum îl ura, pentru că însemna completarea unei mulţimi de cecuri si, implicit, reducerea substanţială a contului ei bancar. Ca si acum, de exemplu: luă plicul cu nota de plată pentru gaze, ezitând să-l deschidă. Luna

trecută fusese o sumă enormă. Acum însă... nu... era rezonabil; mai îngrijorătoare era înstiinţarea de la scoală în legătură cu mărirea taxelor, pentru că-i displăcea profund gândul de a trebui să se mute de acolo. Aproape că ţârâitul telefonului veni ca o usurare pentru ea, întrerupându-i, fie si pentru puţin timp, sirul socotelilor sumbre. Era Marcy Prescott, care vroia programarea meciurilor si lista adreselor părinţilor si propuse să vină să le ia ea însăsi si să ia masa cu Cindy la restaurant.

Asadar, când în dimineaţa următoare Clay o invită si el la dejun, Cindy se văzu nevoită să-l refuze.

- Imi pare foarte rău, spuse ea - si chiar îi părea; ar fi vrut să-l facă să înţeleagă cât de mult însemnase gestul lui pentru Johnny. Mulţumesc mult c-ai venit să exersezi cu Johnny; a fost extrem de fericit.

- Mi-a făcut plăcere. Imi pare rău că nu poţi veni; poate altă dată.

- Sigur că da; sună-mă oricând.

Şi în ciuda hotărârii de a nu se lăsa implicată într-o relaţie cu Clay, nu-si putu reprima o adâncă dezamăgire pentru acea întâlnire ratată.

Din fericire, Marcy se dovedi o persoană foarte agreabilă, care promitea să devină o adevărată prietenă.

Când Clay ajunse acasă în seara aceea, suna telefonul - lucru ce se întâmpla destul de rar, având în vedere că numai foarte puţini îi ştiau numărul. Era Clarice, cea mai mică dintre surorile lui vitrege.

- Clay, credeam că-ţi place Julie!

- Julie? Clay se aşează pe pat, desfăcându-şi nodul de

la cravată şi încercând să-şi aducă aminte ce era cu acel nume.

- Prietena mea, Julie Compton. Ai cunoscut-o la una din petrecerile date de George şi apoi am adus-o cu mine când am luat masa împreună la Classic. îţi aminteşti?

- Ah, da. Era profesoara aceea brunetă.

- Mi-a spus că nu te-a mai văzut de când ai dus-o la acea piesă. Credeam că-ţi place.

Acum îşi amintea: spusese că-i plac mult piesele de teatru şi, cum Clarice amintise de abonamentul lui la mai multe teatre, o invitase o dată la o piesă, după care luaseră cina împreună. Piesa fusese amuzantă, iar Julie... drăguţă şi plăcută, dar destul de plictisitoare.

- Da, îmi place; e drăguţă.

- Asta e tot ce poţi spune despre ea? Ştii care e problema ta? Ai atâtea femei linguşitoare lângă tine, încât când întâlneşti pe cineva cu adevărat valoros, nu-ţi mai dai seama. Julie este încântătoare şi dac-ai cunoaşte-o mai bine...

- Clarice, doar ştii cât de ocupat sunt.

- Voi, bărbaţii! Exact aşa spune şi George când vrea să se eschiveze. De fapt, te-am sunat să te invit la o petrecere în aer liber cu grătar; e abia peste o lună, aşa că ai timp să-i faci loc în programul tău.

Clay îi promise să vină. Sigur c-o va găsi şi pe Julie acolo, doar Clarice era cea mai posesivă dintre surori şi hotărâtă s-aranjeze vieţile altora. Păcat că ea locuia cel mai aproape de el, în Long Island; sau, poate că nu. Soţul ei, George Edwards, era cel mai bun manager local al lui şi fusese cea care îl convinsese să-l angajeze.

„Numai că nu vei reuşi să mă convingi şi să mă însor

surioară, şi în nici un caz cu o femeie ca Julie“.

îşi turnă un pahar cu coniac şi bău puţin, cu mintea preocupată de acelaşi subiect: sigur, Cynthia era foarte ocupată; nici nu se putea altfel, cu serviciul şi cu cei trei copii. în plus, mai avea şi antrenamentele acelea... arăta foarte bine până şi în costum de baseball. Totuşi, să nu aibă timp nici măcar pentru prânz? în curând, auditul se va termina şi atunci nu va mai veni în clădirea companiei lui.

Dar dac-ar lucra pentru el...

Venirea lui Clay în departamentul de contabilitate două zile consecutive o surprinse pe Cynthia. Venise la biroul ei, privise pe ecranul calculatorului si în registrele contabile si pusese numeroase întrebări, dintre care multe nerelevante pentru auditul respectiv. Joi, nu mai veni, ci doar îi telefonă.

- Este o problemă pe care vreau s-o discutăm, Cynthia. Esti liberă la prânz? Să spunem, la douăsprezece si jumătate, la Conway.

- Da, sigur.

Ce problemă? Din câte stia, totul mergea bine si, chiar dacă apăruse ceva, trebuia discutat cu Cranston. Se asteptă de altfel, să-l întâlnească si pe seful ei acolo, dar nu stia dacă să-l sune totusi sau nu. In cele din urmă, presupuse că fusese chemată si ea pentru că se ocupase de audit în acel trimestru.

- Masa domnului Kencade? Pe aici, vă rog.

Kencade se ridică pentru a o întâmpina la o masă de două persoane, dar Cynthia ezită să se aseze pe scaunul pe care el îl trase pentru ea.

- Unde e Cranston?

- Cranston?

- Am fost sigură că-l voi găsi aici. Ai spus că e vorba de o problemă legată de audit.

- Nu. Ia loc, Cynthia. După ce aceasta se aseză, merse si el la scaunul lui. Nu e nici o problemă în legătură cu auditul.

- Dar ai spus că...

- Am spus că as vrea să discut cu tine despre o problemă. Văd că esti nedumerită, asa că voi trece direct la subiect. Ai vrea să lucrezi pentru mine?

- Să lucrez pentru tine? Propunerea o nedumerise si mai mult - dar în compania lui birourile de contabilitate se întindeau pe un etaj întreg. Şi ce anume ar trebui să fac?

- Să fii analist de achiziţii: să verifici acele cifre care-ţi plac atât de mult si la care eu sunt alergic si să mă sfătuiesti.

- Bine, dar... fusese luată complet prin surprindere. Credeam că domnul Morrison...

- Tom e supraîncărcat. Şi ca să-ţi spun adevărul, cred că este tot atât de alergic la proiecte noi cum sunt eu la cifre.

- Crede, probabil, că sunt prea multe. De altfel, si eu sunt de aceeasi părere. Acum, se afla pe un teren mai sigur; de mult timp vroia să-i spună că se extinde prea rapid. Intr-un singur an, achiziţiile tale au înregistrat un salt de... Se opri, când chelnerul le aduse băuturile si luă comanda.

Apoi, conversaţia continuă pe tema mâncărurilor si

restaurantelor preferate, spre usurarea lui Cindy. Ce naiba! ţi se face o propunere de serviciu si-ncepi să-i spui individului respectiv cum să-si conducă afacerea, asta chiar înainte să-i spui că nici nu accepţi postul.

- Spuneai ceva despre achiziţiile mele, reluă el, după ce le-au fost aduse si salatele.

- Era complet deplasat.

- Hai, Cindy, spune ce gândesti! De asta vreau să te angajez. Ăsta e genul de informaţii de care am nevoie. Sincer, m-ai impresionat. In primul rând, esti foarte rapidă. In prima zi când ai venit la mine în birou, ai analizat în zece minute date pentru care unor alţi contabili le-ar fi fost necesar două ore.

- Mă faci să mă simt o fisă ambulantă pentru conturi de profit si pierderi.

- In plus, îmi explici totul astfel încât să înţeleg. Ai acea viziune de ansamblu de care am nevoie.

Acum înţelegea ea de ce-i pusese toate acele întrebări aparent fără legătură cu sarcina ei de moment. Nu putea să nu fie mândră, dar era exclus să accepte.

- îţi mulţumesc pentru încrederea în mine şi pentru ofertă. Apreciez foarte mult această ofertă, dar trebuie să refuz. Sunt satisfăcută cu postul pe care îl am.

- Vrei să spui că am făcut o greşeală?

- Greşeală?

- în evaluare. Dacă obişnuieşti să iei o decizie înainte de a lua în consideraţie toate detaliile, atunci nu eşti omul potrivit pentru organizaţia mea.

- Nu văd de ce nu. Se pare că exact acesta e stilul tău de lucru.

- Punct câştigat! râse el. Dar tocmai asta încerc să

corectez. Dacă vii să lucrezi pentru mine... Tăcu, de parcă, brusc, s-ar fi gândit la ceva. Ai contract pe termen lung cu Carruthers şi Cranston, sau ai semnat o convenţie să nu le preiei clienţii?

Cindy negă, scuturând capul.

- Atunci, de ce nu vrei să lucrezi pentru mine? O privi cu un aer cât se poate de serios.

„Pentru că, atunci când mă priveşti aşa, simt că se topeşte ceva înăuntrul meu şi ameţesc şi nu vreau să mă mai ataşez de un bărbat... şi nu vreau să-i fac pe copii să sufere din nou“.

încercă, totuşi, să-i spună o parte de adevăr.

- Am acum o responsabilitate foarte mare. îmi este destul de greu cu copiii şi, cel puţin slujba pe care o am presupune o parte de rutină. Nu sunt pregătită pentru schimbări.

- înţeleg foarte bine. Şi totuşi, nu văd cum un loc de muncă la doar câteva străzi de cel actual ar aduce o mare schimbare. In plus, programul de lucru s-ar putea să fie mai convenabil si vei putea face o parte din lucru acasă, fără să mai fie nevoie să vii chiar în fiecare zi la serviciu, asa cum faci acum. Iar salariul... desigur, nu stiu care e cel pe care-l ai, dar la mine ai avea responsabilitate foarte mare si

Se gândi o clipă, apoi spuse o cifră care reprezenta dublu a ceea ce câstiga ea.

Aparat dentar; taxele scolare, lecţii de dans pentru Teri. Cum ar dispărea tot stresul! Ar fi posibil chiar să plece în vacanţe.

- Dacă as lucra pentru tine, cred că primul lucru pe care ţi l-as sugera ar fi să reduci salariile, nu se putu ea

abţine să nu spună, zâmbind.

- Primesti atât cât plătesti, râse el. Am un personal excelent. Fii sigură că ţi-ai merita acesti bani. Acum, ascultă-mă. Şi continuă să-i arate avantajele reciproce ale angajării la compania lui.

Cindy era tentată. Munca ar fi fost cu adevărat interesantă si ar fi fost capabilă s-o facă; în plus, stia că putea fi de folos firmei Kencade. Cât despre salariu...

Pe de altă parte, însemna să lucreze cu el - să simtă în fiecare zi forţa aceea fantastică pe care Clay o emana, făcând ca totul în jurul ei să vibreze; să simtă entuziasmul unei continue provocări la autodepăsire; să simtă că trăieste din plin.

Isi amintea însă cum fusese când se lăsase atrasă de un alt val: Dan. E-adevărat, îsi dădea seama că nu-l iubise chiar atât de mult cum crezuse, dar oricum, plecarea lui lăsase un gol în viaţa ei. Ştia sigur că un gol lăsat de Clay în sufletul ei ar fi insuportabil; nu putea risca.

- Nu. Apreciez foarte mult oferta, dar prefer să nu fac nici o schimbare acum.

- înţeleg, dar nu încuia uşa. Evident, nu era încântat - nu era obişnuit să fie refuzat. Mai gândeşte-te în weekend şi vino luni la terminarea programului în biroul meu să mai discutăm. Nu va fi vorba de o schimbare radicală, să ştii...

- Dacă insişti...

Dar hotărârea ei era deja luată, nu mai avea de ce să se gândească.

Şi totuşi, se gândi în zilele ce urmară; indiferent ce făcea, acel gând nu-i ieşea din minte. în primul rând,

munca în sine era foarte interesantă; apoi, banii care ar scuti-o de toate grijile ei actuale. Şi, în definitiv, ce-o făcea să creadă că se va ajunge la o relaţie personală? Dacă ziarele de scandal aveau dreptate, cât timp avea să fie ea un punct de interes? Nu trebuia decât să menţină totul la nivel profesional. Da, de ce nu? Totul trebuia redus la o relaţie strict profesională.

Toată ziua de luni abia se putuse concentra asupra a ceea ce avea de făcut, iar la sfârşitul programului, când urca în lift pentru a merge în biroul lui, nerăbdarea ei ajunsese la punctul de incandescenţă.

- A plecat, spuse Maggie, privind-o surprinsă. Ştia că veniţi?

- Da. Nu. Adică, nu chiar. Oricum, nu e ceva important.

Ieşi împreună cu secretara, care se pregătea şi ea de
plecare. Indiferent de ceea ce-şi spunea, nu putea depăşi dezamăgirea. Poate că oferta lui fusese doar un capriciu; se gândise mai bine şi se răzgândise, sau poate că uitase complet.

***

Clay uitase într-adevăr pentru moment. Stătea în faţa Camerei de gardă a spitalului, încercând să consoleze femeia care plângea în hohote în braţele lui. Parcă-i spusese c-o cheamă Denise, dar nu era sigur; nu ştia decât că e fiica lui Daniel Salter, bărbatul care tocmai murise.

- Infarct, spuseseră medicii. Acesta a fost motivul căderii de pe schelă.

Salter nu era unul din angajaţii lui permanenţi, dar apela de multe ori la firma lui specializată în demolări

pentru lucrările de anvergură mai mică. Accidentul se-ntâmplase în timpul executării unei lucrări pentru Compania Kencade şi, anunţat imediat, Clay venise în cea mai mare grabă la spital unde o găsise pe fiica lui Salter singură şi desperată.

- Ar fi trebuit să fiu acolo, lângă el, continuă ea să repete.

- N-aveai cum să ştii. O-nţelegea foarte bine, pentru că şi el simţise acelaşi lucru la moartea tatălui său. Se-ntâmplă astfel de lucruri; nu puteai face absolut nimic.

Făcu tot posibilul s-o liniştească şi rămase alături de ea până la venirea câtorva prieteni.

- Ah, domnule Kencade, aţi făcut un gest minunat că aţi stat cu mine.

- E un moment greu pentru noi toţi. Vom ţine legătura în continuare. între timp, dacă ai nevoie de ceva, indiferent ce, spuse el, dându-i cartea lui de vizită.

Capitolul 6

Clay îi telefona imediat cum ajunse la birou, a doua zi dimineaţă.

- Imi pare rău că nu m-ai găsit la birou, Cynthia. Am avut o urgenţă.

Asadar, nu uitase.

- Nu-ţi face griji; nu e nici o grabă.

- Ba da! Vreau să discut cu tine. Din păcate, sunt foarte ocupat astăzi, dar dacă ai câteva minute libere în dimineaţa aceasta... Ai putea veni acum?

- Da, sigur. Incerca să-si stăpânească entuziasmul si să-si menţină vocea calmă.

Isi tot repeta că bucuria pe care abia putea să si-o stăpânească era datorată noii munci - o activitate oferind deopotrivă provocări si stimulente si că tensiunea si agitaţia în care se afla erau stări normale înainte de orice schimbare a serviciului. Ceea ce era curios era că, intrând în birou, îl găsi si pe el aproape în aceeasi stare de tensiune.

- Iţi mulţumesc c-ai venit. Ei, te-ai mai gândit?

- Da. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât le vârî în buzunarele fustei.

- Şi?

- Pare să fie o ocazie foarte interesantă; răspunse ea simplu. Cred că as vrea să încerc.

- Foarte bine! Pe faţa lui se citeau usurare, încântare si... ceva în plus. Păru că e gata s-o îmbrăţiseze, dar se mulţumi doar să zâmbească. Mă bucur mult. Vei completa grozav echipa noastră, pe toate planurile.

- Sper.

- Ia loc, să discutăm condiţiile.

După o discuţie scurtă si directă, conveniră condiţiile, urmând să i se redacteze contractul pentru ca avocatul ei să-l citească înainte de a fi înstiinţat si Cranston. Ridicându-se să plece, Cindy se simţi extrem de mulţumită, gândindu-se că-si făcuse griji inutile. Nu se implicase niciodată în relaţii sentimentale cu colegii sau sefii si n-avea de ce să fie altfel nici de data aceasta. Va fi foarte distantă si, în afară de două sau trei eventuale vizite ocazionale pe care Clay le va mai face la Greenwich, în rest nici el nu va avea timp de pierdut cu niste copii.

- Să-mi spui când pleci astăzi. Te duc acasă. I-am promis lui Johnny că mai exersăm.

Philip Cranston îi spusese că mutarea aceea însemna un pas înainte în cariera ei şi-i urase succes, asigurând-o că oricând se va putea reîntoarce la ei.

Timp de două săptămâni lucrase serile la vechiul ei birou, pentru a lăsa dosarele în ordine, secondată mereu de sfaturile pe care Jane i le dădea, citând din presa de scandal şi din revistele pentru femei care avertizau împotriva începerii unei relaţii amoroase cu persoana de care depind salariul şi promovarea.

- Ascultă-mă cu atenţie; faptul că un bărbat şi o femeie împărtăşesc aceleaşi lucruri şi probleme în cadrul serviciului şi că au mereu un subiect comun de discutat, poate acţiona ca un afrodisiac puternic.

- Nu pari să fii aceeaşi care mă sfătuia cu câtva timp în urmă să-mi dau cu ruj înainte de întâlnirea cu Kencade!

- Atunci, era altceva! Nu lucrai pentru el. De fapt, nu-

ncerc decât să te avertizez că eşti într-o postură foarte vulnerabilă. Pe de altă parte, Cindy, te rog să-mi faci o favoare. Spune-i, te rog, lui Philip Cranston să mă numească pe mine să efectuez creditul pentru Kencade... Ştii, râse ea, eu nu am nimic împotriva aventurilor amoroase. Faci asta pentru mine, Cindy?

- Am să fac ce pot. în sufletul ei se insinuase deja teama... sau gelozia. Apoi, îşi reveni; de ce să-i pese din moment ce nu intenţiona să se implice într-o relaţie intimă cu el? Şi asta, pentru că, în nici un caz copiii...

îşi muşcă buza. Kencade fusese acasă la ea de trei ori în ultimele două săptămâni, ca să exerseze cu Johnny. De două ori, venise atât de târziu de la serviciu, încât nu-l mai găsise. A treia oară, consideră că trebuie să-l invite, din politeţe, să rămână la cina pe care doamna Stewart o pregătise si văzu ce relaţie firească stabilise deja cu toţi trei si cât de usor si de bucurosi îl acceptaseră acestia. Cu toate acestea, nu putea deveni tot atât de apropiat de ei cum fusese Dan, care petrecuse acolo weekend, după weekend timp de sase luni. Nu, asa ceva nu se va mai repeta.

Cindy se asteptase să lucreze în departamentul de contabilitate, la etajul al saizeci si treilea, dar i se dăduse propriul ei birou la etajul destinat personalului de conducere. Era decorat în nuanţe de maro si bej, la fel ca celelalte birouri de directori, dar pe un perete era o pictură impresionantă, cu tuse de culoarea coralului. Aceeasi culoare cu a scaunului de piele de la birou.

Tonurile calde dădeau încăperii o notă feminină distinctivă exact pe gustul ei.

Ii plăcu enorm cum îl văzu, desi i se părea oarecum stresant să se afle în imediata apropiere a biroului lui Clay. De când lucra la Carruthers si Cranston, avusese contact cu un număr destul de mare de companii, dar nicăieri nu văzuse o afluenţă atât de mare de femei - consiliere, avocate, asociate de afaceri si, bineînţeles, secretarele si directoarele chiar de la compania sa - si toate, extrem de bine îmbrăcate, frumoase, rafinate, căutând orice pretext pentru a fi în compania lui Clay, ceea ce pe acesta părea să nu-l deranjeze deloc. Cel puţin, de câte ori îl surprindea conducând una din aceste doamne, sau plecând împreună la dejun sau la cină sau cine ştie unde, Clay era mereu cu un zâmbet fermecător pe buze.

Cindy era din ce în ce mai hotărâtă să nu intre şi ea în nesfârşitul şir al invidiilor dornice de favoruri din partea lui Clay. încerca să-l evite cât mai mult posibil, adresându-se lui Tom Morrison, mâna lui dreaptă, al cărui birou era despărţit de-al ei doar de cel al secretarei lor, Ann Eagle.

Totuşi, Morrison ţinea întotdeauna cont de părerea lui Clay şi, când trebuia luate hotărâri importante, se întruneau adesea toţi trei, de obicei la prânz, chiar în sediul companiei, în sala special amenajată. Şi, cum de obicei discuţiile deveneau foarte aprinse, era destul de uşor ca imaginaţia lui Cindy să nu rătăcească pe cine

ştie ce căi obscure frizând compromisul.

Cindy cunoştea bine afacerea Kencade încă înainte de a fi angajată acolo şi venise dornică să remedieze ceea ce considera că nu e bine. Stilul ei ordonat şi prudent - verifică-ţi capitalul şi uită-te bine înainte de a sări - era de cele mai multe ori în contradicţie cu stilul incisiv-agresiv al lui Clay: Hei, asta e o ocazie fantastică! Să nu o ratăm! în decurs de două săptămâni, discuţiile de afaceri deveniseră adevărate bătălii verbale. Câteodată putea să-l convingă să se retragă, câteodată, nu. Dar, indiferent cât de crâncenă era încleştarea şi indiferent de rezultatul acesteia, Clay revenea imediat la buna sa dispoziţie, ceea ce nu se-ntâmpla şi cu Cindy. Venise hotărâtă să realizeze o bază financiară solidă şi se vedea acum în situaţia de a fi nevoită să lupte cu tot atâta înverşunare pentru a menţine echilibrul financiar al companiei, ca si pentru a-si menţine emoţiile sub control.

Tom Morrison, un bărbat mai în vârstă, era tot atât de conservator în privinţa problemelor financiare ca si Cindy, dar, spre uimirea acesteia, reusea să rămână neperturbat de riscurile pe care Clay insista să si le asume.

- Ştiu că uneori se aruncă în gol, remarcase cu admiraţie Morrison, dar de obicei cade în picioare.

- Până acum, adăugă Cindy. Să nu uităm că există un început pentru toate.

Clay urma să plece la Londra pentru câteva zile, ceea ce pentru Cindy era o mare usurare; simţea nevoia

unei pauze; prezenţa lui era câteodată stresantă si coplesitoare.

După una din acele discuţii aprinse, Clay se oferise s-o conducă acasă cu masina, pentru că-i promisese lui Johnny că vine.

Asta era încă o problemă, se gândi Cindy, rozându-si unghia. Copiii erau pe punctul de a deveni tot atât de apropiaţi de Clay cum fuseseră de Dan. Ea îl mai invitase încă de două ori la cină, iar el îi luase o dată pe toţi în oras. Cu Clay, totul părea nostim. Copiii se simţeau în largul lor împreună cu el, iar ei îi făcea plăcere compania lui.

„Recunoaste, Cindy, că si ţie a-nceput să-ţi placă mult prea mult să te afli în compania lui“. Şi, dacă ea, care era atât de circumspectă si de prudentă, era pe punctul de a ceda farmecului lui, ce se va întâmpla cu copiii, atât de vulnerabili? Trebuia să existe o modalitate de a pune capăt, încet-încet, acelei relaţii.

- Cred că n-ar trebui să-l răsfeţi atât de mult pe Johnny, se aventură ea să abordeze acel subiect delicat, în timpul călătoriei spre Greenwich, cu maşina.

- Să-l răsfăţ? Cum?

- E minunat că-l ajuţi şi, într-adevăr, a devenit un jucător mult mai bun. Dar... ştii cum sunt copiii: le acorzi puţin din timpul tău şi ei îl vor pe tot! Ştiu cât eşti de ocupat, mai ales că trebuie să pleci la Londra... Vreau doar să spun că... Johnny poate nu va înţelege când nu vei mai avea timp pentru el.

- Ti-ai schimbat tactica? îi aruncă o privire severă.

- Nu-nţeleg.

- întotdeauna mă sfătuieşti nu mă grăbesc şi să verific înainte de a face o mişcare; să citesc bine înainte de a semna un contract pe termen lung. Tonul lui de tachinare viza ceva ce nu avea nici o legătură cu Johnny.

- Ştii bine că nu-i totuna! O relaţie nu e o afacere.

- Exact. Şi atunci, de ce insişti să menţii relaţia noastră la nivel strict profesional? Ce ai împotriva... împotriva ideii de a mă cunoaşte mai bine?

- Nu fi ridicol. N-am nimic personal împotriva ta, minţi ea. Atâta doar că sunt ocupată şi ştii foarte bine acest lucru.

- Ştiu că ai o menajeră internă, aşa că nu există nici un motiv pentru care să nu poţi petrece o seară împreună cu mine: am putea merge la teatru, lua cina împreună, sau orice altceva vrei. De ce mă refuzi mereu?

- Pentru că trebuie să fiu acasă. Am o mulţime de lucruri de făcut: să-l ajut pe Johnny la matematică, să-l duc pe Jamey la înot, pe Teri la orele de dans. Dar nu vorbeam despre mine, ci despre copii.

- Bun. Ai ceva împotriva faptului că exersez cu Johnny?

- Nu. Doar că...

- Doar că vrei să-ţi promit că nu voi veni la el mereu.

- Sigur că nu mă pot astepta la asa ceva.

- Foarte bine, pentru că viaţa nu e chiar asa. Astăzi exersez câteva aruncări de minge cu Johnny, mâine pot

fi în Timbucktu, sau mort ca tatăl lui.

- Sau poţi pur si simplu să nu mai vii!

- Asa este! Unele relaţii nu funcţionează. O privi din nou tăios. Este posibil să nu mai vin într-o bună zi, dar Johnny va fi devenit un jucător mai bun pentru c-am exersat împreună si îsi va aminti cum ne-am amuzat; cel puţin asa sper. Nu poţi feri acesti copii de viaţă, asa cum e ea, Cindy, adăugă el, iar trăsăturile i se înăspriră vizibil. Oamenii se schimbă, lucrurile se schimbă... Johnny trebuie să înveţe să se bucure de clipa trăită. De altfel, si tu, Cindy. Timpul zboară si s-ar putea să pierzi această bucurie.

Trăieste clipa. Asadar, o spusese el însusi. Era genul de om care intră în viaţa cuiva, se distrează, apoi pleacă.

„Bine, dar el îsi poate permite să fie asa, pe când eu, nu. Ştiu că nu pot feri la nesfârsit copiii de necazurile vieţii, dar o voi face atât cât am să pot“.

Cindy nu mai spuse nimic, pentru că, oricum, el nu ar fi înţeles-o.

A fost chiar bucuroasă când Clay plecă la Londra, iar în timpul celor zece zile cât lipsi, făcu tot posibilul să-i apere interesele - doar asta îi era meseria.

Numai că el nu aprecie deloc politica ei protectoare. Nici nu trecură două ore de la venirea lui, când Clay intră ca o furtună în biroul ei, cerându-i într-un acces de furie explicaţii pentru nerealizarea contractului cu Lantine Paint! Cindy îi ascultă tirada până când simţi că

nu mai suportă, apoi trânti un carnet pe birou şi sări în picioare, înfruntându-i privirea furioasă.

- Aveam impresia, spuse ea cu dinţii încleştaţi, că mă plăteşti pentru consiliere.

- Exact; pentru sfaturi, nu ca să te amesteci şi să dai instrucţiuni.

- Nu am dat instrucţiuni.

- Oare? Cum îţi sună „Opriţi oferta pentru Lantine Paint?“

- „... până când voi lua legătura cu domnul Kencade, iar dumnealui... “

- Adică până când e prea târziu. între timp, afacerea a fost preluată de altcineva - contract semnat şi parafat cu „Carter, Incorporated“.

- Trimite-le un bilet de mulţumire; ţi-am făcut o favoare.

- Asta e părerea ta.

- O părere bazată pe fapte. Se lăsă să cadă pe scaunul de la birou, încercând să-şi păstreze calmul. în ultimii trei ani, mai mult de jumătate din magazinele din lanţul Lantine funcţionează în pierdere, cu cont descoperit! Stocurile sunt epuizate, există o listă întreagă de creditori neplătiţi si o mulţime de clienţi nemulţumiţi.

- Exact pentru asta i-as fi ales. Intenţionam să-i trec sub marca Forest si...

- Şi încă doi ani ar fi funcţionat cu flux de numerar în pierdere, asa cum se întâmplă cu patruzeci la sută din magazinele Forest.

- La naiba, Cindy! Durează să reabilitezi!

- Exact! Trebuie timp si bani. Tocmai de aceea trebuie să faci o pauză cu atâtea investiţii. Asta, presupunând că vrei să te menţii la suprafaţă! Să-ţi arăt; luă un creion si trase notesul spre ea. Cifrele nu mint. Procentele sunt...

- La naiba cu procentele! Ii luă creionul din mână si-l îndreptă acuzator spre ea. Nu vreau să mă împotmolesc în cifrele tale afurisite. Am să-ţi explic ceva foarte simplu: când se iveste o ocazie, profit! Şi te sfătuiesc ca altădată să nu mai lasi o a doua Lantine Paint să-mi scape printre degete. Ai înţeles?

- Sună ca o ameninţare, domnule Kencade!

- Nu, nu e o ameninţare. Furia de pe faţa lui făcu loc unei expresii de surprindere. Mai stăpânit, aseză creionul pe birou si-si vârî mâinile în buzunare. Incercam doar să-ţi explic câte ceva despre modul în care acţionez.

- Da? Atunci, să-ţi explic si eu cum acţionez. Când cineva mă angajează pentru o anumită muncă, o fac cât pot mai bine. In calitate de contabil de achiziţionări, consider că este de datoria mea să-ţi menţin intactă linia de credit şi să am grijă ca achiziţiile şi politica de expansiune să nu ducă la depăşirea fluxului de numerar.

- Ti-e teamă să rişti? vocea lui căpătă inflexiuni senzuale.

- Datoria mea este să te ajut să menţii controlul

asupra părţii financiare, spuse ea tulburată, cu un uşor tremur în voce, incapabilă să ţină pasul cu schimbările lui bruşte de atitudine. Dacă nu vrei să fac acest lucru, spune-mi şi-mi dau demisia chiar acum.

- Nu poţi; clauzele contractuale nu-ţi permit.

Râsul lui o irită; pur şi simplu nu se putea obişnui cu trecerile lui rapide de la o stare de spirit la alta; ca şi acum, de exemplu - de la furie la ceva ce nu ştia cum să definească.

- Asta n-ar fi o problemă. Dacă mai continuu pe acest drum, vei fi atât de înglodat în faliment, încât vei fi bucuros să-mi întrerup contractul.

- Nu, scumpa mea. Pentru aşa ceva nu-i de-ajuns un simplu faliment.

îi făcu semn cu ochiul şi gestul lui căpătă intimitatea unui sărut.

Cindy îşi simţi obrajii arzând şi-l privi, mută, cum iese din birou.

Capitolul 1

Clay Kencade bătea usor cu degetele în birou, privind în gol.

- Ce te frământă, domnule K? întregă Maggie, strângând corespondenţa pe care o trecuseră în revistă împreună.

- Cynthia Rogers.

- Cindy? Bine, dar am impresia că lucrează foarte bine, e foarte amabilă si plăcută si foarte dedicată muncii ei.

- Prea dedicată, fir-ar să fie! E pe urmele mele de fiecare dată când încerc să fac o miscare si dacă nu are totul strâns bine cu un nod făcut în jurul cine stie cărui principiu financiar, i se pare că fac o greseală. Cum naiba îsi închipuie că am ajuns acolo unde mă aflu? Făceam afaceri când ea încă se mai juca la grădiniţă cu păpusile!

- Imi pare rău că nu e bună; credeam că...

- Stai puţin! N-am spus asta. E foarte inteligentă si abilă. Nu-i scapă nici un detaliu când e vorba de fapte si cifre. Chiar m-a temperat de câteva ori - aveam nevoie de asa ceva. Mă rog, mă descurc. O să las să verifice fiecare copac, iar eu cumpăr întreaga pădure, dacă mă hotărăsc. Ce naiba, sunt totuşi şeful.

- Ai dreptate. Şi atunci, care e problema? Dacă aveţi totuşi o relaţie de lucru bună...

- Nu mă gândeam la lucru.

- Ah! Dar... parcă ai fost de câteva ori la Greenwich.

- Să mă-ntâlnesc cu băiatul.

- Băiatul? Ah, da, mi-a spus că are în custodie cei trei copii ai surorii ei. Şi este atât de tânără! Trebuie să fie

foarte ocupată.

- Da, şi-i e teamă să facă vreun pas ca să nu greşească. De fapt, la fel procedează şi la lucru.

- înţeleg! Te-ai dus să te-ntâlneşti cu băiatul... încerci s-ajungi la ea prin copii.

- Nu, în nici un caz! se încruntă el. Nici nu ştiam de existenţa lor până nu m-am dus acolo. Băiatul acesta, cel mai mare, Johnny... are nouă ani; exact vârsta la care nu mai joci jocuri de copii, ci intri în ceea ce-ţi închipui că este adevărata competiţie. Poate că aşa şi este. Ei bine, acest băiat este înnebunit după un model masculin. Clay se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate la ceafă. Ştii, Maggie, am avut mare noroc că l-am avut pe tata. în primul campionat de baseball la care participam eram atât de îngrozit, încât dacă n-ar fi fost el care să mă încurajeze şi să exerseze cu mine, aş fi încurcat toată echipa. La naiba, Maggie, nu-mi place să vorbesc despre tata.

- Ştiu; eraţi atât de apropiaţi.

- întotdeauna m-a susţinut când am avut nevoie. în ziua când am asistat la meciul lui Johnny, a ratat două aruncări, a azvârlit bastonul si a fugit plângând. Am înţeles perfect ce simte. Aproape fără să-mi dau seama, i-am promis că voi merge acasă la el si vom exersa împreună. Acum, de fiecare dată când sunt acolo, mă-ntreabă când mai vin, ca si cum s-ar teme că nu voi mai veni.

- Ai intrat în ceva din care nu mai poţi să scapi?

- Nu, deloc; chiar îmi place. E un băieţel formidabil si a făcut progrese considerabile; sunt convins că va ajunge un jucător foarte bun. Imi place de el foarte mult

si ne distrăm grozav împreună.

- Inţeleg... Şi-ţi place si de mătusa lui, nu-i asa?

- De, Cindy? Da... cred că da. Isi trecu degetele prin păr, încurcat. De ce i se părea atât de atrăgătoare? Trecuseră atâtea săptămâni si abia dacă o cunostea - era extrem de grijulie să se închidă într-o fortăreaţă. Numai că, începu el, ca si când explicându-i lui Maggie încerca să-si explice lui însusi, întrezăresc doar, când si când, frânturi din adevărata Cindy. Singura dată când am văzut-o complet relaxată a fost când am luat cina acasă la mine. Nu am discutat prea mult despre un anumit subiect, dar era atât de linistită si caldă si... Tăcu. Aceea era femeia pe care vroia s-o cunoască mai mult, femeia care răspunsese sărutului lui usor de „noapte bună“, aproape cu pasiune - ca si cum, pentru o clipă, încetase să fie reţinută si controlată, dezvăluindu-si întreaga căldură si senzualitate. Oftă. Imi pare rău pentru ea, Maggie.

- Cum adică?

- Da; se pare că nu are niciodată timp pentru ea - e prea ocupată îngrijindu-i pe alţii. Este din categoria celor care dăruiesc. Incearcă să facă tot ce-i stă în putere pentru acei copii şi întotdeauna îi protejează. Şi pe mine mă protejează, recunoscu el râzând. Dar e şi iute la mânie; ar trebui s-o auzi contrazicându-mă şi încercând să mă împiedice să-mi asum riscuri care, după părerea ei, mi-ar periclita imperiul. La naiba! Doar am construit acest imperiu riscând! Dar e bine intenţionată şi, aşa cum am spus, este o altruistă, îi place să dăruiască.

- Şi tu eşti altruist, domnule K.

- Poftim?

- Spune-mi ceva: de ce nu te-ai căsătorit?

întrebarea, venită din senin, îl luă prin surprindere.

- Nu ştiu; nu m-am gândit niciodată. Cred c-am fost prea ocupat. Ştii cât a trebuit să mă agit după ce tata a dat faliment. Şi apoi, când a fost bolnav atât de mult timp, nu m-am mai gândit la aşa ceva. Adevărul este că nu ştiu de ce nu m-am căsătorit; poate, într-adevăr, am fost prea ocupat.

- Nu atât de ocupat încât să nu petreci suficient timp cu destule femei.

Clay râse, dar recunoscu în sinea lui că, într-adevăr, fuseseră multe femei care îi plăcuseră, dar nici una cu care să dorească să-şi petreacă viaţa.

- Ai dreptate; să spunem că am fost prea ocupat pentru a avea o relaţie apropiată.

- Sau poate n-ai întâlnit încă femeia potrivită.

- Posibil.

Maggie se ridică şi se-ndreptă spre uşă, dar se mai întoarse o dată spre el înainte de a ieşi.

- Atât de multe femei te-au dorit şi au alergat după tine, încât n-a fost niciodată nevoie s-alergi tu după ele.

- Şi?

- Nu ştii cum să procedezi.

- Ce insinuezi, Maggie?

- E o chestiune de tehnică. Am o idee. Aceste discuţii de lucru pe care le ai cu doamna Rogers...

- Spune mai departe, o îndemnă el, privind-o totuşi sceptic.

- De ce n-ar putea fi prelungite şi în timpul unei cine la... să mă gândesc puţin... la Tropicana, de exemplu

unde se dansează, şi unde această doamnă ar putea fi... ea însăşi. Doar n-o să vă contraziceţi toată seara pe probleme de serviciu!

- Crezi că nu m-am gândit şi eu la aşa ceva şi nu i-am sugerat...

- Nu sugera, invită. In definitiv, eşti şeful.

Cu o sclipire în priviri, Maggie ieşi.

- Domnul Kencade la interfon, doamnă Rogers, o anunţă secretara ei.

Ciudat; de obicei, dădea buzna în biroul ei.

- Da, Clay.

- Cindy, plec mâine după-amiază la Denver.

Ca să vadă uzina aceea nenorocită, bănui ea, bănuială confirmată de explicaţiile lui.

- Stai puţin; înainte de a întreprinde ceva, trebuie să...

- Ştiu; de-asta te-am şi sunat. Ştiu că ai verificat datele financiare şi aş vrea să discut cu tine. Problema este că am un program încărcat toată dimineaţa; poate c-ar fi mai bine să amânăm discuţia până spre seară. Să vedem unde am astăzi ultima întâlnire... da, lângă Tropicana. Ai putea veni acolo în jurul orei şase? Am s-o rog pe Maggie să facă o rezervare pentru cină.

- Nu cred că...

- Nu insist, dar nu văd nici o altă posibilitate.

- Bine...

- Mulţumesc, Cindy. Ne vedem acolo.

Cindy închise încet telefonul. Tropicana? Nu prea era locul potrivit pentru o discuţie de afaceri. Mersese de multe ori acolo, pentru că-i plăcea atmosfera liniştită şi se putea dansa; mergea cu Dan. în seara asta, cu Clay...

Simţi un fior, ca o dulce promisiune.

îşi impuse să nu se mai gândească la el, încetă să-şi mai roadă unghia şi scoase din nou raportul referitor la fabrica din Denver. Era, într-adevăr, necesară o discuţie.

începuse să înţeleagă modul de acţiune al lui Clay şi recunoştea că, de obicei, avea dreptate. Nu regreta că-l împiedicase să cumpere lanţul de magazine Lantine, dar magazinele Forest Paint meritaseră investiţia făcută.

Clay numise un anume Hank Elkins în calitate de director executiv şi-i dăduse doisprezece la sută din capital, iar acesta făcuse tot posibilul să reabiliteze afacerea şi veniturile creşteau. De fapt, acesta era principiul lui Clay: dădea conducerii fiecărei companii o mare parte de capital, şi prin aceasta, putere de decizie si iniţiativă, iar această cointeresare avea întotdeauna efectul scontat. In privinţa fabricii din Denver, situaţia era diferită. Scăderea preţurilor nu fusese cauzată de o conducere necorespunzătoare, ci de produsele fabricate: scule si unelte pentru instalaţii care erau înlocuite rapid cu altele mai moderne. Asadar, de ce trebuia Clay să meargă până acolo să vadă uzina? Da, trebuia să discute cu el.

Telefonă să anuleze lecţia de înot a lui Jamey, apoi acasă, să anunţe că întârzie.

Localul Tropicana era exact asa cum si-l amintea: cu plante agăţătoare si vegetaţie bogată care dădeau într-adevăr impresia unui paradis tropical luxuriant si cu mese retrase în separeuri intime, ideale pentru îndrăgostiţi.

- Bună seara, domnule Kencade. Masa dumneavoastră e pregătită, îi întâmpină amfitrioana.

Clay o luă pe Cindy de mână si o urmă până la una din mesele din separeuri.

- Vii adesea aici? nu se putu Cindy abţine să nu întrebe. Dacă da, de ce nu-l văzuse niciodată? Poate pentru că, pe atunci, nu mai vedea pe nimeni în afară de Dan.

- Nu, nu prea des, doar când se-ntâmplă să plec de la o întâlnire de afaceri care are loc în apropiere.

Cindy îi privi trăsăturile frumos cizelate si ochii negri; nu era în nici un caz o figură pe care să n-o remarci, sau pe care s-o poţi uita.

- Am examinat datele referitoare la fabrica de scule şi cred...

- Ce-ai zice de un cocteil? Margaritas, se adresă el chelneriţei, după ce ea încuviinţă din cap. Merge perfect înainte de cină, nu crezi?

Cindy făcu din nou semn cu capul, gata să continue ce începuse să spună, când Clay îi făcu semn să tacă, punându-şi degetul în dreptul buzelor.

- Sst, îmi place melodia asta.

Cântăreaţa cânta cu o voce languroasă despre durerea şi pasiunea unei dragoste abia născânde şi pentru câteva clipe, Cindy rămase sub vraja melodiei, a cuvintelor şi a privirii insistente a lui Clay, astfel încât simţi o adevărată uşurare când acordurile se stinseră şi li se aduseră paharele cu cocteil.

- E foarte reconfortant, spuse ea zâmbind, după ce luă o înghiţitură. întotdeauna alegi băutura potrivită.

- Mulţumesc.

- Acum, să continuăm. Chiar în timp ce vorbea, îşi scoase un carneţel din geantă.

- Lasă-mă puţin, Cindy. Vin de la o şedinţă furtunoasă; lăsă-mă să-mi termin cocteilul înainte de a trece iar la afaceri. Lasă-mă să mă relaxez puţin.

- Ce glumă! Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată altfel decât relaxat, exceptând momentele tale de furie.

- Tot aşa cum eu nu te-am văzut niciodată relaxată. Ce o poate face pe Cindy Rogers fericită şi relaxată?

- Uite, hai să valorificăm acest timp. Am anulat lecţia de înot a lui Jamey ca să vin...

- înotul; ştii să înoţi, Cindy?

- Da, înot, joc tenis. „Dumnezeule, când aveam timp pentru aşa ceva?“ Fac o mulţime de lucruri şi sunt întotdeauna foarte relaxată. Acum, însă, am adus cu mine aceste cifre şi...

- Arăţi minunat, Cindy.

- Poftim?

- Nu eşti un fotomodel pentru că nu eşti suficient de înaltă, dar ai o ţinută atât de graţioasă... Iar când mergi.... Ai observat vreodată cum te privesc oamenii când mergi?

- Ce prostie... Nimeni nu se uită cum merg.

- Eu, da. Câteodată stau în hol doar ca să te privesc când treci; îmi place cum mergi, Cindy.

- Ah... Era hotărâtă să-i ignore flirtul, aşa că se aplecă din nou deasupra notesului. în legătură cu această companie; nu cred că-ţi dai seama de ceea ce se petrece acolo.

- Cred că nici tu nu-ţi dai seama.

- Cum adică?

- Nu cred că eşti conştientă de această muzică.

Cindy înghiţi cu greutate; era foarte conştientă şi de

muzică şi de felul cum o privea şi de bătăile desperate ale inimii ei.

- Ah, izbucni ea! Ăsta e un loc îngrozitor pentru a discuta probleme de serviciu!

- De acord. Aşa că, nici să nu mai încercăm. Dansăm?

Era minunat să fie alături de el, în braţele lui, cu tâmpla
lipită de bărbia lui; era minunat că dansa din nou într-un sincronism perfect cu trupul ei. Restul serii trecu pentru Cindy într-un fel de euforie; era învăluită într-un abur de fericire care estompa totul în jur, în afara senzualităţii magnetice dintre ei doi. In maşină, în drum spre Greenwich, Cindy era cu capul pe umărul lui. Ca de obicei, la gară urcă în masina ei si el o urmă până acasă. Deodată, îl invită la o cafea. Aprinse o lumină intimă în living si se-ndreptă spre bucătărie.

- Nu încă! spuse el si o cuprinse în braţe.

Sărutul lui tandru, prudent, deveni imediat un val de pasiune de care amândoi se lăsară purtaţi cu o bucurie debordantă. Smulgându-se cu greu acelui abandon total, Cindy îsi îngropă faţa în umărul lui, încercând să reziste.

- E timpul să bem cafeaua, spuse el zâmbind înţelegător, eliberând-o, împotriva voinţei, din strânsoarea îmbrăţişării lui.

O urmă în bucătărie si o privi în timp ce pregătea cafeaua, dar de data aceasta Cindy nu se mai simţi stânjenită, ci complet relaxată, discutând despre tot felul de nimicuri!

- Vino să stăm pe canapea, spuse Clay luându-si

cafeaua si vrând să se ridice de pe scaunul de la bar.

- Nu; rămâi acolo. Avem totusi de discutat.

- Ah, Cindy, nu-ncepe iar să-mi vorbesti despre fabrica aia.

- Nu pentru asta ne-am întâlnit, de fapt?

- Nu chiar.

Zâmbetul lui o făcu să rosească, iar în privirea lui tandră păreau să dăinuie aceleasi amintiri.

- Ei, vroiam să discutăm propunerea referitoare la acea companie.

- Exact. Hmm, ce cafea bună! Am examinat rapoartele pe care mi le-ai dat săptămâna trecută si m-am hotărât deja.

- Să cumperi? Chiar nu ţinuse cont de nici una şi avertizările şi sugestiile ei?

- Da. Am început negocierile. Iată ce am de gând...

- Stai puţin; te-ai hotărât deja? Spune-mi, atunci: de ce m-ai chemat în seara aceasta?

- Ţi-a făcut plăcere, nu-i aşa?

- Nu asta contează! Faţa îi ardea, gândindu-se la cât de multă plăcere îi făcuse. Ideea este că nici n-aveai de gând să discuţi despre proiect. Părerea mea nu contează deloc!

Pierduse atât de mult timp analizând extrem de atent cifrele şi datele!

- Stai puţin, Cindy, n-ai înţeles. Am vrut doar...

- Ba da, înţeleg foarte bine şi-mi displace profund. Dacă nu te interesează părerea mea, dacă nu-ţi pasă de ceea ce gândesc, de ce m-ai angajat?

- Stai puţin! Am foarte mare consideraţie pentru părerea ta. întotdeauna citesc cu atenţie rapoartele tale.

- Şi apoi faci exact ce-ţi place!

- Cred că am această prerogativă. După ton, se vedea că e nedumerit şi supărat.

- Categoric; eşti şeful. Dar, să lămurim un lucru: faptul că eşti şef nu-ţi dă şi dreptul de a mă manipula.

- Ce vrei să spui?

- Este a doua oară când n-ai procedat cinstit cu mine.

- N-am procedat cinstit?

- Ai programat o întâlnire pentru a discuta ceva, în timp ce aveai cu totul alte intenţii. Cele mai murdare gânduri - un amalgam de avertismente date de Jane şi de articolele din ziarele de scandal - aduseră în mintea ei un caleidoscop de scenarii. Toate acele femei...

- Alte intenţii?

- Categoric, n-aveai de gând să discuţi afaceri. Nu sunt una din cele care... tăcu, mai furioasă pe ea însăsi decât pe el: îi căzuse în braţe tot atât de usor ca oricare dintre acele individe care-l urmăreau la birou. Nu-mi place să fiu forţată să....

- Forţată?

- Mă rog, constrânsă. Cum îndrăznea să stea acolo, privind-o atât de inocent, ca si cum nu stia despre ce e vorba? Nu poţi nega faptul că te-ai prevalat de poziţia ta de sef pentru a... a mă constrânge să...

- Spune... Se ridică, privind-o ostil.

- Să spunem mai degrabă asa: sunt contabila - una foarte bună! Relaţiile sexuale nu intră în atribuţiile mele.

Clay deveni livid.

- Doar nu vrei să spui că... Doar nu mă acuzi de... Ba da! Ai făcut aluzie la hărţuire sexuală!

- Nu, n-am spus asta.

- Poate că nu ai spus-o explicit, dar am înţeles mesajul. Ei bine, de acum încolo nu vei mai fi hărţuită. Noapte bună.

Cindy rămase în picioare până îl auzi iesind si trântind usa. Apoi furia dispăru, făcând loc unei senzaţii de pustiire.

Capitolul 8

Clay alergă dublul distanţei obişnuite. Degeaba! La naiba cu Cynthia Rogers! Cine se credea? Mai degrabă, ce fel de individ credea că este el?

începu să se radă, furios.

„Faptul că eşti şeful meu nu-ţi dă dreptul să mă manipulezi“.

Şi privirea aceea sfidătoare... Clipi de durere când se tăie la bărbie. Niciodată n-a încercat să manipuleze o femeie în braţele sale - niciodată n-a fost nevoie de aşa ceva.

Pe ea ai manipulat-o.

Nu; nu cât a fost în braţele lui. E adevărat, aranjase întreaga seară sub pretextul unei întâlniri de lucru, dar o făcuse numai pentru ea - ca s-o scoată din starea în care se afla permanent, s-o facă să redevină ea însăşi.

Şi reuşise. Dansase eliberată de orice constrângere, abandonându-se muzicii şi plăcerii momentului, unduindu-şi trupul zvelt şi mlădios în braţele lui. în ochi i se citea bucuria... sau poate plăcerea de a fi împreună cu el.

Şi pentru el fusese o seară deosebită. Recunoscuse iar, dincolo de acea armură ce-o ascundea atât de bine, pe femeia care-l atrăgea. Apoi, acasă la ea, pasiunea cu care răspunsese sărutului lui îl înnebunise de-o dorinţă pe care nu o mai simţise pentru nici o altă femeie. Sperase că atunci, în clipele acelea, simţise si ea la fel.

Se-nselase însă.

Categoric, nu va face ca tatăl lui, care refuzase să accepte faptul că singura femeie pe care o iubise toată viaţa nu-l iubea.

Iubire? Ce-l făcuse să se gândească la iubire?

Isi dădu cu loţiune după ras, furios când simţi usturimea tăieturii, apoi merse să se îmbrace.

Avu o zi neobisnuit de încărcată la birou: telefoane, vizite, detalii de pus la punct cu Maggie si Tom înainte de plecarea la Denver. Abia în jurul orei unsprezece avu câteva clipe de răgaz. Se rezemă de spătarul scaunului si închise ochii, simţindu-se extrem de singur, când imediat sună soneria interfonului.

- Doamna Daniels la telefon, se auzi vocea lui Maggie. Iţi fac legătura?

- Sigur. De ce nu? - Biata Lisa; încerca să pară o fericită proaspăt divorţată, eliberată de orice obligaţii, când de fapt încă mai suferea după despărţirea de fostul soţ. Bună, Lisa!

- Bună, străine! Pe unde te ascunzi de nu mai esti de găsit?

- Păi...

- Nu contează; te iert. Fii atent: am cel mai grozav plan pentru diseară.

- Nu diseară, Lisa; plec în această după-amiază la Denver.

Se gândi că si ea se simţea singură si-i părea rău că trebuia
s-o refuze.

- în călătorie de afaceri?

- Strict pentru afaceri.

- Ei bine, în acest caz, de ce n-aş putea veni şi eu cu tine?

Când Clay ezită, încercând s-o facă să înţeleagă că n-ar fi
plăcut pentru ea. Lisa protestă, aducând ca argument că, având în Denver un văr foarte influent, ar putea

ajuta la extinderea Companiei Kencade.

- Şi oricum, nu ţi-ar plăcea să ai o tovarăşă de drum încântătoare în această călătorie obositoare şi plictisitoare?

- Ba da, cum să nu! De ce naiba nu?

- Atunci, mă interesez la Maggie în legătură cu plecarea.

Puţin mai târziu, Maggie intră în biroul lui, zâmbind cu
subînţeles şi-l anunţă că doamna Daniels reuşise să rezerve loc la aceeaşi cursă de avion cu care pleca el.

- Bine.

- Şi vine aici la trei şi jumătate ca să mergeţi împreună la aeroport cu elicopterul.

- Bine. Expresia de pe faţa lui Maggie îl făcu să mai adauge, simţind nevoia unei justificări: Are un văr în Denver, undeva la Camera de Comerţ, Clubul Rotary... ceva de acest gen. S-ar putea să fie o relaţie bună.

- Nu cred că ţi s-a mai întâmplat până acum să te intereseze relaţiile... Dar doamna Daniels e foarte atentă la aceste detalii; este atât de... eficientă. Da, cred că ăsta e cuvântul potrivit.

- Ah, încetează cu zâmbetul acesta şi adu-mi, te rog, dosarul Ascot.

Lisa era o companie plăcută şi, dacă vroia să se ţină după el, n-avea decât!

***

Cindy petrecu o noapte agitată, derulând la nesfârsit în minte sirul evenimentelor culminând cu altercaţia cu Clay. Tot drumul până la serviciu o obsedase expresia de pe faţa lui: fusese socat si adânc jignit de acuzaţia ei.

De fapt, nu intenţionase o astfel de acuzaţie.

Hărţuire sexuală? Dar el nu ceruse nimic din ceea ce n-ar fi fost dispusă să ofere. Ştia bine că există bărbaţi care profită de postura lor de sefi - tot atât de bine cum stia că în nici un caz Clay nu era unul dintre aceia.

Se simţea îngrozitor de jenată. De ce reacţionase atât de violent? „Recunoaste, Cindy. Ceea ce te supără atât de mult este că nu l-ai respins pentru că n-ai putut s-o faci. Este de-ajuns să-l privesti ca să-ţi pierzi capul". Incă mai oscila între amintirea clipelor atât de plăcute petrecute împreună si furia de a fi fost manipulată. Isi lipi fruntea fierbinte de fereastra compartimentului trenului, încercând să-si pună ordine în gânduri cu meticulozitatea ei caracteristică. Inainte de a coborî din tren, trebuia să stie ce are de făcut.

Numărul unu: Ii datora scuze lui Clay. In definitiv, era liber să facă orice avansuri; dacă era atât de naivă încât să-i cadă imediat în braţe, era problema ei.

Numărul doi: Clay Kencade îi datora scuze; dacă desconsidera părerile ei si ignora datele pe care le aduna cu atât de multă grijă, însemna c-o insultă si-i depreciază calităţile profesionale.

Numărul trei: Singurul mod în care putea rezolva ambele probleme era să demisioneze.

Se gândi să-i dea personal foaia de demisie, chiar în ziua aceea. în această situaţie, Clay nu putea să mai ridice vreo obiecţie, indiferent de clauzele contractului. Vroia să lămurească totul înainte de plecarea lui.

Când ajunse la birou, o rugă pe Maggie s-o anunţe când Clay avea puţin timp liber.

Abia pe la ora trei o chemă Maggie.

- Abia acum e liber, Cindy. Grăbeşte-te, pleacă într-o jumătate de oră.

Clay stătea la biroul lui, dar se ridică atunci când intră.

- Vroiai să discuţi cu mine, doamnă Rogers? Nu zâmbea, şi-i vorbea cu răceală.

- Aseară... înghiţi cu greutate şi-l privi în ochi. Cred că ai înţeles greşit. N-am vrut să insinuez... ceea ce-ai crezut.

-Asta e o mare uşurare pentru mine. în vocea lui era totuşi o uşoară urmă de sarcasm.

- Numai că am mers să discutăm o anumită problemă de serviciu, cel puţin aşa am crezut, şi apoi... ei bine, lucrurile au scăpat oarecum de sub control... probabil cauza a fost atmosfera... o anumită chimie... Tăcu, nevrând să-l jignească din nou; fusese deopotrivă de vinovată. Uneori, oamenii emit semnale în mod greşit. Ideea este că n-am mai ajuns să discutăm ceea ce credeam că avem de discutat.

- Uite ce e, Cindy; am înţeles. Vrei să spui să ne limităm la o relaţie strict profesională.

- Da, dar mai e ceva; suntem pe lungimi de undă diferite, chiar şi în afaceri.

- Adică?

-Adică îţi irosesti banii plătindu-mă pentru niste sfaturi pe care nu le iei în considerare. Ca în cazul acestei fabrici de scule.

- Nu e adevărat, Cindy. Am citit raportul tău cu mare atenţie.

- Şi ai hotărât să cumperi compania.

- Pentru că acum e momentul. Uite... sunt obisnuit să lucrez singur si câteodată acţionez pe loc, fără să mai stau să explic toate motivele pentru care decid să

fac ceva anume. Ştiu exact ce-ai spus - profituri mici, produse uzate moral. Dar, vezi tu... intenţionez să schimb produsul.

- Fluxul tău monetar nu va... Orice shimbare implică niste cheltuieli suplimentare.

- Ştiu, stiu. Cită din memorie cifre pe care Cindy îsi închipuise că nici măcar nu le citise. Asadar, vezi că am studiat cu atenţie. Este posibil chiar să trebuiască să vând ceva pentru a impulsiona această afacere. Dar... aruncă o privire spre ceas. Intenţionez să discut cu tine despre aceasta când mă întorc. Poate pot face ceva ca să reduc preţul - opţiuni de cumpărare de acţiuni si de management; ceva de genul ăsta. Stevens, presedintele, este în încurcătură, dar fundamental este bun profesional si...

Pe măsură ce Clay vorbea, Cindy văzu sclipirea de bucurie din ochii lui, entuziasmul cu care vorbea. Acesta era Clay Kencade - om de afaceri până în vârful degetelor; gândind afaceri; respirând afaceri; miscându-se repede. Poate prea repede?

- Analizează şi tu şi vezi ce ar trebui să vindem. Acum, nu mai am timp. Discutăm când mă-ntorc.

- Bine. Uitase că intenţionase să-şi dea demisia. Se părea că, totuşi, ţine cont de ceea ce-i spunea ea şi că avea nevoie de ea.

- Cindy... O privi serios, cu tristeţe. înţeleg şi promit: strict serviciu. De acord?

- De acord, spuse ea strângând mâna pe care el o întinse. Călătorie plăcută, Clay.

- Şi să mă pregătesc, pentru că nu m-aşteaptă ceva

uşor la întoarcere? râse el cu căldură.

- Cel puţin să te pregăteşti pentru unele schimbări, râse şi ea, vrând să iasă.

Când Clay îi deschise uşa, Cindy văzu în biroul lui Maggie o femeie superbă îmbrăcată cu o rochie bej elegantă; înclină politicos capul în semn de salut când aceasta trecu pe lângă ea, învăluind-o într-un parfum scump şi fin şi se îndreptă spre Clay.

- Hai, trebuie să ne grăbim, o auzi Cindy adresându-se lui Clay. Am trimis deja bagajele la elicopter, dar n-am prea ştiut ce să iau cu mine; nici măcar nu mi-ai spus cât stăm.

Când ajunse în biroul ei, lui Cindy încă îi mai răsunau în minte acele cuvinte. Femeia aceea uluitor de frumoasă avea să-l însoţească pe Clay la Denver; va fi alături de el la întruniri, la dejun, la cină, va fi în braţele lui, iar ei, lui Cindy, nu-i rămâneau decât chinurile geloziei - pentru că, spre surprinderea şi groaza ei, constata că era geloasă.

Firesc; cu o seară înainte, ea fusese în braţele lui, prinsă în mrejele sărutului unui expert. Incă mai era timp să nu se facă de râs, să nu devină una din sirul nesfârsit de cuceriri ale lui. Cel puţin, acum exista o înţelegere clară între ei: relaţii strict de serviciu.

Se aseză la birou, luptând din răsputeri să-si stăpânească lacrimile.

Clay se-ntoarse de la Denver miercuri după-amiază. Fusese o călătorie reusită, dar păcat că făcuse greseala de a o lua pe Lisa, pentru că nu avusese deloc timp pentru ea.

„Fii serios, doar nu încerci să te amăgesti singur; nu ai vrut să-ţi faci timp“.

Vărul ei venise să-i ia cu masina de la aeroport si să-i ducă la ferma lui, unde organizase o petrecere de sfârsit de săptămână. Lisa se-nfuriase fiindcă, pretextând o partidă de golf cu Stevens în dimineaţa următoare, Clay refuzase s-o însoţească.

- Dacă ai timp pentru golf, înseamnă că ai timp si pentru petrecere, îi reprosase ea.

Femeile nu-nţelegeau ce ocazie excelentă de-a face afaceri constituiau partidele de golf, se gândi el.

Clay nu reusise s-ajungă la fermă, în ciuda numeroaselor telefoane ale Lisei si nici nu fusese la hotel luni seara, când aceasta venise. Spre surprinderea lui, Lisa apăruse marţi dimineaţa în camera lui si, cum intenţiile ei erau cât se poate de transparente dincolo de micul dejun pe care-l comandase deja pentru amândoi, Clay pretextă din nou că e asteptat de Stevens chiar atunci, în holul hotelului.

- Nu stiu de ce m-ai mai invitat, se plânsese ea, bătând din picior. Nu ţi-ai petrecut nici măcar cinci minute cu mine!

- Nu uita că te-ai autoinvitat; te-am prevenit că e o călătorie de afaceri.

- Atunci, du-te la afacerile tale, iar eu mă duc acasă!

Apoi, fugise afară din cameră, aproape ciocnindu-se de
chelnerul care tocmai aducea micul dejun comandat.

De ce am lăsat-o să vină cu mine? se-ntreba el. Dar, de fapt, stia de ce; se simţea foarte singur când ea îi

propusese si existase o vreme când relaţia dintre ei ar fi fost cu totul alta. Acum însă, ori de câte ori avea puţin timp să-si ridice privirea de pe cifrele pe care Stevens i le tot prezenta, în mintea lui nu exista decât o singură persoană.

Asta era pur si simplu o nebunie. Trebuia să-nceteze să se mai gândească la Cindy Rogers.

Sigur, nu procedase corect cu Lisa; o va invita la cină si îsi va cere scuze, dar nu-i va permite să-l atragă în cursa altor propuneri.

Acum, când se-ntorsese la birou, se concentră din nou asupra afacerii pe care trebuia s-o încheie. Asa cum se asteptase, Stevens fusese de acord cu toate propunerile lui. Acum, urma să programeze o întâlnire cu Cindy si Tom chiar a doua zi dimineaţă.

- Un anume John Atwood la telefon, îl anunţă Maggie, întrerupându-i gândurile. Pare să fie un copil.

- Ah, băiatul lui Cindy. Bună, Johnny, ce mai faci?

- Bine. Am marcat în meciul de sâmbătă.

- Bravo! Grozav! Păcat că n-am putut fi si eu acolo să te văd, dar am fost plecat din oras.

- Ştiu, mi-a spus Cindy. Am câştigat cu 18 la 7.

- Ai văzut, e aşa cum am spus: e nevoie de exerciţiu.

- Clay, eşti ocupat?

- Ocupat?

- Da, Cindy a spus că eşti ocupat şi s-ar putea să nu mai poţi veni la mine.

- Nu sunt niciodată ocupat pentru tine.

- Nu?

- Sigur că nu. Ce-ai zice de... luni? La aceeaşi oră?

Era atât de multă bucurie în vocea lui Johnny, încât

Clay hotărî să nu lipsească de la întâlnire pentru nimic în lume, indiferent ce-i programase Maggie.

Cindy. Reuşise să nu se mai gândească tot timpul la ea, dar figura ei poznaşă îi apărea în faţa ochilor în cele mai ciudate momente! Acum, de când se-ntorsese, abia aştepta s-o vadă.

Trebuia să se stăpânească; era hotărât să respecte limitele pe care ea le impusese. Asta nu însemna însă că avea să-l dezamăgească pe Johnny.

- Johnny i-a telefonat azi lui Clay! spuse Jamey dintr-o răsuflare.

Cindy nu ştia niciodată dacă să-l certe pe Jamey pentru că pâra, sau să-l recompenseze pentru informaţiile preţioase pe care altfel n-ar fi avut de unde să le afle.

- Vroia să exerseze cu Clay si l-a întrebat dacă...

- Lasă-l mai bine pe Johnny să vorbească.

- Asa e, Jamey, taci. Nu eu l-am rugat, Cindy!

- Johnny, domnul Kencade e o persoană foarte ocupată; nu trebuie să-l deranjezi la birou, doar am mai discutat despre asta.

„Dumnezeule, ce si-o fi închipuit Clay!“

- Imi pare rău, dar am vrut doar să-i spun cât am fost de bun si că echipa noastră a câstigat. Şi Clay a spus că nu e foarte ocupat si că vine luni. Nu te superi, nu? Adică, el vrea să vină...

Cindy simţi un val de recunostinţă pentru Clay: asa ocupat cum era, răspunsese rugăminţii nerostite a copilului. Ii răsunară din nou în urechi cuvintele lui: „Mâine s-ar putea să fiu în Timbuktu... dar Johnny va deveni un jucător mai bun, pentru că astăzi am exersat

împreună“.

Il va lăsa pe Johnny să se bucure de fiecare „astăzi“.

Capitolul 9

După ce Clay, Tom şi Cindy rămaseră în sala de şedinţe mai mult de o oră, discutând diverse proiecte şi încercând să decidă care era soluţia cea mai bună, se părea că, în cele din urmă, Clay se hotărâse.

- Să vinzi Liniile Navale Scandinave? întrebă Cindy, consternată. Bine, dar este principala ta sursă de venituri!

- Aşadar, ar trebui să aducă o sumă foarte mare în urma vânzării. Doar vrei bani lichizi, nu-i aşa?

- Mă gândesc mai degrabă la fluxul de numerar, Clay. Aruncă o privire la hârtiile împrăştiate pe birou, la toate datele pe care le adunase referitor la fiecare proiect şi le analizase atent şi ridică tonul, arătând spre ele. E un dezechilibru aici - prea multe companii operează cu flux de numerar în pierdere. Nu vedeţi? întrebarea ei se adresa şi lui Tom care ridică din umeri, strângându-şi pipa între dinţi.

- Nici una nu ar aduce un venit atât de mare ca Liniile Scandinave, spuse Clay.

- Nu ştiu... Uite, de exemplu, centrul comercial pe care îl proiectezi; ar fi mult mai valoros pentru cineva care nu s-a extins atât de mult. Sigur, reprezintă un potenţial mare, dar pentru tine nu înseamnă acum decât o sursă de cheltuieli: impozite, reconstrucţie şi amenajări... Va dura cel puţin un an până va începe să aducă un venit. Dacă ai vinde...

- Nu! spuse Clay pe un ton hotărât şi tăios, ridicându-se în picioare. Vom vinde linia navală. Tom, începe, te rog, procedura. Am acum o întâlnire cu un inginer. Şi, fără să mai spună altceva, îşi luă stiloul şi ieşi.

- Ar trebui să încetezi cu fumatul! îţi face rău! îşi revărsă Cindy întreaga exasperare asupra lui Tom.

-Aşa e, dar a devenit un obicei prea vechi. Şi nu trebuie să te răzbuni pe mine fiindcă eşti furioasă pe Clay!

-Ah, nu pot să înţeleg de ce vrea să vândă o companie care funcţionează perfect şi aduce profit.

- Cum nu-nţelegi? Tocmai de asta o şi vinde - nu mai constituie o provocare.

- Şi preferă provocarea unei fabrici învechite care funcţionează în pierdere!

- Exact. Stevens, individul care deţine cea mai mare parte a capitalului, este în mare încurcătură. Nici nu ştiu ce-i place lui Clay mai mult - să înfrunte o nouă provocare, sau să scoată pe cineva din încurcătură. Şi tatăl lui a fost cândva într-o astfel de situaţie.

- Da?

- Apropo, nu mai aminti de centrul comercial - e inima Companiei Kencade!

- Cum asa?

- De acolo a început. Nu stiai? Cum Cindy scutură din cap, Tom continuă să povestească. Practic, Clay a crescut în clădirea cu cinci etaje din zona de sud-vest - era magazinul de textile al tatălui său, Harry Kencade. Eu conduceam departamentul pentru articole bărbătesti, iar Maggie era secretara lui Harry.

- Ai lucrat pentru tatăl lui Clay...

- Da... Când Clay era mic, alerga peste tot; îmi amintesc că s-a pierdut, odată. Timp de două ore l-am căutat toţi peste tot

- eram înnebuniţi.

- Şi unde l-aţi găsit până la urmă?

- Sub o tejghea pe care erau etalate pulovere pentru bărbaţi. Citise acolo până adormise; citea enorm. Era un pusti foarte inteligent. Maggie îi spunea „micul domn K“; acum a renunţat la „micul“.

Cindy îsi imagina băieţelul cu zâmbet fermecător si cu o suviţă de păr negru căzându-i pe frunte. Era dornică să afle cât mai multe despre el si cum Tom părea dispus să evoce acele amintiri, profită de ocazie.

- Şi spui că petrecea mult timp la magazin...

- Da, în special după ce soţia lui Harry a plecat. Pe Harry nu-l mai interesa nimic altceva decât afacerea si copilul. A fost o lovitură foarte grea pentru el când a pierdut afacerea.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu stiu exact. Presupun că n-a ţinut pasul schimbărilor. In orice caz, prima a intrat în lichidare si a trebuit să închidă magazinul. Eu am plecat, dar Maggie - al cărei soţ încă trăia atunci - a rămas, fără salariu, ca să-l ajute; asadar, a fost acolo în ziua în care Harry a căzut la birou: făcuse un infarct. Povestea că se speriase grozav, dar a chemat salvarea si a luat legătura cu Clay. Acesta lucra cu jumătate de normă la librăria facultăţii. Să-ţi spun ceva: de atunci am încredere în el. Incă nu împlinise optsprezece ani când a preluat el totul. Şi n-a fost deloc usor: alerga de la scoală la spital si lucra ca să salveze clădirea.

- Clădirea? Nu pierduseră totul?

- Nu si clădirea, desi au fost la un pas. Maggie crede că asta declansase infarctul - când si-a dat seama că va

fi nevoit să vândă clădirea. Dar nu s-a întâmplat asa. Clay a reusit în cele din urmă... Isi reprosa c-ar fi trebuit să fie acolo, lângă tatăl lui si să-l ajute, în loc să fi mers la scoală; era implicat în tot felul de activităţi sportive - era un jucător grozav de baschet... Dar apoi a renunţat la tot si-a preluat afacerea.

Cindy ascultă mai departe cum Clay reusise să obţină un împrumut si reamenajase clădirea, închiriind o parte altor firme si organizând o spălătorie automată de care se ocupa chiar el. In rotocoalele de fum de la pipa lui Tom se contura imaginea unui student slab, care renunţase la sport si la întâlnirile cu fete si muncea din greu pentru a avea grijă de tatăl său si a conduce o afacere - imagine cu totul diferită de cea oficială - cu care o obisnuise presa: „norocosul milionar de treizeci si sase de ani“.

- Clay avea un birou pe usa căruia era scris numele lui Harry cu litere mari, continuă Tom, dar Harry nu mai putea să lucreze decât parţial. Clay m-a angajat pe post de asistent al lui Harry, dar de fapt mă ocupam de partea lui de administraţie.

Clay a muncit mult, dar n-a fost în zadar. După cinci ani, a mai preluat încă trei firme şi astfel s-a lansat „Kencade Enterprises“

- pornise deja pe drumul succesului.

- Trei alte firme... bănuiesc că erau falimentare, sau pe punctul de a deveni.

- Nu pretind că mă pricep prea mult la psihologie, dar se pare că situaţia în care s-a aflat tatăl lui i-a dezvoltat un anumit spirit de solidaritate cu toţi cei

aflaţi în situaţii similare; nu suportă să vadă că se închide o companie şi rămân oameni fără lucru. Şi mai e ceva: Clay nu se gândeşte niciodată la bani, deşi e milionar. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji, Cindy; după cum ţi-am mai spus, cade întotdeauna în picioare.

Această faţă necunoscută a lui Clay umplu sufletul lui Cindy. Ar fi vrut să întrebe mai mult, dar se temea că sentimentele o vor trăda în faţa lui Tom.

- Tom, ştii ceva? spuse ea gânditoare, în timp ce-şi strângea dosarele şi se pregătea să plece. Cred că poţi fuma liniştit.

- Poftim?

- Da, pentru că, de fapt, nici nu fumezi. Nu faci decât să gesticulezi cu pipa, când nu o umpli, sau o aprinzi, sau o scuturi.

Tom râse cu plăcere, pentru că repetase într-adevăr aceste gesturi de nenumărate ori în timpul povestirii.

Cindy află mai multe de la Maggie. într-o zi, merseseră amândouă să ia prânzul şi Cindy, simţind că se poate stăpâni mai bine, aminti că Tom îi povestise câte ceva din viaţa lui Clay, sperând ca tonul ei să nu lase să se întrevadă nimic din aparenta sa indiferenţă.

- Da? Maggie o privi cu atenţie.

- Despre... cum a salvat afacerea tatălui său.

- A salvat ceva mult mai de preţ, spuse ea fără nici o ezitare. l-a salvat viaţa lui Harry.

- Da, mi-a spus Tom ce mult însemna respectiva afacere pentru tatăl lui Clay si cum Clay a reusit să salveze clădirea si să relanseze afacerea.

- Ah, asta era de la sine înţeles: Clay este un întreprinzător înnăscut. Mă referam la modul în care l-a

stimulat - îi menţinea în permanenţă interesul treaz, consultându-l în privinţa fiecărui pas pe care vroia să-l facă, dându-i aproape impresia că el era cel ce lua deciziile. Mai mult: i-a dat tatălui său raţiunea de a exista, precum si cea mai bună îngrijire medicală. A reamenajat casa în care locuiau, a instalat aer condiţionat, lift, tot ce putea face viaţa tatălui său, acum când acesta nu se mai putea deplasa, mai confortabilă.

- Cred că l-a iubit enorm.

- Categoric. Nu numai că a avut grijă de el, dar petreceau mult timp împreună: mergeau împreună la plimbare, la golf, l-a determinat să revină la serviciu. Intr-un cuvânt, a reusit să-l menţină în viaţă încă nouă ani, când doctorii îi mai dăduseră doar doi. Clay a făcut toate acestea, desi era foarte ocupat, pentru că, în tot acest timp, trebuia să redreseze si să dezvolte afacerea. Nu-si permitea nici să meargă la întâlniri cu fete, nici vreo altă plăcere pentru el însusi.

- Acum recuperează, nu se putu abţine Cindy să nu comenteze caustic; doar acele femei care intrau si ieseau din biroul lui nu puteau fi toate în interes de serviciu.

- Fireşte; e frumos, bogat şi necăsătorit. Femeile sunt înnebunite după el şi nici nu le poţi învinovăţi pentru asta. Şi eu aş face la fel dacă n-aş fi suficient de bătrână pentru a-i fi mamă. Clay Kencade este un bărbat cu adevărat deosebit.

Cindy tăcu, dându-şi seama de adevărul acelor cuvinte.

- Ceea ce nu pot să suport, continuă Maggie împingându-şi farfuria deoparte, este că majoritatea acestor femei nici măcar nu ştiu cât de deosebit e; nu le interesează decât banii lui. Mă tem pentru el să nu facă o alegere nepotrivită, având în vedere că bărbaţii se lasă atât de uşor încântaţi. Lui îi trebuie cineva tot atât de deosebit ca el - o femeie care să-l iubească şi să-l înţeleagă, dar, de asemenea, suficient de puternică pentru a-i spune când greşeşte.

- Ah... adică, există cineva anume care să-l intereseze?

- Greu de spus. La un moment dat, credeam că-l interesează acea profesoară pe care una din surorile lui vitrege tot insistă să i-o plaseze; era drăguţă... Acum, pare să-şi concentreze atenţia asupra Lisei Daniels - ştii, a fost cu ea în Denver.

- Da, am văzut-o, recunoscu Cindy cu durere în glas, amintindu-şi de blonda aceea atât de frumoasă.

- Sigur, nu ştiu dacă îl interesează cu adevărat, sau intră în categoria actelor lui de caritate.

- Acte de caritate? Nu ştiam că face şi aşa ceva.

- Da... de exemplu căminul de băieţi cu probleme, pe care l-a sponsorizat câţiva ani şi care a fost foarte util pentru unul din fraţii săi vitregi.

- Nu ştiam. Pentru moment, Cindy uită puţin de latura sentimentală a acestei preocupări a lui Clay, gândindu-se la impozite. Şi... această Lisa Daniels, are nevoie de bani?

- Ah, nu! Are şi ea o mulţime. Dar, de când a părăsit-o soţul ei, plânge mereu pe umărul lui Clay care se înduioşează atât de uşor. Am impresia că intenţionează

să-l înlocuiască pe fostul soţ cu Clay şi s-ar putea chiar să reuşească, pentru că e o femeie foarte inteligentă.

- Trebuie să plec. Am o mulţime de treburi de făcut, pretextă Cindy cu dinţii încleştaţi, apoi se ridică brusc şi plecă.

Cuvintele lui Maggie nu-i ieşeau din minte, căpătând accente dureroase ori de câte ori o femeie frumoasă intra sau ieşea din biroul lui Clay - şi nu erau puţine, şi imposibil de deosebit dacă era în interes personal sau de serviciu. Cindy îşi tot repeta că n-o interesa şi că erau prea multe pretendente pentru a le mai urmări.

Numai că, într-o zi, una din acestea veni în biroul ei.

- O oarecare doamnă Denise Salter doreşte să te vadă, o anunţă secretara.

- Pofteşte-o înăuntru, Ann. Salter... de unde-i era cunoscut acest nume? Ah, da! Compania de demolări Salter. Trimiseseră o ofertă incredibil de mică pentru demolările din zona comercială.

- A fost firma tatălui meu, explică roşcata cu figură exotică, fardată însă cam prea strident. El a murit de curând. Clipi din genele exagerat de lungi pentru a-şi arăta durerea. Sunt hotărâtă să menţin această firmă, doamnă Rogers, în memoria lui.

- Acum, dumneavoastră conduceţi firma?

- Da, dar nu numai o conduc; muncesc împreună cu echipa, asa cum făcea si tata.

- Ah! Cindy încercă să pună în concordanţă această informaţie cu fardul si unghiile lungi acoperite cu ojă ale tinerei. Nu am primit încă toate ofertele, asa că nu ne-am putut hotărî.

- Da, asa m-a informat si domnul Kencade si mi-a spus să vin să discut cu dumneavoastră. Vedeţi, când i-am explicat cât de mult înseamnă pentru mine această firmă din punct de vedere sentimental, mi-a spus că oferta este la un preţ neobisnuit de mic pentru tipul de lucrări prestate.

- Şi doriţi să modificaţi oferta? Doriţi exemplarul depus înapoi sau să anulez...

- Nu stiu ce să fac. Intenţionez să mai iau o dată legătura cu domnul Kencade, pentru a mă sfătui. Mi-a spus să mă programez pentru o altă convorbire, pentru că astăzi e îngrozitor de ocupat. Mi-a sugerat că suntem o firmă prea mică pentru o lucrare atât de mare. Dacă as prelua lucrarea, ar trebui să angajez mai mulţi oameni si să achiziţionez mai mult echipament, sau poate s-ar putea să facem doar o parte din lucrare. Cel puţin asta a propus domnul Kencade, si m-a rugat să vă informez si pe dumneavoastră până când reusesc să iau din nou legătura cu dumnealui. Pentru mine totul este nou si câteodată mă simt atât de neajutorată...

Tot atât de neajutorată ca o pisică la pândă, gata să-si scoată ghearele, se gândi Cindy, ridicându-se pentru a da de înţeles că întrevederea luase sfârsit.

- Nu voi lua nici o decizie până nu discut cu domnul

Kencade. Mulţumesc că aţi venit, doamnă Salter.

Cum iesi acea individă, se duse în biroul lui Maggie, intrigată.

- Chiar este Denise Salter?

- In persoană.

- Expertă în lucrări de demolare? Nu se potriveste deloc cu... făcu un gest sugestiv cu mâna, ca pentru a indica înfăţisarea acesteia.

- Descinsă direct din cabinetul de cosmetică unde lucra înainte de a hotărî să preia firma tatălui ei - hotărâre pe care sunt convinsă c-a luat-o în clipa în care se văzu în braţele lui Clay.

- Ah, n-am stiut că e... atât de apropiată cu el.

- Nu, draga mea; nu-l cunoaste aproape deloc.

- Bine, dar ai spus... Maggie, nu mai înţeleg nimic.

- Atunci, ascultă: Daniel Salter, patronul firmei Salter - Lucrări de demolare, era văduv si rupsese orice legătură cu fiica lui, Denise. De fapt, cel puţin asa i-a spus lui Tom unul din muncitorii lui Dan, nu mai luase legătura cu ea de mai bine de trei ani. Când Dan a făcut infarct si a căzut de pe schelă, sigur că l-au dus la spital si au chemat-o si pe Denise. Pentru că accidentul s-a produs în cadrul unui proiect al lui Clay, l-au chemat si pe el. Fireste, a încercat s-o consoleze pe biata fiică îndurerată, iar acum individa e destul de smecheră să-si dea seama imediat cum să obţină lozul câstigător - atuurile cu care să impresioneze: tatăl mort, o afacere pe care trebuie s-o redreseze, iar ea, o femeie lipsită de protecţie, adică exact punctul slab al lui Clay, care se crede marele protector al sexului slab; aceasta e o mostenire a perioadei din adolescenţa sa, probabil

perioada de maximă sensibilitate, marcată de relaţia foarte apropiată de prietenie pe care a văzut-o cu cele trei surori vitrege ale sale.

- Cred că numărul mare de fraţi vitregi rezultaţi în urma numeroaselor căsătorii ale mamei lui i-a adus numai dezavantaje. Apropo, ai amintit ceva despre ajutorul acordat de Clay unei case de băieţi cu probleme psihice, ori nu apare nici o menţiune de acest gen în fişele de impozite. Aş vrea să mă interesez în legătură cu aceasta; cheamă-mă, te rog, când se-ntoarce la birou.

După două ore, Maggie o trimise la Clay şi Cindy îl abordă direct, întrebându-l dacă era adevărat ce aflase.

- Da... răspunse el, privind-o uimit. Vezi tu, am cunoscut cândva un băiat care...

- Nu, nu contează amănuntele; vroiam să ştiu cum se numeşte aşezământul.

- „Belsten's Ranch“. Fondatorul este un om deosebit; a început pe cont propriu, iar acum primeşte nişte fonduri, cred...

- Printre care şi de la tine. Cât şi de cât timp?

- Nu ştiu; poate de cincisprezece ani... Cindy, nu ştiu nici cât, nici de cât timp, doar nu te aştepţi să ţin o evidenţă strictă.

- Nu, sigur că nu. Poate fi vorba de unul sau două milioane şi nu putem acoperi decât trei ani în urmă.

- Despre ce vorbeşti?

- Impozite. „Carruthers şi Cranston“ ţi-a calculat impozitele - atât cele ale companiei, cât şi cele personale - timp de mai mulţi ani, dar niciodată n-a

apărut vreo donaţie de caritate.

- Prefer ca un dar să fie dar, nu o portiţă de evaziune fiscală.

- E o atitudine neobisnuită.

- Ştiu; în general, se presupune că încerc prin orice mijloace să evit să plătesc impozitele. Dar cu cât plătesc mai multe taxe, cu atât mai mult înseamnă c-am câstigat si nu mă deranjează să dau guvernului ceea ce i se cuvine. In plus, îi datorez acest lucru. Privi câteva clipe pe fereastră, apoi se-ntoarse iar spre ea. Datorită banilor de la guvern s-a putut redresa afacerea tatălui meu.

- Mi s-a spus că tu ai reusit s-o redresezi.

- Probabil c-ai discutat cu Tom sau cu Maggie. Ei bine, ei idealizează, zâmbi el. Nu, Cindy. Când tatăl meu a avut primul atac de inimă, eram faliţi. A petrecut două săptămâni în salonul rezervat cazurilor sociale din spitalul local si pot spune că a primit cea mai bună îngrijire. Şi-a revenit, dar pierduse deja afacerea, fiind pe punctul de a pierde si casa. Am consultat un avocat care m-a ajutat să obţin un mic împrumut de la guvern. Cu acesti bani, am putut reamenaja clădirea si pune bazele „Kencade Enterprises“. Asta, ca să nu mai vorbim de bursele care m-au ajutat să-mi termin studiile. Părerea mea este că avem o ţară grozavă, Cindy. Plătind impozitele, de fapt nu fac altceva decât să înapoiez o mică parte din ceea ce datorez. După cum am spus, nu mă deranjează deloc să le plătesc.

Cindy rămase locului, cucerită de sinceritatea lui si coplesită de admiraţie pentru acest bărbat, atât de deosebit faţă de toţi ceilalţi pe care-i întâlnise.

- Abia acum începe să-mi fie clar, spuse ea

stăpânindu-si cu greu emoţia si atingându-i usor braţul. Dar, sincer, sunt uluită cum ai reusit până acum, în ciuda naivităţii cu care acţionezi. Ia loc, indică ea spre canapea. Trebuie să discutăm.

- Despre ce? zâmbi amuzat, dar se aşeză.

- Despre acţiuni caritabile şi despre cum să fii pe aceeaşi lungime de undă cu analistul tău de achiziţii; şi despre cum ai putea să ai o afecere mult mai prosperă ascultându-mi sfatul.

- Sună promiţător - o conversaţie grozavă.

- De fapt, nu va fi o conversaţie; voi vorbi numai eu, iar tu vei asculta.

Clay începu să spună ceva, dar Cindy îi făcu semn cu mâna să tacă.

- M-ai angajat ca să te ajut. Şi acum, pentru că am aflat ce vrei de fapt, o voi face. Ascultă-mă. încercă să-şi organizeze gândurile făcând câţiva paşi prin cameră, apoi se opri şi-l privi. Primul lucru pe care va trebui să-l facem este să scoatem la iveală donaţia ta. O donaţie este o deducere legală, nu o evaziune fiscală. Vom modifica declaraţiile tale de impozit pe trei ani în urmă. S-ar putea chiar să nu fie restituită o sumă considerabilă, ceea ce ne-ar prinde extrem de bine în momentul de faţă. Şi asta pentru că, adăugă ea ridicând mâna pentru a-l opri din nou să vorbească, e nevoie de bani pentru conducerea unei instituţii caritabile. Da, cumpărarea unor firme în pragul falimentului şi transformarea lor în afaceri prospere care să asigure în continuare oamenilor locuri de muncă, este o acţiune caritabilă. Aceste firme, la rândul lor, continuă să plătească impozitele cuvenite statului, ajutându-l astfel

să prospere. Nostim, nu-i aşa? Nemaiputându-se stăpâni, Clay izbucni în râs. Ei bine; îţi repet că acesta e un act de caritate, fie că vrei să recunoşti sau nu. Aşadar, vom obţine măcar o parte din banii care ţi se cuvin şi, alături de banii încasaţi din vânzarea liniei navale, îi vom plasa pe piaţa de capital. Astfel, vom putea finanţa proiectul de reconstrucţie şi vom opri cumpărarea de noi...

- Bine, bine, am înţeles.

- Chiar m-ai înţeles? Pentru că acum sunt la unison cu tine. Vreau din tot sufletul să continuu pe aceeaşi linie, dar nu vreau să dai faliment; şi asta nu numai pentru binele tău, ci şi pentru binele multor oameni - şi, bineînţeles, al acestei ţări de care eşti atât de mândru.

Amândoi râseră.

- Bine, Cindy, spuse el dezarmat, ridicându-se. Sunt în mâinile tale. Poţi face ce vrei cu mine. O îmbrăţişă, apoi îşi retrase imediat braţele. Scuză-mă, n-am vrut...

- Nu-i nimic. îşi lăsă privirea în jos, de teamă ca el să nu observe cât de mult tânjea să fie în braţele lui din nou. Vom lucra împreună: să fii convins că voi face tot ce pot pentru a-ţi servi interesele.

În următoarele săptămâni, relaţia de lucru dintre ei deveni excelentă, pe măsură ce Cindy descoperea cu tot mai multă plăcere firea vizionară a lui Clay. încă înainte de începerea lucrărilor de demolare, acesta închirie spaţii şi facilită discuţiile dintre viitorii chiriaşi şi arhitecţi. Se făcuseră, de asemenea, primii paşi în reconversia fabricii de unelte din Denver, se instalaseră noile utilaje, în paralel cu instruirea personalului în vederea fabricării noilor produse: recipiente pentru

medicamente şi alimente. Cindy considera ideile lui absolut fascinante şi ţinea pasul cu ele în acelaşi ritm trepidant. Pentru că impusese o relaţie strict profesională, se străduia să nu dea atenţie deselor lui întâlniri cu alte femei - de cele mai multe ori cu Lisa Daniels si cu Denise Salter, desi îi era greu să-si înfrângă durerea de fiecare dată când îl vedea însoţindu-le la masă sau cine stie unde. Clay hotărâse ca firma Salter să execute o parte din lucrări, pentru că „fiica lui Salter se chinue să continue ceea ce tatăl ei a început“, după cum îi mărturisise el lui Cindy, iar aceasta nu adusese nici o obiecţie, desi nu-i fusese usor.

- Totusi, ce mai vrea acum? izbucni ea în cele din urmă în faţa lui Maggie, exasperată de desele veniri ale Denisei la Clay. A obţinut deja contractul!

- Nu fi naivă, scumpa mea; doar nu-ţi închipui că asta o interesa de fapt. Contractul n-a fost decât portiţa prin care să pătrundă în biroul si poate si în inima lui Clay. Şi n-as spune că nu e pe drumul cel bun; un mod sigur de a-i atrage atenţia lui Clay este de a-i cere sfatul. Ştii cum sunt bărbaţii...

- Da... nu prea isteţi...

Cindy iesi, enervată, lăsând-o pe Maggie zâmbind.

Clay îşi respecta promisiunea, deşi îi era îngrozitor de greu. Era chinuitor să stea lângă Cindy, s-o vadă vibrând de entuziasm şi totuşi să n-o cuprindă în braţe şi să-i sărute buzele. Era absolut fascinant de eficienţa ei: conturile sale erau bine administrate, iar el putea să-şi realizeze toate planurile. Cel puţin, atâta timp cât nu-i impunea vreo restricţie categorică. O revedea luându-şi

acel aer autoritar, influenţându-l ferm şi responsabil: „Nu, nu putem face aşa ceva!“ Mingonă, delicată şi totuşi atât de categorică. Şi mai ales... atât de înnebunitor de atrăgătoare.

Dar nu putea încălca înţelegerea; dacă va dori ca lucrurile să se schimbe, ea va trebui să facă prima mişcare. în încercarea de a şi-o scoate din minte, Clay îşi menţinea programul extrem de încărcat - nu numai la birou! Lisa continua să vină cu tot felul de propuneri interesante: tenis, teatru, câte o petrecere pe iahtul ei... chiar cu invitaţia la petrecerea pe care vărul ei urma s-o dea cu ocazia redeschiderii fabricii din Denver.

De asemenea, continuase să meargă la Greenwich să exerseze cu Johhny, dar de fiecare dată o evita pe Cindy.

Cindy privea de la fereasttra camerei lui Johnny cum Clay exersa cu acesta, în timp ce Teri şi Jamey aveau voie să strângă mingile. Se simţea singură, în timp ce curtea răsuna de vocile şi râsetele copiilor.

Să-l invite pe Clay la masă? Oricum n-ar fi rămas. De obicei, după ce îl antrena pe Johnny, urca imediat în maşină şi pleca discret. Oare o evita?

„Nu ştiu ce te face să crezi că s-ar gândi la tine. Fii serioasă, Cindy; probabil că se grăbeşte la o întâlnire cu una din acele frumoase doamne“.

Coborî în living, gândindu-se că poate se izolase prea mult; poate că era cazul să meargă din când în când la teatru cu Maggie, sau măcar să ia masa împreună cu fosta ei colegă, Jane.

Deodată, copiii intrară zgomotos în casă,

întrerupându-i gândurile. Inima începu să-i bată atât de tare, încât i se părea că abia îl mai aude pe Jamey:

- Cindy, poate să rămână si Clay la masă? Uite-l aici!

- Nu, nu pot să rămân. Copii, mergeţi si spălaţi-vă pe mâini, pentru că vreau să discut ceva cu mătusa voastră. Cindy, vrei să vii puţin afară?

Pesemne ceva legat de serviciu, se gândi Cindy, făcând totusi eforturi să-si stăpânească emoţia.

- Johnny si Teri, începu el imediat când ajunseră pe alee, îl chinuiesc îngrozitor pe Jamey.

- Oh, Doamne, iar? Oftă, stiind că acestia râdeau de el si-l numeau las de când întrerupsese lecţiile de înot. Le-am tot explicat monstrilor acestora mici, dar degeaba!

- Copiii spun tot ce le trece prin minte, chiar lucruri pline de cruzime.

- Asa e. I-am spus lui Jamey să nu-i mai bage în seamă.

- Cred totusi că orice copil ar trebui să înveţe să înoate.

- Dar e pur si simplu îngrozit de apă. Johnny înoată ca un peste, iar Teri e prea mică pentru a se teme. Pe când el... ar fi trebuit să meargă mai devreme, dar tocmai în acea perioadă s-a întâmplat tragedia cu mama lui si nu vreau să-l forţez.

- Nu. Ştiu că vrei să-l protejezi, dar iată ce vroiam să-ţi propun: ce-ar fi să-l iau cu mine la club de câteva ori? Poate că, dacă nu sunt copii prin preajma lui care să-l terorizeze si sunt si eu lângă el... cine stie... s-ar putea să încerce încă o dată. Ce spui?

- Chiar vrei să faci acest lucru? Făcu o pauză,

nevenindu-i să creadă că, indiferent de relaţiile dintre ei doi, Clay nu-i dezamăgea pe copii.

- Sigur, de ce nu? Trebuie să plec, acum. Vin să-l iau duminică după partida de golf; să spunem... pe la ora două.

Apoi plecă, înainte ca ea să-i poată mulţumi.

Duminică, Johnny şi Teri ar fi vrut să meargă şi ei.

- Nu, spuse Clay ferm; de data aceasta e rândul lui Jamey. Tu, Johnny, ai antrenamentul la baseball, iar tu, domnişoară, continuă el luând-o în braţe pe Teri, ce-ai spune de o vizită la Grădina Zoologică... desigur, dacă te lasă Cindy; doar noi doi.

Când Jamey dispăru împreună cu Clay, Cindy se simţi la fel de părăsită ca şi ceilalţi doi copii. încercă să se amăgească la gândul că hotărârea de a pregăti o masă specială la întoarcerea celor doi fusese luată doar pentru a mai ridica moralul lui Johnny şi Teri.

- Ce-aţi zice să mă ajutaţi să gătim ceva deosebit?

Ceva ce i-ar plăcea lui Clay. îşi aminti cât de încântat fusese tatăl ei când Claire îi pregătise de ziua lui friptură de vită cu varză. Dacă ştiu să citesc, voi şti şi să gătesc, îşi spuse ea optimistă, căutând cărţile de bucătărie rămase de la sora ei.

Merseră toţi trei să cumpere tot ce-aveau nevoie, apoi, în timp ce Johnny şi Teri aranjară o masă festivă, Cindy începu să fiarbă pe rând carnea, legumele, să măsoare cu migală fiecare ingredient pentru sos, atentă la fiecare detaliu.

Când auzi motorul Jaguarului lui Clay, totul era gata, iar ea abia îşi putea stăpâni emoţia.

- Cindy, pot să înot acum... mă rog... aproape...! strigă Jamey entuziasmat, cum intră.

- S-a menţinut puţin la suprafaţă si a făcut câteva miscări... Cred că, după alte două sau trei sedinţe, va sti cu adevărat să înoate, explică zâmbind Clay.

- Clay m-a lăsat să mă urc în spatele lui si am traversat asa bazinul de două ori. Şi nu mi-a fost frică deloc!

- Grozav, Jamey!

- Am pregătit masa, spuse Johnny.

- Vino să vezi ce frumos am aranjat-o! completă Teri, luându-l de mână pe Clay.

- M-am gândit că veţi veni înfometaţi si-am pregătit... adică eu si copiii, ceva!

- Ah, după cum miroase, stiu ce aţi pregătit! Hmm, ce aromă! Mătusa mea, Marilyn, făcea friptura de vită cu un sos special, care mirosea exact asa. Bine, dar spuneai că nu stii să gătesti!

- Ştiu, în schimb, să citesc.

- Şi încă foarte bine, după câte văd. Ah, ce rău îmi pare că nu pot rămâne, Cindy, dar trebuie să fiu la cină în altă parte - o întâlnire programată încă de acum o lună.

Cindy abia dacă auzi explicaţiile si scuzele lui.

- Nu-i nimic, oricum trebuia să pregătesc ceva pentru copii, reusi ea să soptească, străduindu-se să-si păstreze zâmbetul pe buze până când Clay plecă.

Din fericire, Teri nu reusise să-l tragă să vadă masa.

Chiar avea o întâlnire, sau fusese un pretext?

„Ce prostie din partea mea! Sigur că avea o întâlnire“.

Cu cine?

Nu mai conta. In definitiv, această masă nu era

decât un gest de mulţumire pentru ceea ce Clay făcea pentru copii.

Capitolul 10

Era ultimul meci din sezon - cel mai greu, pentru că echipa lui Johnny, „Senco Cubs“, juca împotriva „Pizza Pirates“, rivala lor cea mai redutabilă; cea pe care nu o putuse învinge niciodată.

Partida ajunsese la momentul crucial: era sfârşitul ultimei reprize şi scorul era 20 la 18 în favoarea „Piraţilor“. Echipa lui Johnny mai avea totuşi o şansă şi Cindy zâmbi uşurată când văzu că următorul la serviciu este Davey Prescott - cel mai bun jucător al lor. într-adevăr, dacă putea redresa cineva situaţia, atunci acela era Davey.

Toate speranţele lui Cindy se spulberă însă, o dată cu neaşteptata lovitură ratată a acestuia. Văzu cum Steve, tatăl lui, încearcă să-l consoleze şi aproape că ea însăşi simţi durerea şi dezamăgirea băiatului. Ceea ce simţi în clipa următoare depăşi totuşi deznădejdea, căpătând proporţiile unei adevărate groaze, căci îşi dădu seama cine urma la serviciu - Johnny.

Tocmai el, care era atât de sensibil încât nu se va putea remonta niciodată după un astfel de esec si tocmai acum, când era chiar ultima sansă a echipei. Se va simţi atât de vinovat si nu va uita niciodată dacă...

Isi ţinu respiraţia, văzându-l păsind linistit si luând bâta... cu un aer profesionist.

„Doamne, să nu gresească! Măcar o dată!“ se rugă ea, desi îsi dădea seama că e o prostie - era un simplu joc, nu o chestiune de viaţă si de moarte. Auzi zgomotul înfundat al mingii si închise ochii. Când îi deschise, mingea zbura departe... departe... Lovitură nimerită.

Cindy nu-si mai putea stăpâni bucuria: sărea, striga,

aplauda. Câstigaseră! Câstigaseră cu 21 la 20. Şi Johnny fusese cel ce adusese victoria.

Nici măcar nu putu s-ajungă lângă el să-l îmbrăţiseze, pentru că era înconjurat de colegii săi de echipă care-l felicitau. Dar, în ciuda acelui vacarm, distinse vocea lui Bob Bailey, antrenorul „Piraţilor“.

- Prescott, vreau să contest lovitura.

- Cum? Steve îl privea parcă nevenindu-i să creadă. Incerci să spui că lovitura nu a fost corectă? Doar ai văzut chiar tu!

- Nu, lovitura a fost corectă, dar băiatul a aruncat neregulamentar.

- Cum?

- Nu avea casca pe cap.

Steve, ca si toţi ceilalţi care auziră discuţia, întoarse capul să se uite la Johnny. Acesta încă mai avea casca dată pe spate.

- Ah, poate că n-am observat eu... Ce naiba, doar nu vrei să contesti lovitura pentru că...

- E o regulă strictă, Prescott.

Mulţimea, deodată, tăcu. Părinţii şi ceilalţi spectatori coborâră din tribună şi făcură cerc în jurul celor doi antrenori, cu răsuflarea tăiată.

- Ceri o reluare?

- Nu; vreau să cedezi meciul „Piraţilor“.

Cindy simţi că se sufocă de indignare. Unul din motivele pentru care „Piraţii“ erau imbatabili era faptul că Bailey menţinea pe teren cei mai buni jucători, fără să-i folosească şi pe ceilalţi, pe când Steve avea grijă ca fiecare jucător să intre, pe rând, pe teren. Categoric, lui Bailey nu-i păsa de băieţi, ci doar de victorie. Iar acum,

vroia să-i ia lui Johnny bucuria rezultatului pentru care muncise atât. Nu, nu va lăsa să se întâmple aşa ceva.

- Nu poţi face asta! spuse ea, păşind între cei doi bărbaţi. Este şi vina ta. Dacă ai observat că nu are casca, de ce nu l-ai oprit pe jucătorul tău să primească mingea?

Nu mai ştia ce-i răspunsese Bailey şi nici ce argumenta ea, ştia doar că lupta cu înverşunare ca lui Johnny să nu i se ia victoria.

- Staţi puţin, încercă Steve să intervină pentru a restabili ordinea. Să fim raţionali. în definitiv, este un simplu meci între copii.

Cindy se-ntoarse să privească spre băieţi; mulţi dintre ei rămăseseră în preajmă, atenţi la discuţie, dar tot atât de mulţi se retrăseseră şi se jucau între ei.

- Să-i lăsăm pe băieţi să hotărască! se auzi din nou vocea lui Steve, acoperind toată acea rumoare. Jucătorii de la ambele echipe vor vota dacă sunt de acord cu scorul sau nu.

- Sigur, acceptă imediat Bailey. Mi se pare corect.

Cindy se simţi cuprinsă de un val de furie, văzându-i zâmbetul siret; sigur că era de acord, doar echipa „Piraţilor“ avea mai mulţi jucători.

- Nu! strigă ea cu pumnii strânsi. Nu este corect. N-am să te las să...

- Cindy!

Cineva o prinse de braţ, trăgând-o de acolo delicat, dar ferm.

- Lasă-mă-n pace! Vreau să le spun că...

- Ştiu ce vrei să le spui, o întrerupse Clay, dar nu acum. Calmează-te. Steve are dreptate: e meciul

băieţilor.

Reusise s-o ducă de partea cealaltă a parcului de lângă teren.

- Nu e drept! izbucni din nou Cindy, aproape în lacrimi. Johnny a lovit mingea si...

- Ai văzut ce lovitură frumoasă? Perfectă! Nimeni, Cindy, absolut nimeni, nu-i poate lua asta.

- Bine, dar nu vezi că asta încearcă să facă? In echipa adversă sunt mai mulţi copii si vor vota în favoarea lor.

- Crezi că băieţii nu pot fi corecţi? Ar trebui să ai mai multă încredere în ei. Şi nu-l poţi feri mereu pe Johnny de greutăţi. Va trebui să suporte verdictul celorlalţi copii. Asa cum spunea si Steve, este jocul lor, în definitiv. Dar, indiferent de decizia lor, nimeni nu va uita acea lovitură, mai ales Johnny. Or, această reusită rămâne a lui; absolut nimeni nu i-o poate lua.

Când reveniră în mijlocul grupului, Cindy era, dacă nu împăcată cu această idee, cel puţin mai calmă. Jucătorii ambelor echipe erau asezaţi în tribune si li se dăduseră niste bilete pe care urmau să scrie „da“ sau „nu“. Cindy aştepta cu răsuflarea tăiată numărarea voturilor. îl văzu pe Steve zâmbind, pe Bob Bailey vârându-şi mâinile în buzunare şi ridicând din umeri. Cu excepţia a doi jucători, toţi ceilalţi scriseseră „da“.

Abia acum, ovaţionând împreună cu ceilalţi, începură să-i curgă lui Cindy lacrimile pe obraji.

- Sunt surprinsă, se adresă ea lui Steve şi lui Clay. Am crezut că nu vor fi corecţi. îmi este atât de ruşine...

- Nu, nu puteau fi. Ştiu toţi ce-nseamnă o asemenea lovitură şi nu l-ar fi dezamăgit pe Johnny, spuse Steve.

- Mulţumesc, zise Cindy, luând mâna lui Clay.

Incidentul părea să nu fi umbrit deloc victoria şi toţi băieţii
abia aşteptau să meargă la petrecerea pe care Steve o organizase pentru ei şi părinţii lor, acum, la încheierea sezonului.

- Clay, vii şi tu, nu-i aşa? întrebă Johnny. Sper că nu trebuie să mergi în altă parte.

- Sigur că vin. N-aş rata această ocazie pentru nimic în lume, doar este o zi importantă pentru noi.

Cindy descoperi că locuinţa familiei Prescott nu era departe de locul unde locuia ea. Era o casă mai spaţioasă decât a ei, cu un bazin ca pentru antrenamente olimpice. Imediat, toţi copiii şi mulţi dintre părinţi intrară în bazin, pentru că petrecerea fusese organizată special în acest scop. Când îl văzu pe Jamey intrând în apă cu aceeaşi plăcere ca toţi ceilalţi, Cindy se simţi la fel de mândră ca pentru succesul lui Johnny; şi... la fel de recunoscătoare lui Clay. în trei şedinţe la club, Jamey realizase ceea ce-i fusese imposibil în atâtea lecţii de înot.

Il privi cu admiraţie pe Clay care, împreună cu tatăl unui copil, fusese rugat de Steve să supravegheze copiii în bazin. Ii plăcea faptul că era atât de atent si grijuliu si că se implica imediat acolo unde era nevoie de el; dar, nu numai atât: trăia cu bucurie clipa!

Trăieste clipa! Da, avusese dreptate.

Cindy îsi întrerupse sirul gândurilor văzând-o pe Marcy asezând farfuriile pe una din mesele de picnic si merse imediat s-o ajute.

Petrecerea era într-adevăr reusită si toţi se distrau.

Când plecară aproape toţi, în timp ce Steve si Clay discutau împreună si copiii strângeau sticlele de apă minerală împrăstiate în curte, Cindy simţi nevoia unui sfat prietenesc din partea lui Marcy.

- Spune-mi, cum reusesti?

- Ce anume?

- Să-ţi cresti copiii atât de frumos. Şi parcă totul vine de la sine! Parcă nu-ţi faci niciodată griji.

- Ah, cum să nu-mi fac! E un lucru absolut firesc.

- Dar parcă nu atât de mult ca mine. Uite, de exemplu acum. Am primit ieri o scrisoare de la bunicii din partea tatălui... copiilor, prin care îi invită să petreacă toată luna august la ei. Intr-adevăr, scrisoarea o mirase si-o mâhnise si-i povesti lui Marcy că acestia nu se interesaseră niciodată de nepoţi. Nu stiu dacă e bine să-i las să petreacă atât de mult timp acolo.

- Da, stiu si eu cum e. Am o soră în California care are un stil foarte asemănător cu al bunicilor Atwood. Şi totusi, i-am lăsat pe Ginger si Davey la ea vara trecută, când am mers împreună cu Steve în Japonia. Copiii nu numai că au supravieţuit şederii acolo, dar le-a şi plăcut. îţi spun eu că se descurcă.

- Da, numai că eu, nefiind mama lor adevărată, îmi fac poate mai multe griji decât e necesar, de teamă să nu greşesc.

- Oricum, ca grad de rudenie eşti mai apropiată de ei decât sunt eu faţă de copiii mei. Eu nu le sunt decât mătuşă vitregă.

- Cum?

- Am devenit mătuşa lor vitregă atunci când m-am căsătorit cu Steve. Părinţii copiilor, buni prieteni de-ai

mei, s-au înecat într-un accident de barcă; Davey avea aproximativ cinci ani, iar Ginger trei. Pentru că nu se cunoştea nici o rudă în viaţă a copiilor, au fost aduşi într-un centru de plasament şi, la cererea mea, eu lucrând ca asistentă socială acolo, cazul mi s-a repartizat mie. în cele din urmă, am descoperit existenţa unui unchi al copiilor - Steve Prescott. Când l-am cunoscut, m-am îndrăgostit nebuneşte de el şi ne-am căsătorit. Asta se-ntâmpla acum patru ani.

- Şi după cum se vede, sunteţi la fel de îndrăgostiţi unul de celălalt. Nu mi-am închipuit... Nici tu nu mi-ai spus niciodată când ne-am întâlnit.

- Cred că nu m-am gândit. Ştii, după un timp începi să te simţi cu adevărat părintele lor natural.

- Şi vă spun „mama“ şi „tata“.

- Asta e o inovaţie mai recentă - ideea lui Davey: pentru că bebeluşul care va apărea să poată învăţa formula de adresare corectă. Cred, mai degrabă, că vor să se simtă egali. Iar Ginger e de acord cu absolut tot ce propune Davey.

- Inţeleg...

- Nici nu stii cât de mult am încercat să-l conving să nu ia copiii, pentru că mi se părea mult prea nestatornic.

- Steve Prescott nestatornic!

- Asta ca să vezi cât de gresite pot fi primele impresii. La vremea aceea nu avea un domiciliu stabil, si am crezut...

Nu-si mai termină ideea, pentru că Steve si Clay veniseră lângă ele si continuară discuţia începută; se părea că se cunosteau vag, deoarece făcuseră parte din

acelasi comitet de conducere cândva, asa că aveau acest subiect comun de conversaţie.

Mai rămaseră un timp, apoi Clay si Cindy plecară împreună cu copiii. Pentru o clipă, Cindy speră ca el să propună să vină acasă cu ei, dar se urcă în masina lui, îi spuse să fie atentă la drum si plecă în direcţie opusă.

Ziua cea frumoasă se terminase.

Cu siguranţă, însă, avea să rămână în amintirea ei. Nu numai copiii deveniseră mai puternici în urma relaţiei lor cu Clay, dar si ea. De acum încolo, avea să trăiască bucuria fiecărei clipe alături de oamenii cu care se simţea bine, sau alături de care copiii ei se simţeau bine.

„As putea să-i invit din când în când, duminica, pe Marcy si Steve cu copiii lor. Şi pe Clay... de ce nu? Am văzut că se înţelege bine cu Steve. Şi poate că...

După trei zile, Steve îi telefonă de la spital.

- E fetiţă! Karen Louise Prescott. E frumoasă şi Marcy se simte bine.

- Mă bucur enorm! spuse Cindy, cu ochii umezi de lacrimi de fericire.

După alte trei săptămâni, Marcy o invită la botez - cam repede, dar ţinea să mai fie şi mama ei în oraş pentru a participa la petrecere.

Cindy se gândi să-l roage pe Clay s-o însoţească, dar acesta poate că nici nu era în oraş. în ultima vreme fusese mai mult plecat: mai întâi, două săptămâni în Europa pentru a negocia vânzarea Liniei Navale Scandinave, iar acum în Denver. Poate că totuşi se-ntorsese, având în vedere că urma să fie luni la birou, dar, oricum, nu putea lua legătura cu el, neştiindu-i

numărul de telefon de acasă.

Doamna Stewart şi chiar şi băieţii o admiraseră înainte de a pleca la petrecere, aşa că se simţea bine din punct de vedere al modului cum arăta, dar asta nu-nsemna că nu se simţea foarte singură; de altfel, i se părea ciudat să fie fără copii într-o zi însorită de duminică şi neînsoţită de nici un bărbat la o petrecere - fie aceasta chiar şi o ceremonie de botez.

- Aceasta este surioara mea, făcu prezentările Ginger, aplecându-se deasupra leagănului şi netezind o cută a rochiţei de botez a bebeluşului. O cheamă Karen.

- Este adorabilă. Are ochii tăi mari, albaştri, Marcy, şi părul negru ca al lui Steve. Ce combinaţie interesantă! E într-adevăr frumoasă.

- Aşa este, confirmă Steve. Uite ce gropiţe are!

- Steve, las-o pe alţii s-o admire, glumi Marcy.

- Lasă-l în pace, Marcy. Are tot dreptul să fie mândru.

Erau o familie atât de fericită si revărsau atât de multă
dragoste în jurul lor, încât Cindy nu se mai simţi singură. Aceasta... până la sosirea lui Clay care, spre surprinderea ei, fusese si el invitat si venise... cu acea femeie deosebit de frumoasă care-l însoţise în călătoria la Denver.

- Lisa Daniels, făcu Marcy prezentările. Lisa este, la fel ca mine, în comitetul Societăţii „Casa Copilului“. Lisa, ţi-o prezint pe Cynthia Rogers; lucrează în cadrul Companiei Kencade.

- Ah, da! Este prima dată când facem cunostinţă, dar te-am văzut de multe ori la birou la Clay.

- Da, într-adevăr, răspunse Cindy, reusind să mai schimbe câteva fraze de politeţe cu Lisa si chiar să-l salute veselă pe Clay.

Dar, ceea ce era mai important, reusi să nu se mai uite la Clay tot restul după-amiezii!

Se dusese însă toată plăcerea. Nu-i ridica moralul nici măcar comentariul lui Marcy la plecarea ei:

- Clay a venit cu Lisa Daniels, dar femeia pe care n-a slăbit-o din priviri toată după-amiaza a fost Cynthia Rogers. A fost absolut evident, Cindy. Ce e între voi?

- Nu e nimic între noi. Suntem doar amici si... lucrăm împreună. Asta e tot.

„Trebuie să nu uit asta“, îsi repetă ea tot drumul până acasă. Clay îsi respecta promisiunea si păstra relaţia lor strict la nivel profesional. De ce nu era si ea în stare să facă la fel?

Capitolul 11

Cindy trebuia să ia o hotărâre rapidă în privinţa vizitei copiilor la bunici. Doamna Atwood telefonase să-i spună că soţul ei urma să vină la New York pentru câteva zile, cu afaceri, şi la întoarcere putea lua copiii cu el. De asemenea, îi spuse că programaseră o excursie la Cascada Niagara şi poate chiar în Canada.

Cindy promise să-i dea răspunsul în câteva zile. Ceru şi sfatul lui Maggie.

- Mi se pare o excursie plăcută pentru ei. De ce te deranjează?

- Aş putea spune că nici nu-i prea cunosc pe copii...

- Cum aşa? Proprii lor bunici? Atunci, cu atât mai mult e timpul să se cunoască.

- Nu ştiu ce să spun... Nu sunt ca tine...

- Nu toţi bunicii sunt la fel, aşa cum nici oamenii nu sunt toţi la fel. Dar nu-ţi face griji. Copiii vor supravieţui.

Acelaşi lucru îi spusese şi Marcy. Ca s-o facă să-nţeleagă reţinerea ei, Cindy îi spuse ce atitudine avusese mama lui John la moartea lui Claire.

- Cel puţin a fost sinceră, comentă Maggie, recunoscând că nu mai e la vârsta la care să crească nişte copii. Aceasta e o mare responsabilitate.

- Şi acum, de ce îi vrea?

- Una este o lună şi cu totul altceva o viaţă, draga mea. Şi este clar că vrea să-i cunoască. Nu fi egoistă.

Cindy întrebă copiii dacă vor să meargă.

- Grozav! spuse Johnny. Cascada Niagara! Am văzut-o în fotografii.

- Grozav! repetă şi Jamey. N-am mers niciodată cu avionul.

- Şi eu vreau să merg, completă şi Teri.

Nici un cuvânt de părere de rău c-o lasă acasă, sau că le va fi dor de ea.

Aşadar, îi lăsă să plece şi-i dădu doamnei Stewart un concediu de o lună, după care nu se simţi parcă niciodată mai singură şi părăsită ca atunci.

„Fii atentă ce-ţi doreşti, pentru că s-ar putea să se împlinească“, îşi aminti sfatul mamei ei. Oare chiar îşi dorise, fie şi pentru o clipă, să revină la viaţa liberă, fără griji, „dinainte de copii?“ Deveniseră o parte din fiinţa ei, astfel încât nu mai putea fi ea însăşi fără ei? Nu mai găsea nici o plăcere în mersul la teatre, restaurante, întâlniri?

întâlniri. Sigur, se mai iviseră ocazii, dar fusese prea ocupată şi nici nu o interesase aşa ceva. într-o clipă de sinceritate cu sine însăşi, recunoscu faptul că singurul bărbat cu care ar fi dorit să se întâlnească era Clay. Numai că acesta era mai mult plecat în ultima vreme.

Era aproape tot timpul la Denver, ocupat cu apropiata deschidere a fabricii. Nu venise decât de câteva ori la sediul companiei, si atunci Cindy nici nu reusise să-l vadă. Cu atât mai surprinsă fusese marţi dimineaţa când intră în biroul ei si puse un pachet pe masă.

- In semn de mulţumire. Hei, nu-l deschizi? adăugă când Cindy rămase privindu-l uimită.

Desprinzându-si cu greu privirea de la el, luă pachetul si-l desfăcu: un certificat pentru o sută de acţiuni în cadrul noii fabrici numite acum „Denver Packaging“„.

- Vai, Clay! Era pur si simplu coplesită.

- Ai fost grozavă, Cindy. Ai făcut adevărate minuni în

privinţa administrării părţii financiare. Membrii consiliului de conducere au hotărât că meriţi un bonus.

- Mulţumesc, dar nu mi-am făcut decât datoria. Nu m-am asteptat la asa ceva.

- Nu valorează foarte mult acum. Dar... păstrează aceste acţiuni. Avem deja un contract mare cu unul din cei mai importanţi furnizori de medicamente si alte câteva în curs de a fi semnate. Trebuie să plec acum, dar mai discutăm noi.

Iesi înainte ca Cindy să mai poată spune ceva. Ochii i se umeziră. Nu membrii consiliului hotărâseră asta, ci el, minunatul si generosul Clay. „Păstrează aceste acţiuni“. Ca si cum s-ar fi putut despărţi vreodată de ele. Această legătură dintre ei, indiferent cât de mică, o făcu să se simtă o parte din el.

„O parte din Compania Kencade, fraiero. Şi încetează să crezi că esti deosebită. Clay face gesturi de acest fel pentru toţi asociaţii săi“.

Se strădui să-şi adune gândurile, puse certificatul deoparte şi reluă lucrul.

Tocmai se pregătea să plece acasă a doua zi, când Maggie o chemă la ea în birou. îl găsi acolo şi pe Tom, care-şi rodea pipa cu un aer satisfăcut.

- Scumpa mea, fă-mi te rog un serviciu. Sunt într-o mare încurcătură; am uitat să pun nişte documente în mapa cu care a plecat Clay şi este important să le aibă. Vrei să i le duci tu?

- La Denver? Bine, dar nu le poţi trimite prin poştă?

- Nu, nu-mi place nici măcar să le trimit prin curier. Este vorba de un document confidenţial şi nu vreau să se rătăcească, sau să ajungă în mâna cine ştie cui. Aş fi

mult mai liniştită dacă o persoană de încredere i l-ar duce personal.

- Ah... Instinctiv, Cindy se-ntoarse spre Tom.

- Nu te uita la mine. Trebuie să fiu aici pentru că mâine încep lucrările la proiectul „Harry K“.

Zona comercială urma să se numească „Harry K Moll“.

- încep demolările? Şi de ce trebuie să fii aici pentru asta?

- Pentru că trebuie, răspunse Maggie în locul lui. De ce nu vrei, Cindy? Oricum, ar fi ca o scurtă vacanţă pentru tine. Poţi rămâne cât vrei, mai ales că nu sunt nici copiii acasă.

- Da, completă şi Tom. Tot spuneai că te simţi pierdută în casa aceea mare, singură.

- S-ar putea chiar să te distrezi. Ai putea merge la petrecerea de sâmbătă dată de vărul Lisei Daniels...

- Şi la deschiderea oficială a fabricii. Ar fi bine şi pentru Clay să fie unul din noi acolo, cu el, cu acea ocazie.

- Oricum, nu ai de ales, pentru că nu văd nici o altă...

- Bine, bine... S-ar putea chiar să mai întârzii vreo două zile, ca să merg si la Phoenix să-mi văd părinţii.

Maggie începu deja să telefoneze pentru a-i face rezervările la avion, la cursa de a doua zi dimineaţa si la hotel, apoi îi dădu plicul sigilat.

Incet-încet, Cindy începu să se entuziasmeze la perspectiva plecării. Nu fusese niciodată în Denver si abia astepta să vadă fabrica renovată, pentru care munciseră toţi atât de mult. Şi pe Clay... Nu era ca o

întâlnire, totusi...

Mai era încă deschis la Bergdorf Goodman: dacă mergea la petrecerea de inaugurare, avea nevoie de o rochie adecvată.

Joi după-amiază, Clay punea la punct ultimele detalii împreună cu Stevens, la fabrică. Când secretara sună să anunţe „O doamnă Rogers doreste să-l vadă pe domnul Kencade“, rămase atât de surprins, încât nici măcar nu dădu vreo explicaţie ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Stevens. Cindy? Aici? In cele din urmă, Stevens ridică din umeri si spuse secretarei s-o poftească înăuntru. Când Cindy intră, amândoi bărbaţii se ridicară s-o salute si privirile lor se umplură de admiraţie.

Intr-adevăr, taiorul elegant îi punea în evidenţă silueta fină cu sinuozităţi delicate îndemnând la visare.

- îmi cer scuze că vă deranjez, dar Maggie mi-a spus că este vorba despre ceva urgent şi că trebuie să-ţi dau acest plic personal. Aşadar, m-am gândit că vin direct aici.

- Mulţumesc. Clay luă automat plicul, dar nu-şi putu desprinde privirea de la faţa ei uşor îmbujorată - părul la fel de rebel ca întotdeauna şi buzele atât de ispititoare. Abia când îl auzi pe Stevens tuşind, îşi aminti să facă prezentările. Jim, ţi-o prezint pe Cynthia Rogers. Cindy, iată-l pe Jim Stevens, preşedintele firmei Denver Packaging.

- îmi pare bine, spuse Cindy dând mâna cu el.

- Aşadar, dumneavoastră sunteţi cea care a reuşit să facă adevărate minuni din punct de vedere financiar!

- Nu, râse ea. încerc doar să ţin pasul cu tot ce se

întâmplă.

- Atunci, trebuie să veniţi cu mine să vă arăt ce se întâmplă aici. Clay, rămâi aici în birou şi termină ce începuseşi să faci, iar eu voi face un tur prin fabrică împreună cu doamna Rogers.

- Stai puţin! Cindy, nu trebuie să te-ntorci imediat, nu? Bine! Ai cameră rezervată la Denvian? Grozav! Te conduc la hotel după ce termină Stevens să se laude.

îi privi ieşind cu oarecare părere de rău. Ar fi vrut s-o conducă el în fabrică şi să-i arate totul. Dar Jim era atât de mândru şi, în definitiv, era fabrica lui.

Apoi privi plicul pe care încă îl mai ţinea în mână. Ce naiba îi trimitea Maggie? Era sigilat atât de bine, încât abia îl deschise; numai că înăuntru nu găsi decât nişte hârtii fără nici o importanţă. Nu-nţelegea nimic. Mai era un bilet, şi acela închis. Il desfăcu si citi scrisul hotărât al lui Maggie: „Când apare o ocazie, n-o pierde. Ai fost mirat văzând cine a venit? Succes. Maggie“.

Clay izbucni în râs. Draga de Maggie - bună, sprijin de încredere întotdeauna, căreia nu-i scapă niciodată nimic si care citea în sufletul lui ca într-o carte deschisă! De fapt, i-o trimisese pe Cindy.

Ce bine era când Cindy era lângă el! se gândea Clay, în drum spre hotel.

- Cred că încep să te apreciez; sau poate încep să împărtăsesc si eu sentimentele lui Stevens, spuse Cindy râzând.

- E un tip grozav.

- Ciudat; si el a spus exact acelasi lucru despre tine.

- Ei...

- Da. A spus că era într-o situaţie desperată. Menţinuse fabrica în funcţiune în pierdere timp de un an întreg doar ca să nu dea afară oamenii. Ştia că nu mai poate continua asa si era pe punctul de a lichida si a vinde celui care oferea mai mult... aceasta în cazul în care primea vreo ofertă. Apoi, cineva i-a spus să discute cu Clay Kencade. Şi... deodată, totul s-a schimbat. Susţine că esti pur si simplu un magician.

- încetează Cindy!

- Nu fac decât să-l citez pe domnul Stevens. Vai, Clay, dac-ai sti cât de mândru e de noua fabrică! De fapt, acum angajează în loc să concedieze.

Ii povesti apoi cum îi arătase fiecare centimetru de fabrică, necontenind cu laudele la adresa lui Clay, pe care-l considera un geniu pentru ideea de a fi schimbat linia de producţie, trecând la fabricarea acelor recipiente etanş atât de căutate.

- N-am făcut decât să respectăm regula etern valabilă de a veni în întâmpinarea cerinţelor.

- Nu noi, ci tu. Nu oricine are darul de a recunoaşte ceea ce trebuie schimbat, sau înţelepciunea şi curajul de a risca pentru a duce la îndeplinire acest lucru. Or, tu le ai pe amândouă. Aşa cum spune Stevens, eşti un tip grozav, încheie Cindy, atingându-i mâna sprijinită de volan.

Gestul lui Cindy, atât de neaşteptat din partea ei, îl făcu să se simtă deopotrivă încântat şi stânjenit.

- Mulţumesc, reuşi el să spună, ridicându-i mâna la buze şi sărutându-i-o uşor. Acum, înainte de a spune ceva ce s-ar putea să regreţi, să mergem la masă.

Clay ar fi dorit să prelungească acea cină la nesfârşit. Ar fi fost fericit doar să rămână acolo lângă ea şi să privească refluxul luminii de la lumânările de pe masă pe pielea ei delicată. Părea mai diafană şi mai eterică decât oricând. Cu toate că nu era deloc diafană când, autoritară şi gata să-l înfrunte, decreta un implacabil „Nu, nu putem face aşa ceva“. Dar în seara aceea părea atât de fragilă, de vulnerabilă şi o dorea atât de mult, încât ar fi dat orice s-o poată lua în braţe şi duce în camera lui, în patul lui.

- La ce te gândeşti? îl întrebă Cindy zâmbind.

- La cum aş putea să încalc regula.

- Poftim?

- N-are importanţă. Ai avut o zi lungă, azi. Te conduc la tine în cameră. îşi puse în gând că avea la dispoziţie patru zile pentru a încălca regulile. M-am gândit la un program pentru mâine, continuă el cu voce tare. Ne vedem în holul hotelului, la ora nouă dimineaţa. Imbracă-te cu pantaloni; va fi un traseu dificil.

- Da? Unde mergem?

- Să urcăm pe munte; ne vedem mâine. Plecă repede, cât mai rezista încă dorinţei nebune de a o lua în braţe si a o săruta; era mai bine să nu riste încă.

A doua zi dimineaţă când se întâlniră, după ce aruncă o scurtă privire spre sandalele ei, Clay intră numaidecât cu ea în unul din magazinele din hotel, de unde Cindy iesi încălţată cu adidasi si cu un pulover pe braţ.

- Abia merg.

- Nu vei mai avea senzaţia asta când vom ajunge acolo.

- Acolo... unde?

- La muntele pe care-l vom urca.

- Clay!

- Bine, bine, nu te voi forţa să urci. De fapt, nici nu i se spune munte, ci doar „Stâncă“ - Stânca Rosie; câteodată, Amfiteatrul de pe Stânca Rosie.

- Amfiteatru... în vârf de munte?

- Nu în vârful muntelui, ci chiar în munte, sculptat de natură; un adevărat fenomen. Am cumpărat o brosură si o vei putea citi când ne oprim să luăm micul dejun.

Cafeneaua pe care Clay o alesese era faimoasă pentru pomul cu păsări exotice care trona, înconjurat de o plasă enormă, în mijlocul încăperii.

- Este atât de frumos si neobisnuit aici... Ai mai fost?

- Da, de multe ori. Dar n-am fost niciodată la Stânca Rosie, adăugă el repede, ca si cum si-ar fi dat seama c-o dezamăgise puţin cu răspunsul lui.

Cindy îşi aminti de broşură şi citi despre faimosul amfiteatru care fusese dăltuit de mişcările pământului şi ale apelor.

- Când te gândeşti că nici nu auzisem de el!

- Nici eu, până n-am venit la Denver. Tot aşa cum nu auzisem de multe alte locuri interesante până nu am ajuns în localităţile respective.

- Se pare că n-am prea călătorit... Brusc, se simţi total neinteresantă şi anostă.

- Nu? N-ai avut timp din cauza studiilor şi... a altor obligaţii?

- Ah, nu! ripostă ea, de groază să nu-i fi inspirat milă. A fost o vreme când... Ei, Dan avea o barcă destul de

mare, o goeletă, şi mergeam în tot felul de croaziere.

- Povesteşte-mi.

- N-am mers foarte departe, dar am ajuns în câteva locuri interesante, ca...

- Nu, nu despre croaziere; despre el.

- Dan?

- Da; ce fel de om era? îşi împinse farfuria deoparte şi o privi atent.

- O persoană amuzantă, aş putea spune. îi plăcea să facă tot felul de lucruri - nu numai să navigheze, dar şi să meargă la teatru, la restaurante, să danseze... Era prima oară când vorbea despre el după ce se despărţiseră şi era ciudat că discuta tocmai cu Clay. Dar nu era numai partea amuzantă... m-a ajutat foarte mult cât timp sora mea a fost bolnavă şi după moartea ei. Ei, şi... cam atât. Despărţirea a fost inevitabilă.

- Iţi lipseste?

- La început, sigur că am simţit un gol - m-am simţit părăsită. Dar apoi, fiind atât de ocupată...

- Inţeleg... Mă-ntreb dacă nu cumva si el s-a simţit părăsit!

- Da, poate, admise ea, amintindu-si ce-i spusese el: „Nu tu ai luat copiii, ci ei te-au luat“.

Când ajunseră la amfiteatru, privelistea ce se-ntindea în faţa lor era fără egal. Cindy rămase înmărmurită de admiraţie. Intinse mâna spre Clay, fericită că împărtăseau acea clipă unică. Era ca si cum s-ar fi izolat de restul lumii undeva în timp si spaţiu.

- Presupun că nu sunt turisti, pentru că e zi de lucru si nici nu e spectacol diseară. Imi place faptul că sunt

singur cu tine aici.

„Şi mie“, spuse ea în gând, prea timidă să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Şi pentru a schimba subiectul, începu să comenteze în legătură cu amfiteatrul.

- Din fericire, au camuflat luminile si toate amenajările moderne pe care le-au făcut ulterior, astfel încât s-a păstrat nealterat acest cadru natural. Ca să nu mai spun că lucrările au fost executate de cele două companii care, în perioada crizei economice, au reusit să realizeze redresarea ţării creând o mulţime de locuri de muncă.

- Este exact ceea ce faci si tu, Clay. Il privi cu mândrie; era un excelent om de afaceri; e-adevărat, dar ceea ce-l caracteriza cel mai mult era grija pentru oameni în general si pentru angajaţii săi în special. Sunt fericită că sunt si eu o parte din Kencade Enterprises.

- Parte din companie, dar nu din omul Kencade.

- Nu... nu înţeleg ce vrei să spui.

- Ba cred că înţelegi. De ce mă eviţi, Cindy?

- Nu... nu pot spune că te evit.

- Din cauza celuilalt bărbat? îi cuprinse bărbia cu mâna şi-i întoarse cu blândeţe faţa spre el, cu o privire plină de compasiune.

- Care bărbat?

- Acel individ cu care ai fost logodită. Te-a rănit chiar atât de mult?

- Vorbeşti de Dan! Doamne, niciodată... Se opri, fiindu-i greu să recunoască faptul că nu-l iubise cu adevărat pe bărbatul cu care intenţionase să se

căsătorească. Nu aşa ca... Nu. Dan şi cu mine am petrecut clipe frumoase împreună, dar ceea ce am simţit pentru el nu a fost... Oricum, n-ar fi mers. Nu eram făcuţi unul pentru celălalt.

- Atunci, de ce te temi, Cindy?

„De tine“, ar fi vrut ea să strige, „pentru că ştiu că te-aş iubi aşa cum n-am iubit pe nimeni şi dacă m-ai părăsi“.

Ploaia torenţială care începu din senin o scuti de a mai da vreun răspuns. Alergară să se adăpostească sub o stâncă ce formase în peretele de piatră o mică peşteră.

- Ti-e frig? Vino aici, o chema el, deschizându-şi jacheta impermeabilă şi invitând-o la pieptul lui.

Cindy se lăsă cuprinsă în braţe, cuibărindu-se strâns.

- Aşa e mai bine? întrebă Clay, cu buzele lipite de fruntea ei.

- Da, sigur că da.

Era ca în Paradis - îi simţea bătăile inimii şi respira mirosul de esenţă tare al ploii şi pământului reavăn, devenind parcă şi ea, prin simplul fapt că era alături de Clay, o parte a elementelor primare.

- Ah, Cindy! sopti el si buzele lor se uniră într-un sărut lung si tandru ce revărsa în trupurile lor o beţie de senzaţii.

Atunci, Cindy deveni constientă că totul se schimbă si totul rămâne la fel în spirala pe care timpul coboară de la începutul lumii si că tot ce avem si tot ce contează e momentul prezent. Se lipi si mai mult de Clay, nevrând să piardă acea clipă magică a existenţei lor împreună, sub semnul bucuriei de a-si aparţine unul

celuilalt.

Cu acelasi sentiment se întâlniră si-n dimineaţa următoare. Cindy stia că în sfârsit se regăsiseră si din privirea lui în care strălucea atât de multă bucurie, stia că sentimentele îi sunt pe deplin împărtăsite. Totul în jurul ei se estompase, realitatea căpătând pentru ea o singură dimensiune - forţa care-i atrăgea unul spre celălalt. Dragoste? Nu îndrăznea încă să-i spună astfel, dar indiferent despre ce era vorba, ar fi vrut să dureze la nesfârsit.

- Ce surpriză! auzi Cindy în spatele ei, după ce se asezară la o masă în cafenea. Observă, de asemenea, bucuria si plăcerea din privirea lui Clay.

- Clarice! N-am stiut că veniţi si voi. Grozav! Cindy, ţi-o prezint pe sora mea, Clarice Edwards si pe soţul ei, George.

Lui Cindy i se păru că e înconjurată de o mulţime, deşi nu era vorba decât de trei persoane: Clarice, George şi o femeie suplă, brunetă, numită Julie Compton. Clay ceru o masă mai mare, la care să poată sta toţi şi, după ce cererea i se îndeplini cu promptitudine, Cindy nimeri între Clarice şi George, pe când Clay, vizavi de ea, era încadrat de Clarice şi Julie care, profitând amândouă, îi monopolizară atenţia.

- N-aş fi ratat această ocazie pentru nimic în lume. Când am auzit că vei primi cheia oraşului, i-am spus lui George s-o sune imediat pe Lisa.

Lisa? Ah, da, îşi aminti Cindy; vărul Lisei Daniels sponsoriza petrecerea.

- Am convins-o şi pe Julie să vină, pentru că ştiam că vei fi bucuros s-o vezi.

- Sper că nu te deranjează, spuse Julie, murmurând dulce, ceea ce adăugă un plus de farmec figurii ei tinereşti. Abia aşteptam să te văd, Clay. A trecut mult timp de când ne-am întâlnit ultima oară.

Cindy nu putu auzi răspunsul lui Clay, pentru că George tocmai o întreba dacă ea era analistul de achiziţii despre care Clay vorbea atât de antuziasmat. La rândul ei, deşi încerca să fie atentă la ceea ce se discuta vizavi, află că George era de cinci ani directorul lanţului de magazine Forest Paint Stores din zona de nord-est şi, de asemenea, făcea parte din consiliul director al Kencade Enterprises. Din când în când, ajungeau până la ea frânturi de conversaţie de genul: „Clay, îţi aminteşti când...?“, „Va trebui să mai facem asta încă o dată“, „îţi aminteşti ultima oară când...?“, care nu făceau decât să-i arate cât de puţin ştia despre viaţa lui Clay. E-adevărat, îi povestise despre surorile lui, dar probabil că nu dăduse suficientă importanţă legăturii lui cu ele, în special pentru Clarice, atât de hotărâtă să-l facă să se-nsoare cu Julie. Incepea deja să se simtă izolată. Şi apoi...

- Ah, aici erai, dragul meu! Mi-am închipuit că trebuie să fii aici, după ce nu te-am găsit nici la fabrică, nici în camera ta. Lisa apăru în spatele scaunului lui Clay si, asezându-si cu un gest posesiv mâinile pe umerii lui începu să-l mângâie usor. Bună dimineaţa tuturor! Clarice, mă bucur să te văd. Este un eveniment mare pentru Denver si.... cu petrecerea de diseară... am fost atât de ocupată toată săptămâna...

Toată săptămâna? Inseamnă că era aici, cu Clay, se gândi Cindy, privind mâinile Lisei mângâind în

continuare umerii lui.

- Bună, Lisa. N-am stiut că te-ai întors, spuse Clay ridicându-se. Ii cunosti pe Clarice, George si Cindy. Ţi-o prezint pe Julie.

- Imi pare bine că vă văd pe toţi aici. Sper să mă scuzaţi, dar pur si simplu trebuie să-l iau pe acest bărbat superb din mijlocul vostru. Am plecat două zile si nimic nu mai merge cum trebuie... A trebuit să merg la New York pentru acel bal organizat în scopuri de caritate - o sedinţă de comitet si... uite, explică ea celorlalţi, înainte de a se adresa din nou lui Clay. Ai uitat complet de întâlnirea cu Leon Chambers... maestrul de ceremonii. Te asteaptă la mine în apartament, asa că... să ne grăbim. Vă rog să ne scuzăţi. Ne vedem diseară.

Pentru Cindy nu mai avu importanţă că, înainte de a se retrage, Clay îi atinse braţul usor, soptindu-i: „Ne vedem mai târziu“. Nu mai contau decât mâna Lisei aşezată posesiv pe braţul lui, privirea ei care indica o relaţie intimă şi faptul că fusese cu el acolo toată săptămâna. „Singurul motiv pentru care a avut timp de petrecut cu mine ieri a fost că ea era plecată“.

- Ah! Ce femei, izbucni Clarice, sufocându-se de furie. Auzi, a fost ocupată toată săptămâna! Cât timp îţi ia să pregăteşti o simplă petrecere?

- Nu e vorba despre o simplă petrecere, spuse George. Este un eveniment deosebit; vine şi Secretarul cu probleme de muncă, de la Washington.

- Ei, şi? De ce-a trebuit să-l ia acum pe Clay? Ce are de discutat cu maestrul de ceremonii, din moment ce ea organizează petrecerea?

George scutură din cap şi plecă să înoate puţin.

- Ah, poate că n-ar fi trebuit să vin, spuse Julie. Clay va fi atât de ocupat.

- Julie, nu mai începe. Aşteaptă puţin să te vadă cu rochia pe care ţi-ai pregătit-o pentru recepţie... Şi nu-ţi face griji în privinţa Lisei Daniels. De doi ani încearcă să pună mâna pe el şi n-a reuşit.

- E atât de frumoasă...

- Nu e mai frumoasă decât tine. Şi nu mai părea atât de speriată! Parcă eşti unul din elevii tăi în prima zi de şcoală.

- Eşti profesoară? întrebă Cindy, amintindu-şi cuvintele lui Maggie: „Credeam la un moment dat că-l interesează acea profesoară cu care insistă una din surorile lui vitrege să-l însoare. E drăguţă...“

Da, Julie era drăguţă, iar Clarice foarte insistentă. Apoi, era si frumoasa Lisa, care se descurca perfect si singură. Şi Denise Salter. Şi multe altele... toate pândindu-l pe Clay... una mai lacomă decât cealaltă.

Nu am de gând să fiu si eu pe listă!

Nu! Pentru nimic în lume n-am să particip la această vânătoare.

Cindy simţi că se sufocă.

- Trebuie să plec. Imi pare bine că v-am cunoscut. Ne vedem diseară.

Ştia că nu va mai fi acolo diseară. Refuza să se alinieze în această cursă pentru Clay.

Urcă în camera ei si-si făcu bagajele. In două ore, avea un avion spre Phoenix. Lăsă un bilet pentru Clay si plecă.

Clay se plimba prin holul hotelului, căutând-o pe

Cindy. Ii telefonase din apartamentul Lisei, dar nu răspunsese. Nu putea să mai fie încă în cafenea. O fi la bazin?

Lisa îl urmă, vorbind tare:

- Clay, esti pur si simplu imposibil. Masa principală este supraaglomerată si, de altfel, doamna Rogers nici nu are funcţie oficială. De ce trebuie să stea acolo?

- Pentru că o vreau acolo.

- Şi cum va fi prezentată? Nu ţi-e nici soţie, nici altceva.

- Nu încă, dar... spuse el întorcându-se spre Lisa, apoi se opri văzând expresia de totală uluire de pe faţa acesteia, oscilând între furie şi tristeţe. Lisa, am fost întotdeauna buni prieteni, dar...

într-adevăr, nu fusese nimic altceva între ei. încercase să-i ridice moralul după divorţ, pentru că era atât de nefericită; poate că nici acum nu-şi revenise complet, dar întotdeauna avea ceva interesant de făcut şi adesea îl invita şi pe el. Da, îi plăcea Lisa. Era amabilă, sensibilă faţă de cei din jurul ei. De exemplu, petrecerea din seara aceasta... fusese în întregime ideea ei. N-a vrut... nu intenţionase s-o jignească.

- Lisa, continuă el cu blândeţe, sper că nu ai înţeles greşit.

Eu….niciodată.... Cum putea să-i spună? Cum putea să-i explice

ceea ce abia vag înţelegea şi el.... că Cindy devenise centrul universului lui şi că nu mai exista nici o altă femeie. Lisa, eu...

- Nu e nevoie să spui, înţeleg. Poate că nu-mi place, dar înţeleg. Fii fericit, prietene! îi atinse uşor mâna, apoi

se-ntoarse spre lift.

Clay oftă, apoi porni spre bazin, când auzi un funcţionar de la recepţie strigându-l:

- Domnule Kencade, un mesaj pentru dumneavoastră.

Luă biletul şi rămase acolo, în picioare, să-l citească.

Clay,

Te rog să mă ierţi că am plecat aşa repede. A trebuit să plec la Phoenix. Petrecere plăcută. Mă întorc la birou, marţi.

Cindy

A trebuit să plec. Nici o explicaţie, ca şi cum pe el nu-l privea. Nici măcar un rămas-bun afectuos. Pur şi simplu „Mă întorc marţi“. Strict serviciu.

Clay se simţea de parcă ar fi primit o palmă pe obraz.

Capitolul 12

Lui Cindy îi făcea plăcere să fie din nou alături de părinţii ei, pe care nu-i mai văzuse de la Crăciun, când veniseră să petreacă sărbătorile cu ea si cu copiii.

Sănătatea mamei ei se-mbunătăţise vizibil, desi încă mai mergea cu bastonul.

- Nici nu-ţi închipui în câte activităţi e implicată mama ta!

Angela Rogers, o versiune mai în vârstă a lui Cindy, păstrase optimisul care o caracterizase toată viaţa, desi nu mai putea fi foarte sprintenă.

- Iar tatăl tău se crede campion la golf. Cel puţin, asta încearcă să dovedească în fiecare zi pe teren.

Se amuzară, dar important era că părinţii ei se simţeau bine. Cindy telefonă imediat familiei Atwood, pentru a-i anunţa unde este si atât bunicii, cât si copiii, o asiguraseră că se distrează de minune si se pregătesc pentru vizita în Canada, despre care băieţii o informară pe rând că e o ţară diferită, cu alt steag...

- Nu-ţi face griji în privinţa copiilor, îi repetase doamna Atwood şi încearcă să petreci şi tu câteva zile plăcute.

Da, avusese o zi absolut fantastică împreună cu Clay. Nu putea uita cum o privise, cum o ţinuse în braţe, cum o sărutase. Apoi... încă mai vedea mâinile Lisei mângâindu-l... tonul cu care Clarice o încurajase pe Julie: „Aşteaptă să te vadă îmbrăcată cu rochia nouă!“ Numai uneltiri!

Bine Cindy, dar şi tu ţi-ai cumpărat o rochie nouă şi sperai să-l cucereşti.

Nu, am făcut totul ca să-l resping.

Asta înainte de a-ţi da seama ce fel de om este.

Dar nu am uneltit!

Dar te-ai gândit să-l inviţi împreună cu Steve şi Marcy, folosindu-te poate de copii.

îşi prinse capul în mâini, cuprinsă de ruşine.

- Cindy! strigă mama ei. E gata masa.

încercă să şi-l scoată din minte pe Clay; discutară despre cum se înşelaseră asupra bunicilor Atwood, despre Jerry, fratele ei, care intenţiona să se căsătorească...

- Dar tu, Cindy? o întrebă tatăl ei. îţi place noul serviciu?

- îmi place salariul. Şi... da, îmi place şi ceea ce fac acolo. Să vedeţi...

Nu intenţionase să vorbească despre Clay, dar când începu, nu se mai putu opri; ochii îi străluceau de mândrie când îi lăuda talentul de întreprinzător, dublat de permanenta grijă de a asigura oamenilor un loc de muncă.

- Nu, nu! El nu este unul dintre rechinii care înghit întreprinderile mici pentru a-şi asigura monopolul pe piaţă, ci, cumpărându-le, formează parteneriate sau corporaţii, transformând afacerile falimentare în activităţi profitabile. Mai degrabă, este cel ce-si asumă riscul si nici nu stii cât am de luptat ca să-l temperez, pentru că altfel ar încerca să salveze compania care se află în situaţie desperată.

- Bine, bine, mă predau, glumi tatăl ei, care fusese la început sceptic în privinţa bunelor intenţii în afaceri

ale lui Clay. Se pare că ai o muncă de răspundere, scumpa mea. Mă bucur că o faci cu plăcere. Ei, eu am să merg acum la club, la o partidă de biliard.

- Domnul Kencade pare într-adevăr un om bun, spuse Angela când rămaseră singure.

- Chiar este. M-a ajutat mult si în privinţa copiilor...

Şi Cindy îi povesti despre antrenamentele la baseball si lecţiile de înot.

- Ce gest frumos, cu atât mai mult cu cât trebuie să fie foarte ocupat. E căsătorit?

- Incă nu, dar o mulţime de oameni iau măsuri în acest sens. Cindy îi povesti enervată despre masinaţiunile Lisei si ale lui Clarice si despre sirul nesfârsit al celorlalte care se perindau în biroul lui, însă nu povesti nimic despre vizita ei la Stânca Rosie.

- Ah, un afemeiat...

- Nu, în ciuda reputaţiei pe care i-au creat-o revistele de scandal, se văzu Cindy din nou nevoită să-i ia apărarea. Este pur si simplu... bun, în special cu femeile. Se consideră un fel de protector al sexului slab.

- Se pare că are nevoie de protecţie, cu toate aceste femei care-l vor. Spune-mi, şi tu?

- Şi eu... ce?

- Şi tu îl vezi?

- în nici un caz!

- De ce nu?

- Mamă!

- Este clar că eşti înnebunită după el. Niciodată nu te-am auzit vorbind atât şi aşa despre un bărbat - nici

măcar despre individul acela, Dan, cu care vroiai să te căsătoreşti.

- Nu, pentru că... Ah, mamă, dac-ai şti! Toate acele femei!

- De ce te surprinde? După cum l-ai descris, pare un bărbat cu care orice femeie ar fi fericită să se mărite.

- Da, cred că da...

- îl iubeşti, Cindy?

- Ăă... da, se bâlbâi ea şi, spre groaza sa, lacrimile îi invadară obrajii. Ah, mamă, da, îl iubesc! N-am simţit pentru nici un alt bărbat ceea ce simt pentru el. Dar în nici un caz n-am de gând să dau din coate şi...

- Pare un bărbat pentru care merită să lupţi. De ce te deranjează puţină competiţie?

- Vorbeşti de parc-ar fi un joc.

- Un joc pe care trebuie să-l joci toată viaţa.

- Nu! Dacă m-ar iubi cu adevărat, n-ar mai avea timp pentru nimeni altcineva.

- Bărbaţii buni sunt vulnerabili, scumpa mea. Şi soţul meu face parte din această categorie.

Cindy îsi aminti că si Maggie spusese acelasi lucru: „Clay este foarte vulnerabil, mai ales faţă de femeile care-i cer ajutorul“.

-Mamă, n-am timp s-alerg după un bărbat; am serviciul, copiii...

- Referitor la copii... mă bucur că i-ai luat, pentru că nu avea cine altcineva. Dar am fost îngrijorată si atunci, si acum. Nu vreau să-ţi consumi toată viaţa cu ei. M-a durut când te-ai despărţit de Dan.

- Mă bucur că m-am despărţit. Imi dau seama acum

că nu l-am iubit niciodată cu adevărat.

- Şi pe acest Clay Kencade, îl iubesti?

- Da, dar...

-Ascultă-mă. Iţi voi spune ceva ce n-am spus nimănui până acum. Sora ta si John erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt când s-au căsătorit. Dar, când au apărut copiii... Am discutat si cu ea la momentul respectiv si nu spun că a fost numai vina ei, dar se pare că si ea si-a concentrat întreaga atenţie asupra lor. Şi John... ei, stii ce s-a întâmplat. Şi bărbaţii au nevoie de iubire în egală măsură cu copiii. Şi, câteodată, au nevoie să fie ocrotiţi - tot asa cum si noi avem nevoie să fim protejate! Poate că unele din femeile acestea despre care mi-ai spus ţin mai mult la banii lui Clay decât la el. Asa cum ai stiut să-l aperi în afaceri, de ce nu l-ai apăra si în dragoste? Şi, scumpa mea, nu-i vorba de o luptă - fă doar astfel încât când este alături de tine să fie mai fericit decât cu orice altă femeie.

Hmm, bombăni Maggie văzându-l pe Clay luni dimineaţa. N-a mers bine.

- Bună dimineaţa, domnule K, îl salută ea veselă. Cum a fost petrecerea?

- Grozavă. Au participat o mulţime de personalităţi, de parcă am fi salvat Denverul! Toate persoanele importante... în afară de Cindy. în orice caz, îţi mulţumesc. Se pare că a trebuit să plece în mare grabă la Phoenix, fără să explice totuşi motivul.

- Pesemne c-am supraestimat puterea ta de... convingere.

- Nu o înţeleg. Am fost ocupat, ştii cum e... toţi trăgeau de mine. Ah, venise şi Clarice cu soţul şi cu prietena aceea a ei, era şi Lisa... Ei bine, lipsesc puţin şi, când mă-ntorc - Cindy dispăruse, lăsând doar un bilet. La naiba! Pur şi simplu nu o înţeleg. Ne apropiasem atât de mult unul de celălalt... Vroiam să-i propun s-o însoţesc la Phoenix, dar... acum suntem apropiaţi, şi-n clipa următoare devine de gheaţă.

- Poate că te-ai obişnuit cu persoane care se aruncă direct în apă şi nu-i mai înţelegi pe cei care mai întâi o încearcă.

- Ea încearcă apa şi eu sunt deja cufundat.

Când Cindy ajunse marţi la serviciu, încă îi mai sunau în urechi cuvintele mamei: „munca este mijlocul de existenţă, scumpa mea, dar dragostea este însăşi existenţa ta. Dacă ai norocul să întâlneşti marea dragoste, dă-i absolut totul“.

Se pregătea să facă întocmai. Il iubea pe Clay - o recunostea fără rezerve. Dar îi era teamă. Era atât de bogat, atât de frumos, atât de dorit de femei. Putea oricând s-o părăsească si s-o lase cu inima zdrobită.

„Nu există viaţă fără asumare de risc“, îi spusese mama ei. Momentele petrecute cu Clay fuseseră mai minunate decât orice altceva în viaţa ei si le va păstra cu drag în suflet, indiferent ce se va întâmpla. Oare însemnaseră la fel si pentru el? Il putea face fericit? Mai fericit decât oricare alta?

Se gândi la Julie, la Lisa, la Denise. „Nu te mai gândi la alte femei“ se certa singură. „Gândeste-te numai la el“.

„Ah, Clay, crezi că m-ai putea iubi?“ Dorea să-l vadă, să citească răspunsul în ochii lui negri, dorea să-l atingă, să-i arate...

Clay nu era în birou.

- Are câteva întâlniri în această dimineaţă, apoi ia prânzul cu cineva. Se va întoarce abia mai târziu, îi spuse Maggie. E ceva important?

- Vroiam doar să-ntreb în legătură cu o ofertă, dar pot să mai astept.

Nu, nu mai putea. Avea atât de multă nevoie să-l vadă si să-i audă vocea, încât avea o senzaţie aproape de durere.

- Cum a fost scurta ta vacanţă?

- M-am simţit foarte bine, mulţumesc. Apoi îi povesti despre vizita la Phoenix.

- Dar ai ratat petrecerea. In tonul ei era o usoară nuanţă de repros.

- Am avut puţin timp la dispoziţie si m-am gândit să-l petrec cu părinţii.

- înţeleg... prioritătile.

Cindy ieşi repede, pentru că privirea lui Maggie o făcea să se simtă vinovată.

După-amiaza târziu, încercă din nou să-l găsească.

De data aceasta îi răspunse Tom - părea obosit şi puţin exasperat.

- Clay e pe şantier. Cred că vrea să supravegheze demolarea clădirii tatălui înainte de a începe restul demolării cu buldozerul. Băiatul ăsta e prea sentimental.

- Nici tu nu arăţi prea fericit, comentă Maggie. Ce-ai păţit? Şi nu-ţi goli pipa în coşul meu!

- Ah, voi femeile!

- Da, sigur. Şi aveţi toate drepturile. Problema este însă că durează mai mult de un secol să transformi o coafeză în expert în lucrări de demolare.

- înţeleg, spuse Maggie. E vorba de Denise Salter.

- Exact. Habar n-are să deosebească două utilaje şi se plimbă pe şantier încurcând pe toată lumea. Femeile! bombăni el încă o dată, nemulţumit, şi ieşi.

- Bărbaţii! spuse Maggie, aruncând o privire plină de înţeles spre Cindy. Ce-i trebuie lui Denise utilaje? Doar nu clădirea o interesează să cedeze!

„Nu fac asta din cauza cuvintelor lui Maggie“, îşi spunea Cindy după câteva minute, urcându-se într-un taxi pentru a ajunge la şantier. „Poate că mâine nu va veni şi am nevoie de semnătura lui pentru această ofertă ca s-o pot trimite. Trebuie respectat termenul“.

Indiferent de ceea ce-şi spunea, ştia că mergea acolo pentru că vroia să-l vadă.

Cu excepţia câtorva blocuri si clădiri de birouri, peste tot erau numai dărâmături în acea zonă. Ziua de lucru se terminase si, în afară de câţiva muncitori întârziaţi, nu mai era nimeni.

In colţul din sud-vest, era o clădire cu cinci etaje rămasă încă intactă. Aceea trebuia să fie a tatălui lui, se gândi Cindy si-si dădu seama că acolo era Clay - dacă nu plecase deja.

Isi croi drum prin moloz până la intrarea în clădire, strângând mapa cu acte la piept. Era ridicol ce făcea - să fugă asa după el, când atâtea luni fugise de el - dar simţea că nu poate face altfel; nu mai putea astepta nici măcar o zi.

Văzu doi muncitori care, după ce transportaseră un pachet la o camionetă, intrară din nou în clădire si intenţiona să-i întrebe unde-l putea găsi pe Clay. Auzi însă vocea Denisei.

- Gata, băieţi, ajunge pentru astăzi. Mai sunt câteva corpuri de iluminat pe care domnul Kencade vrea să le păstreze, dar începem de mâine. Incuiaţi camioneta înainte de a pleca.

- Scuzaţi-mă doamnă Salter. Domnul Kencade mai e aici?

- Nu stiu exact unde este acum. Dar, doamnă Rogers, aici e zonă interzisă, ceea ce înseamnă că e periculos să rămâneţi. Să-i transmit lui Clay, domnului Kencade, un mesaj?

- Nu, am niste acte pe care trebuie să le semneze.

- Daţi-mi-le mie si voi avea grijă să le primească.

- Imi pare rău, dar sunt personale si...

- Atunci, daţi-mi-le si eu însămi voi avea grijă să le primească personal. Nu cred că domnului Kencade i-ar plăcea să-l întrerupeţi acum; are ceva de discutat cu mine.

- Vreţi să spuneţi că aveţi de discutat despre corpurile de iluminat? Of, Doamne. Lăsaţi-mă să trec. îl găsesc eu...

- Staţi puţin! spuse Denise hotărâtă, făcând un pas şi blocându-i calea. Vă sfătuiesc să fiţi atentă cum vorbiţi, dacă vreţi să vă păstraţi postul.

- Postul? Cindy era sincer mirată.

- Nu se ştie niciodată cine poate deveni o persoană foarte influentă! Şi, pentru informarea dumneavoastră,

discuţia cu domnul Kencade se referă la ceva mult mai important decât corpurile de iluminat; se referă la o decizie majoră în ceea ce priveşte afacerile.

- Decizie majoră? Acum, Cindy era cu adevărat uluită.

- Da. S-ar putea să vă surprindă să aflaţi, începu Denise scoţându-şi casca şi fluturându-şi părul, că firma de lucrări de demolare Salter intenţionează o fuziune cu Kencade Enterprises.

O fuziune! Cindy se abţinu să nu izbucnească în râs.

- Nu, doamnă Salter, nu mă surprinde deloc. Orice biată firmă visează la o fuziune cu Kencade Enterprises.

- în acest caz, veţi fi surprinsă şi oarecum îngrijorată bănuiesc, să aflaţi că domnul Kencade este dispus să facă acest lucru.

- Nici asta nu m-ar surprinde. Cunosc foarte bine eforturile pe care domnul Kencade le face pentru a vă menţine firma şi a păstra locurile de muncă ale angajaţilor dumneavoastră. Aceasta este în conformitate cu politica dumnealui. îngrijorarea mea provine din faptul că păreţi a confunda motivele care îl îndeamnă să facă acest lucru cu un presupus interes pentru persoana dumneavoastră. Ceea ce mă îngrijorează de asemenea, continuă Cindy vorbind din ce în ce mai repede, fără a lua în seamă încercările Denisei de a o întrerupe, este faptul că domnul Kencade este mult prea amabil pentru a vă spune să vă reluaţi munca de coafeză si să lăsaţi conducerea companiei cuiva mai priceput.

O tuse - sau un râs înfundat - le făcu să tresară.

Priviră amândouă în direcţia respectivă si-l văzură pe Clay.

Dumnezeule! De cât timp era acolo si cât auzise din discuţia lor?

Denise începu repede să vorbească, pe un ton mieros:

- Ah, domnule Kencade, v-am căutat. Vroiam să...

- Nu acum, Denise. Aveai treabă cu mine, Cindy? O privea cu o expresie greu de definit.

- Aveam niste acte pe care să le semnezi. Poţi lăsa pentru mai târziu, dacă esti ocupat acum.

După care Cindy plecă în fugă, extrem de rusinată. Se bătuseră pentru el ca două coţofene pentru o mărgea si el auzise si văzuse scena!

- Asteaptă, Cindy!

Fără să-l asculte, Cindy fugi mai departe, împiedicându-se printre dărâmături.

- Hei! Nu pe acolo!

Nu-i păsa. Nu vroia decât să fugă de acolo. Tocul i se prinse într-o crăpătură si ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o el la timp.

- Cindy, esti geloasă!

- Nu sunt! Se smuci din strânsoarea lui si continuă să alerge orbeste.

- Ba da! De asta ai plecat din Denver! strigă el, alergând după ea. Uite, crede-mă că... Ah! La naiba!

Dându-şi seama că el căzuse şi se-mpiedicase, Cindy alergă desperată înapoi spre el.

- Clay! Te-ai lovit? Clay era încă jos, examinându-şi pantalonul rupt în dreptul piciorului. Ah, iartă-mă! Lasă-

mă să văd unde te-ai lovit.

- Dă-mi afurisitele alea de hârtii să le semnez! spuse el privind-o încruntat.

- La naiba cu ele! Să vedem dacă...

- Dă-mi-le imediat!

Tonul lui era atât de autoritar şi de furios, încât Cindy îi dădu dosarul, apoi îngenunche lângă el, dând la o parte stofa sfâşiată pentru a-i vedea rana de la picior.

- Lasă, nu s-a întâmplat nimic! Să lămurim asta! spuse el.

Când se uită la ele, Cindy văzu scris cu litere mari: Te
iubesc, Cindy Rogers. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Cindy se aşeză pe jos în praf, printre cărămizi sparte şi moloz. Mai citi încă o dată, nevenindu-i să creadă.

- Ah, Clay, eşti sigur? Chiar....?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Cindy, doar n-ai de gând să-mi spui „Vai, totul e atât de neaşteptat“. Am fost acuzat de hărţuire sexuală, am trecut amândoi prin calvarul „relaţii strict profesionale“. Acum, iată.... expresia intenţiilor mele onorabile. Răspunde o dată la afurisita asta de întrebare!

- Ah, Clay! Da! Da! îi înconjură gâtul cu braţele şi-i acoperi faţa cu sărutări. Da, Clay. Te iubesc! Te iubesc atât de mult!

- Ei, dacă as fi stiut de această efuziune de recunostinţă, as fi scris biletul cu mult timp în urmă! râse el luând-o în braţe.

Cindy se strânse la pieptul lui, savurând minunea acelei clipe, stiind că acel bărbat minunat era al ei, că îi

fusese dat ca să-l iubească si să împartă...

- Clay! Copiii... Ştiu că-i iubesti, dar... în fiecare zi... totdeauna? Esti sigur că...?

- Ştiu bine cum trebuie să fie un tată vitreg. Acum dă-mi răspunsul în scris si semnează aici, spuse el, arătând spre buzele lui.

Cindy se conformă, fericită.

Sfârşit